

Viola Zoltán

Üzen a Ragadozó

2025

Viola Zoltán

Üzen a Ragadozó

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2025

Szereplők

- Murri**, a 30 éves sztoikus csavargó, nyershúsevő, és gyakorlati mitológiakutató.
- Luász**, a cver nép királya.
- Csíela**, Luász leánya, akit tönkretettek. Bár van, aki szerint nem...
- Lumisza**, Luász király felesége, eképp a királyné és Csíela édesanyja.
- A **Ragadozó**, aki ott él Murriban és Csíelában. Meg mindenki másban is. Még a Tisztelt Olvasóban is!
- Tungri**, a bolygó neve ahonnan Murri származik.
- Zilma**, ő Csíela új udvarhölgye.
- Zsormi**, egy herceg, és Csíela kérője.
- Idzsídksi**, egy nagyon merész riporternő, aki nem is kicsit pofátlan.
- Zsirici**, egy profi hacker-nő.

Tartalomjegyzék

A tönkretett leány.....	4
Ismerkedés a Ragadozóval.....	30
Lovagi szolgálat.....	62
Kép: Csíela a „kommandós dzsekiben”.....	73
Támad a Ragadozó.....	101

A tönkretett leány

Az épület nagy volt, szinte alig állt másból a külseje, mint üvegből. Csodálatosan és impozánsan nézett ki, bár 16 emeletével semmi esetre se ő volt a legmagasabb a városban. Az út túloldalán jókora park terült el, amiben azonban nem volt pad egy szál se, nem volt ilyen az épület előtt sem, akadt ott azonban egy hatalmas, széles kőlépcső, fel a magasföldszintre. Ennek sarkában, a legalsó lépcsőfokon üldögélt a csavargó. Torzonborz, fésületlen haját viselt, bozontos szakállá volt, bajsza is, annak ellenére, hogy az arcáról megítélve tulajdonképpen nem volt idős, a középkorúsága kezdetén járhatott csak, nagyjából a harmincadik év környékén.

Mellette egy iszonyatosan nagy hátizsák terpeszkedett. E hátizsák nemcsak ki volt tömve, de rászíjazva is lógott mindenféle: például kisbalta, machete, hatchet, stb. A csavargó derékszíja se volt üres, akkora túlélőkés lógott ott, hogy talán kisebb kardnak is beillett volna. Ez szabad volt, mert a Tungri bolygón nem tiltották a vágószerszámok viselését, azok munkaeszköznek voltak tekintve. Volt ezekre vonatkozó tiltás is, de az csak a ballisztikus késekre vonatkozott, az ugyanis már lőfegyvernek számított.

Már egy ideje ott üldögélt a lépcsőn a csavargó, és igazán semmi rosszat nem csinált ott, amikor kijött az épületből a portás. Egy középkorúnál kissé idősebb nő volt ő. Odalépett a csavargóhoz.

—Kérem uram, volna olyan kedves elmenni innen?

—Miért, kinek ártok az ittlétemmel?

—Itt nem lehet koldulni!

—Ez rendben is van, csakhogy én nem koldulok. Soha még csak nem is tettem olyasmit, ellentétes volna az emberi méltósággal. És nézze csak meg, nincs magam elé kitéve se kalap, se üres konzervdoboz, se semmi hogy pénzt szórjanak bele!

—Akkor mit keres itt?

—Semmit se „keresek”! Átutazóban vagyok a városon, s gondoltam itt a legalkalmasabb egy kicsit hogy megpihenjek pár percre, elvégre ott van velem szemben az a szép park, s az jóleső látvány. Nyugodjon meg asszonyom, semmi botrányt nem fogok kavarni, s nem is piszkítom össze a lépcsőt vagy a környéket úgy általában! És előre megígérem, nem fogok itt éjszakázni sem, ne aggódjék emiatt!

—Mégis jobban szeretném ha elmenne.

—Valami törvényt szegek a jelenlétemmel?

—Nem hiszem, és nekem mindegy is lenne, de a főnök nem szereti a... elnézést... csavargókat! Tudja, sokszor mondta hogy a mindenféle koszlott népség a környéken lerontja a cég hírnevét! Kérem uram... nem akarok rendőrt hívni mert én is tudom hogy nem szeg törvényt, de legyen önben belátás és menjen el, mert másképp velem fog ordibálni a főnök hogy nem tudok rendet tartani! Ugye nem akar nekem bajt okozni?

A csavargó nagyot sóhajtott.

—Jól van, legyen ahogy kívánja, de akkor már hadd kérjek én is valamit: volna olyan végtelenül kedves, hogy megtölti ezt a fémpalackomat vízzel? Amint kihozza nekem telin, ígérem hogy máris odébbállok! Bocsánat amiért magát kérem erre, ennek nem lustaság az oka, de feltételezem ha még az is „bűn” ha a lépcsőn ülök,

akkor arról végképp szó sem lehet hogy a mosdóba bemenjek és magam töltssem meg!

—Nos, épp ellenkezőleg: én nem tölthetem meg ezt, mert ha bemegyek a mosdóba akkor nem látom a bejáratot, s akkor ha ez kiderül nekem régen rossz, és le se tagadhatom mert kamerák vannak mindenfele, és megőrzi a felvételeket két hónapig! De az lehet hogy bemegy a mosdóba, mert azt még a főnökkel is meg tudom értetni hogy még mindig jobb ha oda megy be, mint ha mittudomén idecsinálna a lépcsőre... Tudom, csak vízéért akar oda bemenni, de az már mindegy, attól még én mondhatom ezt. Csak ne töltsön odabent sok időt, és nagyon szépen kérem ne üljön le az előtérben, mert azt úgysem hinnék el magáról, hogy az állásra jelentkezik!

—Állásra? Ja, persze, hiszen látom már a feliratot az ajtó felett, hogy „MINDENES humán erőforráskutató intézet”... És persze hogy nem akarok semmiféle állást, még csak az kéne hogy rabszolga legyek valahol, én szabad ember vagyok, én nem tudnám elviselni hogy úgy kelljen rettegnem valakitől mint ahogy maga fél attól a brutális barom főnökétől, asszonyom... Méghogy állás és nekem, ugyan már, teljesen igaza van hogy csavargónak néz, be is vallom hogy az vagyok, én egy nagyon beteg ember vagyok mert krónikus munkaundorban szenvedek, hehehe... Na de nem szövegelek tovább, nem kívánom feltartani, és köszönöm hogy sokkal rendesebb volt velem mint mások, számos más esetben! Megyek is, megtöltöm a kulacsomat, aztán már itt se vagyok! - és a csavargó a hátára vette a nyilván piszkosul nehéz hátizsákot, mégis, ezt láthatóan könnyedén tette, bizonyára szokva volt már hozzá alaposan – szó ami szó, ha nem nézett is ki vasgyúrónak, de erős, izmos férfi volt!

Belépett az előcsarnokba. A mosdó helyét nagy nyilak mutatták a megfelelő felirattal. E fontos helyiség az egyik keskenyebbik folyosó végén volt, és a csavargó be kellett lássa, igaza volt a portásnőnek, onnan nem lehetett volna látni a bejáratot. Persze felmerül a kérdés, akkor ha a portásnőre jön rá a szükség, ugyan mit csinál?! Persze, talán megkér valakit hogy vigyázzon addig... Különben meg mindegy, nem rá tartozik!

A férfi tehát be akart menni a mosdóba, de váratlan akadályba ütközött: az ajtóba! Nem mintha az zárva lett volna, de oly keskeny volt, hogy semmi esetre se tudott azon áthatolni, még akkor se ha a hátizsákjával oldalra fordul.

—A csuda vigye el, ez is a modern civilizáció átka, hogy mindent annyira igyekeznek minimalizálni és kioptimalizálni... Na de csak nem lopja el senki a holmimat amíg alig hatvan másodperc alatt megtöltöm a kulacsot! - mormogta. Azzal lerakta a hátizsákot az ajtó elé, majd a kulacssal együtt belépett oda.

És igaza volt, tényleg alig tartott egyetlen percre, még addig se, hogy megtöltse azt. És amikor kijött, ott volt szeretett hátizsákja is ahová lerakta, senki nem lopta azt el. Más is volt azonban ott: egy felettébb előkelően kinéző úriember, rém drága öltönyben, a csuklóján színarany karórával, a nyakkendőjén valami gyémántos ízé, talán nyakkendőű, bár a csavargó nem volt biztos benne, hogy ez-e a pontos neve. De az egészen biztos, hogy ez az úr milliomos volt, egyetlen hét alatt is holtbiztos hogy több pénzt keres mint amennyit ő az egész élete során eddig látott, vagy valaha is látni fog összesen!

—Na csakhogy megtaláltam végre - szólt hozzá az öltönyös úr - jöjjön gyorsan, mert már így is késett, holott Őfelségét nem illik megvárakoztatni!

—Hogy ízé... *micsoda*?! Akarommondani, kicsodát?!

—Hát a felséget, meg persze a leánykáját! De hát magának is tudnia kell! Na ne

vitatkozzék, jöjjön azonnal...

—Bocsánat, de attól tartok itt valami félreértés lesz, én ugyanis...

—Kértem már hogy ne vitatkozzék, már mindenki magára vár! Remélem meg fog felelni, mert ez az utolsó esélyünk, ugyanis talán azt is tudja, hogy...

—Nem, dehogyis, épp azt szeretném már közölni egy ideje, hogy nem tudok semmit, és...

—Most mi van, minek jelentkezett az állásra ha ilyen hirtelen inába szállt a bátorsága?! De most már ha itt van, nem tűröm hogy meg ne jelenjék Őfelsége előtt, különben oda a cégünk hírneve! Tehát gyerünk, de azonnal! - és kézen ragadva a csavargót, húzni kezdte maga után. A csavargó vállat vont és követte, már kíváncsiságból is, a roppant hátizsákot pedig fél kezével cipelte maga után. Remélte nem mennek messzire. Közben az öltönyös úr folytatta is a beszédet:

—Szóval a lényeg hogy maga az utolsó esélyünk, mert Őfelsége már ma este vissza akar repülni a bolygójára, de legkésőbb holnap reggel! És nagyon csalódott hogy eddig nem talált senkit aki alkalmas lenne, szóval ha ön csak egy icipicit is megfelelőnek tűnik majd, szerintem jelentősek az esélyei az alkalmazásra!

—Figyeljen már, értse meg hogy tévedésről van szó, mert én...

—Az már engem nem érdekel ha tévedett is, gondolta volna meg előbb hogy állaskeresésre szerződik velünk, de ha most megszökik hát ígérem hogy szénné perelem, elveszti még a gatyáját is az holtbiztos! Na itt is vagyunk, emögött az ajtó előtt várja önt mindkét személy, sok szerencsét!

—Nem vagyok úgy öltözve, hogy...

—Dehogynem, hiszen látszik hogy valami olyan fickó aki a természetjárásba örült bele, szóval biztos hogy jól bírja a magányt, vagy nem így van?!

—Hát, az biztos hogy nem félek a magánytól, sőt, sokkal inkább kedvelem azt...

—Ez a beszéd! Na akkor befelé! - azzal az öltönyös úr kinyitotta a csavargó előtt az ajtót, majd meglökte a hátát. A férfi mit tehetett volna, vállat vont és belépett... belátta ugyanis, hogy csak nagyon erőszakos vagy legalábbis udvariatlan módszerekkel szabadulhatna. Persze kíváncsi is volt, ki az a bizonyos „Őfelsége”... az ő bolygóján ugyanis nem éltek királyok, már réges-rég nem. Szóval belépett oda, és arra gondolt, talán majd ennek az „Őfelségének” el tudja magyarázni hogy őt épp összetévesztik valakivel. Bizonyára egy olyasvalakivel aki tényleg jelentkezett valamiféle állásra, állásinterjúra, csak épp késésben van, s most azt hiszi az öltönyös úr, hogy ő az a fickó... De mindegy, minden rosszban van valami jó is, neki aztán ideje van bőven, dögivel, s így legalább láthatja milyen is egy király, meg annak a leánykája! Talán itt majd nem fojtják belé a szót amikor tisztázni akarja a tisztázandókat, hogy ő nem az, akire vártak!

Még jóformán körbe se nézett odabent, de máris megszólalt, hogy „Hódolatom, Felség”, mert olvasmányaiból, a történelmi regényekből tudta, hogy az uralkodókat így vagy ehhez hasonlóan szokták üdvözölni. Köszöntés közben körbe is nézett.

A szobában nem volt sok látnivaló, volt ott egy kényelmes kanapé vagy valami efféle, néhány szék, egy asztal is rajta rengeteg olyasféle csemegével hogy cukorkák, gyümölcsök, ilyesmik; meg volt ott két kis ajtó, amik talán valami belső mosdóba vezettek. A lényeg nem is a berendezés volt, hanem az, hogy a kanapén ketten ültek, egy férfi – nyilván ő lehetett az „Őfelsége” – és egy bájos, ugyanakkor felettébb törekenynek tűnő leány is. Őfelsége úgy talán ötven év körüli lehetett, a leány pedig mintegy húsz éves, az arca alapján.

Akadtt azonban rajtuk valami furcsa. Nem a ruhájuk, bár ők is olyan rém

előkelő göncöket hordtak, hogy a csavargó szerint csak a királyleány gyémántos ridiküljéért meg lehetne venni egy egész luxusszállodát! Hanem a furcsa az volt, hogy MEKKORA e férfi és a nő!

A férfi ugyanis, Őfelsége tehát, még lábujjhegyre ágaskodva se lehetett magasabb semmi esetre sem, mint 140 cm! Ami pedig egy nagyjából 14 éves fiúgyermek magassága, de még annál is csak az „átlagon aluli” kategória legalját súrolja, vagy mondjuk úgy, az „igen gyenge” fejlettség felső határán van. Vagy másképp nézve a dolgot, Őfelsége akkora volt, mint egy jól fejlett 11-12 éves fiúgyerek. Holott „Őfelsége”, ő bizony semmi esetre se nézett ki kisgyereknek az arca alapján, mely arc tényleg ötven év körüli életkort mutatott.

A leánya is törpenövésűnek tűnt, mert az ő magassága meg még a 130 centimétert is csak alulról súrolta, talán akkor lehet ilyen magas ha vastag talpú cipőt húz a lábára... márpedig ez a magasság egy jól fejlett 9 éves, vagy egy gyengén fejlett 10 éves leánygyerek magasságához illene! Ebből következően pedig a leány súlya 28-30 kg közt lehetett nagyjából, Őfelségéé pedig ennél talán öt-hat kilóval több. Illetve, talán tízzel is több, mert erősen pocakos volt... nem úgy, mint a leánya!

A csavargó bejövetelére mindketten nagy szemeket meresztettek. Igazán meglepte őket hogy az „álláskereső” nem valami öltönybe vagy más előkelő gúnyába öltözött nyalka férfi legyen, hanem ez a torzonborz illető, aki terepszínű katonai ruhát visel, eszméletlenül sok zsebbel, az övéen egy iszonytató méretű túlélőkész lóg, s egy ki tudja mi mindennel telipakolt bőhömnagy hátizsákot cipel magával!

De a király udvarias volt. Így szólt:

—Üdvözöllek fiam, és bocsásd meg a tegeződést, de a mi anyanyelvünkben csak egyféle megszólítás van, s kényelmesebb így mondanom, még ha meg is tanultam a nyelveteket a hipnopédiás sisakkal! Én vagyok Luász, a cver nép királya, ő pedig a leányom, Csiela. Róla, a leányomról nem volt szó az álláshirdetésben, holott ő az, aki miatt szakembert keresünk. Nyugodtan ülj le oda arra a székre, nem kell megtisztelned bennünket azzal hogy állva maradsz, aztán beszélj magadról, halljuk először is talán a nevedet, majd a referenciáidat!

—Hát izé, a nevem, az úgy hangzik hogy Murri. És megbocsáss felséges úr, de nagyon attól tartok, sőt, nemcsak „tartok” tőle de teljes mértékben biztos vagyok abban, hogy itt valami súlyos félreértésről van szó, én nem az vagyok akire maguk várnak... akarommondani, akire ti vártok, ha már tegeződünk, amit ezúton köszönök is gyorsan mielőtt megfélemlítenék róla, szóval, szerintem én tévedésből kerültem ide, mert hogy mást ne is mondjak, nekem semmiféle referenciám sincs!

—Talán bizony nem bírod jól a magányt, izolációt, egyedüllétet? - kérdezte tőle ezúttal nem a király, hanem a leánya.

—Jaj dehogyisnem, persze hogy jól bírom azt, kedves kisasszony, még szép hogy bírom, ez alapvető követelmény az én életmódom mellett, de nem értem ez miért lenne fontos, és...

—Na de ne viccelődjünk kérem, még szép hogy ez fontos, ez a legislegfontosabb, emiatt keresünk „magányossági szakértőt”, amint az világosan le is irattatott az álláshirdetésben! Elvégre hogy a csudába is tudná bárki megtanítani szegény leánykámnak az egyedüllét elviselését, ha ő maga se képes elviselni azt! - szólalt meg most megint a király.

—Ööö... most elvesztettem a fonalat... az az öltönyös fickó odakint mintha

olyasmit mondott volna nekem, hogy valamiféle állásra kéne jelentkeznem itt, de eszerint nem munkáról volna szó, hanem tanításról?

—Persze hogy tanításról! Vagy mondjuk inkább úgy, hogy kezelésről. - és a király nagyot sóhajtott. —De - tette hozzá - az az „öltönyös fickó”, ahogy te nevezted, igazat mondott, hiszen a tanítás és a kezelés is munka. Vagy nem annak tartod magad is?

—A kezelést, azt igen, azt én is munkának tartom. A tanítást, azt azonban szerencsére nem! Elvileg persze mondhatnánk azt is munkának, hiszen ez csak attól függ, miként definiáljuk a „munka” szót, az én fogalmaim szerint azonban a munka az mindig valami olyasmi, ami kellemetlen. A tanítás, az azonban nem az. Nekem nem az. Én mindig nagyon szívesen és kész örömmel tanítok mindenkit és bárkit mindenre és bármire amit én is tudok! Emiatt aztán a tanítást nem is tekintem munkának. Ami nagyon jó is, mert dolgozni, azaz munkát végezni, azt gyűlölök és utálok, és igazán nem is szokásom! A munka, az véleményem szerint olyasmi, ami rabszolgáknak való, én azonban szabad embernek tartom magamat. Szóval, tanítani kéne? És őt, e bájos kisasszonyt?

—Igen, tanítani is, de a legfontosabb, az a kezelés. Már ha találunk valami reménykeltő módszert... De eddig sajnos minden gyógyszerre iszonyatos mellékhatásokkal reagált az én kedves, egyetlen kislányom... - sóhajtott a király.

—Na de állítólag te is jól bírod a magányt, halljuk, milyen gyógyszereket vagy gyógyszernek nem minősülő készítményeket szedsz?

—Hogy én?! Hogy én mit szedek?! Természetesen semmit se! Eszem ágában sincs holmi dilibogyókkal mérgeznem magamat! És, izé, felség, szóval, hadd hozzam szóba megint, hogy bár én végtelenül örvendek annak hogy életemben először egy igazi királlyal beszélgethetek, és nagyon örülök annak is hogy megismerhettem a kedves leányodat, e tündökletes szépséget, de elemi kötelességem ismét figyelmeztetni téged, de őt a leányodat is, hogy itt valami tévedés lesz, én nem az vagyok akit vártatok, itt az történhetett, hogy ahelyett aki...

—Képes vagy elviselni az egyedüllétet gyógyszerek nélkül?! - vágott közbe a királylány, szinte hitetlenkedve.

—Miért, mi az ami olyan fenemód különleges az egyedüllétben hogy gyógyszer kéne ellene?!

—És mennyi időn át viseled el?

—Mittudomén, még sosem mértem, de szerintem akármilyen hosszú időn át is... A legutóbbi három évben összesen se láttam fél óránál többet embereket, többnyire akkor is csak távolból! Én nemcsak elviselem az egyedüllétet, de kifejezetten szeretem azt! Szóval ha tőlem holmi kezelést vártok, mert e szép királylány valamiképp beteg, amint azt már sejtem, akkor ezt felejtsetek el, én nem vagyok orvos, mondom hogy ez az egész ittlétem egy félreértés lesz, tehát köszönöm szépen hogy találkoztunk, kedves volt megismerni benneteket, de pofátlanság lenne ha tovább rabolnám a becses időtöket, ha visszaélnék e félreértéssel, és... - szólt Murri, s miközben beszélt, már állt is fel, s megragadta nagy hátizsákján a fület hogy felemelje azt.

—Látod leányom, nincs remény, nincs semmi gyógyszer, és felesleges több időt itt töltenünk, mert ha eddig nem találtunk olyan...

—De én nem akarok abba az intézetbe menni! - sírta el magát a leány.

—Jobb lesz ott neked, hidd el, mindig melletted lesz valaki...

—Akit nem ismerek! Aki esetleg elrabol megint!

—Ha találnánk egy doktort ezek közül, azt se ismernéd.

—Az más, az másik bolygóról való, az nem részese a hatalmi intrikáinknak, s ha egy óriás van mellettem, az fokozott biztonságérzetet nyújt!

Miközben e társalgás zajlott, Murri, a csavargó csak állt egyhelyben, félbehagyva távozási előkészületeit. Most visszaült a székre.

—Megtudhatnám mégis, miről van szó? Veszélyben van talán a kedves leányod, felség?

—Igen.

—Miből gondolod így?

—Hát amiatt ami történt vele. Hiszen amiatt keresünk valami alkalmas gyógymódot, gyógyszert, vagy tudomisen hogy mit, mindegy mit, akármit, mert úgy tönkretették őt!

—Bátorkodom megjegyezni, hogy e csodálatos szépség cseppet se úgy néz ki, mint akit akár kicsit is tönkretettek! Igaz, sokkal kisebb mint ami nálunk megszokott lenne az ő korában, de feltételezem, ez teljesen normális a ti bolygótokon.

—Igen, mi mind ilyen kicsik vagyunk. Emberek vagyunk mi is, de ilyen picikék. Ellenben a leányom igenis tönkre lett téve!

—Megerőszkolták talán? Már bocsánat hogy ilyen intim dolgokról kérdezősködöm...

—Nem. Az az egy nem történt meg vele. Pedig bárcsak inkább azt szenvedte volna el, és nem azt amit tettek vele!

—Hát akkor...?

—Azt hiszem, annak amit vele tettek, az a neve hogy „pszichológiai kondicionálás”. Vagy nevezhetem úgy is, hogy „érintésmentes kínzás”. És emiatt azóta egyszerűen nem képes elviselni az egyedüllétet. Nemcsak hosszú ideig nem képes elviselni, de még egyetlen percig sem! Úgy képzeld el, de szó szerint értsd, hogy még arra se képes hogy elmenjen egyedül az illemhelyre, oda is kell hogy kövesse őt valaki, ott kell álljon mellette amíg akár a kis- akár a nagydolgát végzi, mert ha egyetlen percre is olyan helyzetbe kerül hogy nincs a közelében valaki, egészen egyszerűen rohamot kap! Sikítozik, okádik, a földön fetreng, akár a csukott ablakon is kiugrik csak hogy az utcára jusson ahol már nem egyedül van... Igen, ez megtörtént vele, az se érdekelte hogy a negyedik emeletről ugrott ki. Csoda hogy túlélte. Amúgy még elaludni se tud úgy, hogy valaki benn ne legyen a szobájában. És éjjelente nagyjából óránként felriad, és körbenéz hogy van-e ott valaki még mindig, és ha nincs, akkor is a roham tör rá. Sőt az se elég hogy valaki ott legyen vele egy szobában, az is fontos hogy ne legyen messzebb mint legfeljebb négy-öt méter, tehát nem csak az kell hogy „látótávolságban” legyen valaki, de szinte karnyújtásnyi közelségben!

—Hát ez nagyon durva! Hogyan történhetett meg ez vele?!

—Mondhatom? - kérdezte a király a leányára nézve. Az lehajtotta a fejét, szégyenkezve, és így válaszolt:

—Igen... Mi mást is tehetnénk, el kell mondjuk... Különben se ő az első akinek elmondjuk, nem lesz már ettől nagyobb a szégyenem, aztán meg ez mégiscsak egy másik bolygó, itt nem ismernek engem... És hátha lesz nagy csoda, hátha neki eszébe jut valami... És nem is tudom, de valamiért őbenne mintha... mintha jobban bíznék vagy tényleg nem is tudom...

—De hiszen mást se hangoztat csak hogy nincs gyógyszere, meg hogy valami tévedés miatt van itt, bár ezt nem nagyon értem...

—Mondhatom végre hogy mit értek ezalatt? - kérdezte gyorsan Murri.

—Na halljuk!

—Eszembe se volt jelentkezni bármiféle állásra is. Egyáltalán, gyűlölök és utálok dolgozni, s jó pár éve nem is foglalkozom olyan iszonyúsággal, hogy „munka”! Én egyszerűen egy csavargó vagyok. Abból élek hogy vadászom kis állatokra, meg néha túlélőtanfolyamokat adok érdeklődőknek. Nincs is szükségem sok pénzre, mert minek, extrém minimalista vagyok, a teljes vagyonom itt van ebben a hátizsákban, és nem is kell nekem több! Ide meg úgy kerültem, hogy bejöttem hogy a mosdóban vizet töltsek a palackomba, aztán amikor kijöttem onnan, az az öltönyös fickó karon ragadott hogy jelenésem van előtted, felség, és hiába akartam neki megmagyarázni hogy én nem az vagyok akire várt, mert szóhoz se hagyott jutni! Holott tuti hogy akire igazából várt, az késik, vagy soha nem is fog jönni, mert mittudomén baleset érte, vagy meggondolta magát, elnézte a dátumot, vagy akármi!

—Hm, micsoda véletlen, milyen képtelen helyzet!

—Egyetértek, felség! De ha már itt vagyok, most már tényleg meghallgatnám, mi történt a leányoddal, mert bár eddig el akartam menni, most már kezd érdekelni az ügy, felkeltette ugyanis az érdeklődésemet az amit említettél, hogy „érintésmentes kínzás”!

—Na de ha nem az vagy akit vártunk, minek is mondjunk neked többet, ennyit is sok volt, minek fokozzuk leányom szégyenét, ha segítséget úgysem remélhetünk!

—Mert kezdem azt hinni, hogy ha tévedésből kerültem is ide, de mégis jó helyre csöppentem! Ha vallásos lennék, azt mondanám, hogy csak „emberi” szempontból tévedés az ittlétem, de holmi „felsőbb hatalmak” ezt direkt így rendezték! Mert remélem nem keltek hiú reményeket bennetek ha azt mondom, rendelkezem némi ismerettel az úgynevezett „érintésmentes kínzásokról”, de a pszichológiai kondicionálásról is!

—Csakugyan?! - kérdezte reménykedve a leány.

—Épp te, aki bevallottad hogy csak csavargó vagy?! - kérdezte a király is.

—Csavargó vagyok az igaz, de nem „csak” csavargó! Teljesen nyíltan bevallottam, és nemcsak nektek de rengeteg más esetben is, másoknak, hogy utálok dolgozni és kerülöm a munkát ha csak tehetem – márpedig általában igenis tehetem, mondhatni „professzionális munkakerülő” vagyok! – de tényleg csak a munkát gyűlölöm, a tanulást azonban cseppet sem! Különben meg az én fogalmaim szerint még az se igaz hogy nem dolgozom. Pontosabban, mert a munka az én definícióm szerint mindig valami kellemetlen, emiatt a saját fogalmaim szerint se dolgozom, ellenben van úgymond „foglalkozásom”! Ez pedig az, amit én úgy nevezek, hogy „gyakorlati mitológiai kutató” vagyok! Azt tanulmányozom, mi lehet igaz a régi hiedelmekből, vallásokból, mesékből, ilyesmikből! De ezt nem úgy tanulmányozom hogy a könyveket bújom hónapszám - bár természetesen szoktam olvasgatni - hanem az önfejlesztés útját járom, azaz saját magamon kísérletezem, igyekezvén különleges képességeket szerezni például! Van erre egy rövid szakkifejezés is, bár kevesen ismerik: az, hogy én egy úgynevezett „biohacker” vagyok! Igyekszem tehát a képességeimet a lehető legmagasabb szintre fejleszteni! Meg új, különleges képességekre szert tenni!

—És sikerült is már ilyen képességekre szert tenned?

—Igen, nem is egyre! Na de most nem ez a lényeg, hanem hogy e különleges képességek jobbára az elmében laknak, pláne mert leginkább önfegyelemmel szerezhetőek meg, emiatt jelentős időt áldoztam pszichológiai sőt pszichiátriai tanulmányokra, s ezen tanulmányok során megismerkedtem olyan módszerekkel is, amiket a titkosszolgálatoknál is alkalmaznak, vallatási és kínzási

módszerekkel, elsősorban épp az „érintésmentes kínzásokkal”, hiszen abban hogy mondjuk valakinek a fenekét tüzes vassal sütögetik, abban nincs semmi pláne, annak nem sok köze van a pszichológiához, az elméhez, de ha hozzá se nyúlunk valakihez és úgy kínozzák, lelki módszerekkel, az egészen más eset! Bizonyos mértékig tehát igenis a téma szakértője vagyok! Mondod akkor? Képes vagy rá? - kérdezte a leánytól.

—Elraboltak. Ezelőtt mintegy három esztendővel. Azóta se derült ki, hogy kik voltak a tettesek. Valahová a föld alá voltam bezárva, egy alagsorban, ott kínoztak. És tényleg nem fizikailag. Illetve, persze kaptam azért néha áramütéseket... úgy volt, hogy egy szobában voltam, aminek a padlóján fémrács volt. Semmi bútor nem volt benne. Pucéran kellett ott lennem. És mindig amikor lefeküdtem hogy aludjak, áramütés ért a padló rácsán keresztül, tehát nem tudtam aludni. Ha a falhoz támaszkodva állva akartam aludni, akkor is áramütést kaptam. Napokon át nem hagytak aludni így. Hanem mindig amikor valaki bejött a szobába, egy álarcos alak, néha többen is, akkor végre aludhattam. A jelenlétükben. De amúgy ha épp nem is voltam álmos, hanem ébren voltam de egyedül, akkor is véletlenszerű időközönként áramütéseket kaptam. Hogy ne érezzem biztonságban magamat egyedül. És enni is csak akkor adtak nekem, ha velem voltak. Ha ott volt nálam az étel, s ők kimentek, abban a pillanatban áramütéseket kaptam. Vécé volt a szobában, de fémből készült, s mindig amikor ráültem hogy a dolgomat végezzem, áramütést kaptam az ülőkén át, kivéve persze ha más is volt a szobában. De a padlóra se engedhettem ki a pisit vagy kakit, mert akkor is azonnal árammal sokkoltak a padlón át. Végül vagy fél év után már annyira tönkrementem idegileg, hogy hangosan könyörögtem nekik hogy ne hagyjanak magamra... Pedig tudtam hogy igazából nem vagyok biztonságban akkor se ha a szobámban vannak, hiszen épp ők a kínzóim, de a testem „megtanulta” hogy az a „szabály”, hogy ha nem vagyok egyedül akkor nem lesz semmi baj. Szóval már könyörögtem nekik... és akkor „leteszteltek”... letesztelték az engedelmességemet... - motyogta alig hallhatóan Csíela. És potyogni kezdtek a könnyei.

Hirtelen egy kezét érzett a vállán. Fel se kellett néznie, tudta hogy Murri az, mert ekkora keze csak neki lehet.

—Most bizonyára valami olyasmiről akarsz beszélni, amiről úgy gondolsz hogy nagyon szégyenletes. Holott rosszul tudod. Egyáltalán semmi nincs amit ilyen esetben szégyellned kéne, mert ilyen szituációban egyszerűen bárki megtesz bármit. Nincs olyan ember, aki be ne törne! Elhiheted nekem, szerencsére épp e témát behatóan tanulmányoztam!

—De... de... fogalmad sincs mit akartak tőlem... és még filmre is vették... - hüppögte a leány.

—Teljesen mindegy miről van szó, nem tudsz olyasmit mondani ami miatt megvetnélek!

—Az lehet, de undorodni fogsz tőlem...

—Azt se. Nem létezik! Abszolút kizárt!

—Nem hiszem el! Aki eddig megtudta ezt rólam, az mind... az udvarhölgyeim is mind felmondtak valamilyen ürüggyel... Mert... mert azt mondták, hogy bejönnek a szobába, és ott maradnak ha akarom, hogy ne legyen semmi baj, de csak akkor ha „jó kislány” leszek és elszórakoztatom őket amíg ott vannak... és én beleegyeztem, jaj nekem, jaj de szégyellem magamat...

—Apukád azt mondta, nem erőszakoltak meg téged.

—Azt nem, az igaz. De leszopatták magukat, a számba pisiltek amit le is kellett nyelnem, sőt a száma is szartak, aztán azt parancsolták hogy a fekáliát kenegessem szét magamon, az egész testemen... sőt, azt is parancsolták hogy egy jókora darab kemény szart dugjak fel magamnak, a... a vaginámba... és belefújták a taknyukat a számba, és azt is le kellett nyelnem... meg készítettek olyan „koktél”, hogy a szarukat összeturmixolták a vizeletükkel, azt is meg kellett innom... - és a leány már semmi többet nem is volt képes mondani, úgy zokogott.

—És ezt filmre vették? - kérdezte Murri.

Csiela válaszolni se bírt, csak bólogatott, de ez is alig volt észrevehető, mert a testét úgy is erős zokogás rázta.

Murri átölelte őt.

—Nem, nem undorodom téled. Minek is, feltételezem hogy azóta megtisztálkodtál már... Gondolom, ezen eset után elengedtek téged, ugye?

—Még hét másik alkalommal csináltatták meg, és csak azután... - nyöszörögte a leány. —Egyik nap elaludtam... Majd egy kórházban felébredtem... Éjjel ugyanis amíg aludtam, kidobtak egy autóból az egyik térre, pucéran, az autó meg gyorsan elhajtott... És úgy dobtak ki, hogy nemcsak pucér voltam, de tetőtől-talpig szaros is...

—Hát ez nagyon durva tényleg! Na és most figyelj rám, bébi! Gondolom, meggyőződésed hogy erősebbnek kellett volna lenned, ellenállni, nem megtörni, nem behódolni, hogy te egy értéktelen, silány nő vagy, nem volt önuralmad, stb. Nos, örömmel közölhetem veled, hogy mindebből egy árva szó sem igaz, mert ennek épp az ellenkezője az igaz rád! Te ugyanis egy elképesztően nagy önkontrollal rendelkező, kivételes jellemzősággal rendelkező, erős nő vagy, ráadásul igazi hős! Sőt az hogy „hős”, az még semmi, mert a hősök közt is ritkaság az olyan, aki akkora hős mint te! Elárulom neked ugyanis, hogy ez irányú tanulmányaim szerint a legtöbben egyetlen hétig se bírják az efféle kínzásokat! Két hétnél tovább meg gyakorlatilag senki sem. Ha valaki mégis tovább bírja, az is legfeljebb talán ha három hétig, de én már ezt se nagyon hiszem, és ha mégis kibírja addig, az is kizárólag akkor lehetséges, ha valami olyan egészen speciális képzésben részesült ami direkt az efféle vallatásokra felkészítéssel is járt, ilyen emberek lehetnek a különleges erők tagjai a katonaságnál mondjuk. De ez se azt jelenti hogy minden katona ilyen, hanem csak nagyon de nagyon kevesen közülük, s ezeknek is sokáig kell gyakorolni ahhoz hogy tovább bírják! De mondom, náluk is legfeljebb talán ha három hét az amíg kitartanak, de inkább csak kettő. Na most ennek fényében gondold arra, hogy te bébi az előbb azt mondtad nekem, hogy fél év után törtél csak meg! Mondd, érzed már a különbséget?! A három hét amiről én beszéltem mint maximum, az nincs meg egyetlen hónap se! A fél év meg amit te mondtál, az HAT hónap! De még ha túloztál is és a hatodik hónap nem volt teljes hónap, akkor is több mint öt hónap! Ez egyszerűen bámulatos, ez csodálatos, szerintem ilyesmi még nem volt a világtörténelemben!

—De ez mind semmit se ér, mert végül akkor is...

—Hé, bébi, ne is folytasd, mert téves az okoskodásod! Értsd meg, hogy ilyen helyzetben mindenki, érted, MINDENKI megtörik! Kivétel nélkül! A kérdés csak az hogy mennyi idő alatt! Neked egyszerűen esélyed se volt ezt megúszni, olyan helyzetbe hoztak téged. Te igenis egy roppant hős vagy a szememben, annak ellenére, hogy az természetesen valóban nem tagadható, hogy ezt a csatát elvesztetted, mert ők győztek. Na de hát nem lehetséges az úgysem, hogy mindig

győzni... A legislegnagyobb hősöket is le lehet győzni, kellő túlerővel. Ők túlerőben voltak veled szemben és kész, ennyi az egész! Ettől azonban én még igenis hősnek tartalak, a legislegnagyobb hősnek akiről valaha is hallottam, és nem undorodom tőled, ennek már a gondolata is nevetséges, sőt röhejes, egymerő képtelenség, tehát fel a fejfel!

—Ezt egyszerűen nem hiszem.

—Hogy hősnek tartalak?

—Azt se nagyon, de azt pláne nem hogy nem undorodol tőlem. Lehetetlen. Pláne ha netán megnézed azt a videót...

—Publikus lett?

—Hogyne, felkerült a mi internetünkre. És lehetetlen letörölni onnan, mert hiába, valaki állandóan feltölti, újra meg újra, nem is egyvalaki...

—Ki kell őket végeztetni és kész.

—Nem olyan egyszerű elkapni őket... persze, párat azért sikerült. De mindig akadnak újabb feltöltők, az egész bolygó ezen csámcsog... - sírta Csiela keservesen.

—Én akkor se undorodom tőled. Én tudom amit tudok. Esélyed se volt, ellenben olyan sokáig bírtad, hogy...

—Azóta mindenki elfordult tőlem. Az egyik nőnek a palotában gyermeke született, meg akartam puszipni a kicsit, de kikapta a kezemből... Mert ugye, korábban szar volt a számban...

—Hónapokkal ezelőtt.

—Sőt, megvan ennek már pár éve is, azóta keressük a gyógymódot... De akkor is, én most tisztátalan vagyok mindenki szemében...

—Az én szememben nem. Mindjárt be is bizonyítom! - szólt Murri, azzal leguggolt hogy feje Csiela fejével érjen egymagasságba, jobbát a lány ajka alá dugta, s így felemelte annak fejét, majd hosszan szájon csókolta a leányt.

—Na, kellően meggyőző volt a bizonyítékom? - kérdezte aztán.

—Nem. Ugyanis nem láttad azt a videót.

—Nem is akarom látni, tök felesleges időpocsékolás lenne, semmi újat nem tudna mutatni nekem.

—De mégis...

—Nincs itt semmi „mégis”! Mondd, te tényleg azt hiszed, én, a felnőtt férfi soha életemben nem láttam még pornófilmet?! Akár kakiszexet is?! Mert persze hogy láttam. Nem mintha pornófüggő lennék, sőt, kifejezetten kerülök mindent aminek az elektromossághoz van köze, most hosszú lenne elmondani hogy miért, a lényeg hogy meggyőződésemm hogy az nagyon elkényelmesíti az embert. És ha nincs elektromosság, nem lehet filmeket nézni sem, pornót sem, ez ugye világos! De azért én se éltem mindig így ahogy most, és sok évvel ezelőtt azért felderítettem az élet e területét is, megnéztem tehát ilyen alkotásokat is, kíváncsiságból! Aztán úgy döntöttem, ez a „műfaj” nem érdekelt engem. De ettől még tudom hogy nagyjából mi van az ilyen filmekben! Ha tehát azt mondom hogy a film megnézése se változtatna a véleményemen, azon hogy hős vagy és hogy nem undorodok tőled, akkor az így van és kész, mert tudom miről beszélek!

—Pedig még én magam is undorodom önmagamtól, akármennyit is mosakszom, piszkosnak érzem magamat, mocskosnak, bűdösnek... Tehát nemcsak akkor érzem nyomorultul magamat ha egyedül vagyok, de ha van valaki körülöttem, akkor is, mert akkor állandóan azt figyelem, nem vág-e az illető vagy az illetők valamelyike undorodó képet ha rám néz, nem szimatol-e bűzt... vagy hogy nem

csillog-e a szeme gúnyosan, megvetően vagy kárörvendően...

—Feltételezem tisztában vagy ezen érzések irracionálisával.

—Csak részben irracionális, mert a másoktól jövő megvetést volt módomban meg tapasztalni. És semmi remény hogy ez elmúlna, még akkor se talán ha meggyógyulok, holott miként is gyógyulhatnék meg...

—De hiszen pontosan tudom, hogy e betegség neve „autofóbia”, más néven monofóbia, izolofóbia vagy eremofóbia. Ez a szorongásos zavar egyik formája. És igenis vannak rá ha nem is gyógyszerek, de tünetenyhítők, amik...

—Ne is folytasd. Apámmal évek óta próbálkoztunk minden létező gyógyszerrel, de hiába, ugyanis azt még nem mondtam el, hogy amíg a foglyuk voltam, rengetegszer injekciózhattak mindenfélével, persze nem mondták meg hogy mivel, de emiatt is igen rosszul voltam, hánytam, összefostam magamat, viszketett a bőröm, szédültem meg minden! Utólag azonban lassanként kiderült - legalábbis erre gondolok én, apukám is, meg az orvosok is - hogy épp az efféle szorongásoldókkal injekciózhattak engem a rabtartóim, de mindegyikkel együtt adtak be nekem mindenféle mérgeket is amiktől rosszul lettem. Így a szervezetem lassan elkezdte a szorongásoldókat is ellenségnek tartani, méregnek, hiszen megtanulta hogy mindig amikor olyan anyag kerül belé, akkor én rosszul leszek! Szóval most már hiába is kapom a szorongásoldókat mérreg nélkül, egyedül attól is rosszul leszek, mert allergiássá tettek rá!

—Ó, te, te... szegénykém... - ölelte át őt Murri, s nem is jutott az eszébe hogy ezt egy királylánnyal teszi.

—Esetleg ha tudnál valami új szert amiről mi még nem hallottunk, tudod, ezt kérdeztem már először is tőled... - próbálkozott a király.

Murri a fejét rázta.

—Nem, én tényleg nem rendelkezem nagy ismeretekkel a gyógyszerekről, alapvetően bizalmatlan vagyok mindegyikkel szemben különben is... de meg, még ha rá is lelnénk valamire amire nem allergiás a leányod, hát szedhetné élete végéig, azaz az se volna tökéletes megoldás. Én más módszeren töröm a fejemet egy ideje már.

—Van valami ötleted?! Ments meg, kérlek! - kiáltotta Csiela, s még a két kezét is összetette könyörögve, miközben a fiú szakállas arcába nézett.

—Nézd bébi, ha ez a mi sztorink egy romantikus kalandregény lenne, vagy valami efféle filmalkotás, akkor most én, aki a pozitív hős szerepét játszom, vagy legalábbis remélem hogy a pozitív hős vagyok, most én tehát azt kéne mondanom neked, hogy „Nyugi bébi, megmentelek!”, vagy valami hasonló magabiztos szöveget. A helyzet azonban az, hogy nem tudlak megmenteni. Mindenki csak önmagát mentheti meg. A te megmentőd tehát önmagad kell legyél! Én csak meg tudom mondani, hogyan teheted meg ezt. Te most be vagy zárva a saját elméd sötét szobájába, mindenféle rémképek és hibás érzelmi programozások zűrzavarába. Én nem tudok oda bemenni érted. De ki tudom nyitni annak a szobának az ajtaját... Azon az ajtón át azonban neked kell kijönnöd, magadtól, a saját akaratodból a Fénybe... Még akkor is, ha ez a fény eleinte fáj majd a sötétséghez szokott szemednek.

—Nagyon költői vagy, ami tetszik egy kicsit, s látom azt is belőle hogy művelt ember vagy, azaz biztos nem „csak” egy csavargó ahogy magad is mondtad... de akkor is rébuszokban beszélsz. Azaz nem értem, hogy mit kéne tennem azért, hogy meggyógyuljak.

—Tanulni. Ennyit, nem többet. De ezt aztán nagyon sokat! És sietve közlöm,

tisztában vagyok vele még ha nem is mondtad eddig, hogy egy felettébb értelmes lány vagy, aki már eddig is rengeteget tanult életében. Megsaccolom, hogy az IQ értéked is irtózatosan magas lehet, az biztos hogy nagyobb mint 160, de cseppet se csodálkoznék ha kiderülne hogy a kétszázat is messze meghaladja...

—Hogyan találtad ki?! 234 az IQ értékem!!! Varázsló vagy talán?!!

—Te magad leplezted le magadat, bébi, amikor elmondtad hogy fél évig bírtad a kínzásokat! Márpedig az tudott dolog pszichológusberkekben, hogy az efféle kínzásokat annál tovább bírja valaki általában, minél magasabb az intelligenciája. Minél „agyasabb”, minél értelemvezéreltebb, satöbbi... ebben különben semmi misztikus nincs, ez egyszerűen azzal kapcsolatos, hogy az ilyen „észemberek” hajlamosak amúgy is az érzelmeiket kontroll alatt tartani, logikusan elemeznek mindent, a velük történt eseményeket is... szóval az efféle manipuláción egykettőre átlátnak, megértik hogy be akarják törni őket, s ennek ellenállnak! És ebben az ellenállásban már jócska gyakorlatuk is van, hiszen addig is állandóan csak az eszükre hallgattak, nem az érzelmeikre! Tehát ők nagyon sokáig nem törnek meg. Végül persze nekik is végük lesz, mert olyan hogy „végtelen” akaraterő, olyasmije senkinek sincs... de jócskán tovább bírják! És veled is ez történt, bébi. Egészen biztos hogy világrekorder vagy abban hogy ennyi ideig kitartottál, és „világ” alatt nem ezt az egyetlen bolygót értem, de minimum az egész Galaxist! Sajnos azonban az is köztudott ezekről a dolgokról, hogy minél tovább bírja ezt ki valaki, utána, a megtörése után, annál mélyebb önvád nehezedik rá, annál jobban utálja majd önmagát, hogy miért nem volt eléggé „erős”, hogy ő milyen puhány, egy féreg, olyan érzése lesz hogy ő soha többé nem lesz képes megbízni önmagában, mert mélyen csalódott a képességeiben, ésatöbbi... Azaz, pontosan úgy éreznek mint te is most, bébi, és ha az érzelmeid is olyan erősek most mint amennyi ideig kitartottál, hát igazán nem irigyellek, az biztos is! Remélem azonban érted már, hogy az érzelmeid és a bánatod nem újdonság a számomra, mert bár még sosem találkoztam ilyen „esettel”, de mondom hogy olvastam ilyesmiről korábban! Bizonyos értelemben tehát tényleg szakértője vagyok a témának!

—Akkor ments meg!

—Mondtam már, hogy...

—Mondd meg, konkrétan, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy a szavaiddal élve „megmentsem önmagam”!

—Ez rém hosszú téma, nemhogy most, de még egy hét alatt se tudnám elmondani neked. Tulajdonképpen ehhez az kéne, hogy a tanítványom legyél.

—Miben? - kérdezte a király.

—Életmódban. Végeredményben itt mindössze arról van szó, hogy meg kell tanulnia neki, miként lehet boldog az életben. És kész, ennyi!

—Gyanús vagy nekem fiam, csak nem olyasmin jár a fejed, hogy magadhoz hasonló csavargót nevelj belőle?!

—Majdnem eltaláltad, felség! De ne ijedj meg, a „csavargás”, bár én szívesebben nevezem világlátásnak, nem feltétel! Arra azonban készülj fel, hogy a legnagyobb jóakarattal se vagyok képes őt úgymond „visszacsinálni” a régivé! Sőt erre nemhogy én nem vagyok képes, de ő maga sem. Teljesen mindegy, mennyire igyekszik erre. Ez lehetetlen küldetés, minő szerencse hát, hogy ez nemcsak olyan cél amit nem lehet elérni, de olyan cél is ami felé még csak törekedni se érdemes! Ő, ha a „kúra” befejeződik, egy magabiztos, boldog nő lesz, ennyit ígérhetek! De akkor se olyan lesz mint a régi. Más lesz. A múltban történt események ugyanis

nem olyasmik amiket képes lenne valaha is elfeledni, annyit tehet csupán, hogy átértelmezi őket!

—Kezdem úgy gondolni hogy ebből nemcsak a lányom nem ért már semmit, de én magam se. De nekem amúgy mindegy. Engem a konkrétumok érdekelnek. Válaszolj, képes vagy-e arra, hogy annyira helyreporcozd őt, hogy legalább a vécére egyedül menjen ezentúl?!

—Minden bizonnyal! Még ha nem is pofozással... Sőt, nemcsak oda mehet majd egyedül, de mindenhova máshová is.

—Úgy érted, a lányom ismét alkalmas lehetne majd trónörökösnek, uralkodónak?! - csillant fel a király szeme.

—Arra gondolsz felség, hogy amiatt tették ezt vele, hogy szóba se jöhessen mint trónvárományos?

—Persze, hiszen ez nyilvánvaló!

—De akkor miért ilyen bonyolultan csinálták, miért nem ölték meg, és kész, ennyi?

—Mert ha megölik, akkor egyértelmű hogy ki kerül trónra utánam: a testvérem, Csíela nagybátyja! De nyilván nem ő szervezte ezt a szörnyűséget, hanem valaki más szeretne a helyembe lépni. Na és a szabály nálunk az, hogy ha a trónörökös méltatlanná vagy képtelenné válik az uralkodói teendők ellátására, akkor nem az van mint ha meghalt volna, hanem akkor az ő szégyene kivetül az egész családra is, s így új királyválasztó országgyűlés tartatik! Persze nem most, hanem majd a halálom után. Általában ilyenkor is a régi királyi család tagjaiból kerül ki az új uralkodó, de nem olyan automatikusan, mint amikor a trónörökös csak úgy meghal, szóval ekkor nem csak a testvéremnek van esélye a trónra, hanem legalább három másik nemesúrnak is, na és biztos vagyok benne hogy közülük valaki volt az, aki ezt tette a lányommal! Még ha nem is személyesen, csak parancsba adta!

—Hm...

—Szóval, alkalmassá tudod-e tenni a lányomat az uralkodásra ismét? Herceggé teszek és óriási vagyon birtokosává, ha megteszed!

—Ó, felség, nem akarlak megbántani, de kérlek hagyj engem békén az ilyen böszme baromságokkal hogy nemesi rang meg nagy vagyon, jó?! Túl rövid az életem ahhoz, hogy ilyen ostobaságokra fecsérlejem!

—Nem akarsz herceg lenni?!

—Nem.

—Miért nem?!

—Mégis, mi a frász lenne abban olyan jaj de jó?! Hogy csak egy dolgot említsek, egy rakás teljesen értelmetlen udvariassági szabályt kéne megtanulnom és követnem! Mindenféle rendezvényekre járni, „partykra”, mosolyogni ellenszenves emberekre, lennének egyéb „társasági kötelességeim” is, meg lenne szabva, milyen ruhákban „illik” járnom, ésatöbbi! Na én biztos hogy nem így képzelem el a boldogságot! Az én legnagyobb vágyam nem ez, hanem a legnagyobbfokú függetlenség!

—És a sok pénz?!

—Van neked fogalmad róla, felség, micsoda utolsó mocskos gané alaknak tartanám magamat, ha a leányodon pénzért akarnék segíteni?! A saját lányod nem veti meg annyira önmagát most, mint én vetném meg magamat akkor!

—Félreértesz, ez rendben is van, ez hogy így gondolkodol, derék embernek tartalak emiatt, de én csak arra gondoltam, ha sikert érsz el, illik hogy

megjutalmazzalak, még akkor is, ha anélkül is megtennéd!

—Na ugye hogy ekkor jutalmat érdemlek, és nem tönkrevetést!

—Miről beszélsz, jóember?! Ki akar téged tönkretenni?!

—Te, a sok pénzzel! Mert gondold csak bele, amint sok pénzem lenne, eszméletlen nagy veszélyek leselkednének rám! Kezdjük azzal, akármikor elrabolhatnak engem is váltságdíjért. Vagy hogy azt tegyék velem amit a lányoddal is tettek. Ha ezt megúszom is, minden léptemet riporterek figyelnék. Nem lenne egy nyugodt percem se! Mindenki engem zaklatna hogy pénzt kérjen tőlem! Ha nem adok, megharagszik, s igyekszik rossz híremet kelteni meg hogy bármi módon is de ártson nekem! Ha adok pénzt, akkor is ez lesz, mert úgyse tudok annyit adni hogy mindenki ne akarjon annál is többet, hogy úgy ne gondolja nem adtam ELEGET! Félthetném a vagyonomat a tolvajoktól is. Állandóan azon kéne törnöm a fejemet, miként védhetem meg a vagyonomat az elinflálódástól, s ez stressz, és idővesztés. Bankkártyák kódjait meg jelszavakat kéne megjegyezmem. Egyáltalán, egy egész rakás új stressz költözne be az életembe! Még ha a pénzt igyekezném is mind jótékony célokra fordítani, akkor is állandóan kínozna a gondolat, hogy jaj, biztos-e hogy a legokosabban használtam fel a pénzemet, mert hátha valami más módon több jót tehettem volna vele! Felség, tisztelettel megjegyzem, elmondtam már hogy extrém minimalista életet folytatok, s hogy minden vagyonom ebben a hátizsákban van! És ezen nem is óhajtok változtatni! Még ha nagyon de nagyon megerőltetem a képzelőerőmet, akkor is legfeljebb annyit tudok elképzelni, hogy nem ez az egyetlen hátizsákom lesz csak, hanem két másik is még, s veszek emellé egy tehertriklit, azaz egy háromkerekű járgányt amibe befér mindhárom hátizsákom, s azzal járom majd a világot. De még ennek is kicsi az esélye, mert nem látom sok előnyét ahhoz képest ahogy most élek. És ehhez se kéne a te jutalmad, mert ha olyan IGAZÁN NAGYON akarnám, már rég vehettem volna magamnak egy ilyen járművet, s mellé még akárhány újabb hátizsákot is! De hogy én mondjuk palotában lakjak, és szolgálkkal kínlódjak, őket vezényelgessem, fizessem, aggódjak nem lop-e valamelyikük s ha lop akkor mennyit; mindenféle társasági eseményeket rendezek kvázi ismeretlen fickóknak mert ezt már elvárják egy hercegtől, illetve egy kellően vagyonos embertől; netán adót is kéne fizessek az ingatlan után; s különben is, akkor máris rabszolga leszek, mert majdnem mindig ott kéne laknom ahol a házam/palotám van, azaz nem lennék SZABAD, nem mehetnék oda ahová akarok, kötelességmentesen! Szóval köszi szépen királyapuka, de ebből nem kérek!

—Akkor mondd meg te, mivel jutalmazhatlak meg siker esetén!

—Na de gondolkozz már kérlek, felség: mi a rákért kéne nekem bármi extra jutalom is, hát nem volna talán elegendő már pusztán maga a siker is?! Hiszen te úgy gondold, a lányod tönkre lett téve. A lányod maga is ezt hiszi önmagáról. Ha én meggyógyítom őt, pontosabban ha utat mutatok neki miként gyógyíthatja meg önmagát, az akkora csoda, hogy utána teljes joggal tarthatom önmagamot párját ritkító zseninek, meg nagyon bölcsnek, okosnak, jóságosnak, bátornak, nemeslelkűnek, szolgálatkésznek, segítőkésznek, meg minden egyéb pozitív jelentéstartalmú akárminek! Minek kéne emellé más?! Ennél nagyobb jutalom úgysem képzelhető el! Van is erre szólásmondás: „A tanítvány sikere mesterét dicséri!”

—És netán ha te lennél a király...?

—Na ne röhögtesse, már bocsássa meg! Minek legyek király, hogy aztán majd az én

lányom is úgy járjon mint most a tied?! Ez még viccnek is rossz, ha rám akartad sózni a hatalmat, akkor verd ezt ki sürgősen a fejedből!

—Eszemben sincs rádsózni a hatalmat, csak kíváncsiságból kérdeztem. Szóval, akkor úgy tekinthetem hogy képes vagy alkalmassá tenni a lányomat az uralkodói teendők ellátására, ha talán nem is azonnal, de pár hónapon belül?

—Nem pár hónap lesz az, de néhány év. Becslésem szerint öt-hat. És igen, alkalmas lesz az uralkodói teendők ellátására, alkalmas lesz trónörökösnek is vagy akár királynőnek is, nem lesz ebben semmi hiba... azt az egyet kivéve hogy hiába lesz rá tökéletesen alkalmas elméletileg, még sokkal alkalmasabb is mint akár te magad felség már bocsáss meg, de tényleg csak elméletileg lesz rá alkalmas, gyakorlatilag ugyanis nem fogja majd elvállalni! Nem amiatt mintha én ezt megtiltanám neki, de nem fogja érdekelni őt az egész hóbelevanc hogy hatalom, királyság, méltóság, nemesség, vagyon, meg más efféle eszement baromságok, efféle gondolatszemetek amik ezen említett dolgokkal együtt szoktak járni! Azaz, röviden fogalmazván, olyan lesz a gondolkodása, nagyjából legalábbis, mint az enyém. Ez el nem kerülhető. Ezt jó ha tudod előre, ezt most rögtön megmondtam, ne mondd később, hogy nem figyelmeztettelek!

—Nem hiszek neked, a leányom nagyonis örült amikor annak idején kineveztem trónörökösnek!

—Az akkor volt, most meg most van.

—Akkor se hiszem el. Ő szereti a hatalmat, még ha megvernéd akkor sem...

—Állj, állj, állj, ilyen eszement hülyeségeket már ne beszélj, ezt mondom ha százszor király vagy is! Hogy is képzelsz olyasmit, hogy bármikor is képes lennék megütni őt?! Ezt a csodálatos, kedves és törekeny de bájos szépséget?! Különbözik meg akkor se ütném meg, ha nem lenne szép. Ekkora ordas baromság hogy is csúszhat ki valakinek a száján, ó, borzalom! Nem tudok hova lenni a döbbenettől hogy ezt kell hallanom! Ez épp annyira lehetetlen, mint a nullával való osztás! Eszem ágában sincs őt bántanom, nemhogy tetteleg de még csak szóval sem, szenvedett ő már éppen eleget!

—Bocsáss meg, nekem csak olyasmi járt a fejemben hogy az átéltekhez hasonló kegyetlen módszerekkel most más eszmék követésére kényszerítetted őt.

—Semmit nem értettél meg abból amit eddig mondtam. Elmondtam pedig, hogy én nem tudom őt meggyógyítani, csak megmutatni neki az utat. Jelképesen, kinyitni elméje sötét szobájának ajtaját, de abból már neki kell kijönnie, s hozzá kényszerítés nélkül! Abban persze igazad van, hogy más eszmék követésére biztatom majd őt, de ebben nem lesz semmi erőszak. Igazából azonban még a „más eszmék” terminus használata se teljesen korrekt, mert inkább arról van szó, hogy megmutatom neki az ő rejtett képességeit, felébresztem a benne alvó tudást, erőket...

—Nagyon misztikusan fogalmazol.

—Baj ez tán?

—Nem szeretném, ha a lányom most valami fura szektába bolondulna bele, van már így is elég baja a szerencsétlen nyomorultnak.

—Egyrészt, szó sincs semmi szektáról, másrészt, igaz ugyan hogy ő most csak egy szerencsétlen nyomorult, de csak azért, mert ő maga is elhiszi ezt magáról! Ugyanis bárkiről legyen is szó a világon, mindenki pontosan annyira szerencsétlen és nyomorult, amennyire ezt elhiszi önmagáról!

—Na ne viccelj velem, kérlek! Most gúnyolódol rajtam?! - kiáltotta Csiela.

—Nem én! Miért tenném, és mivel tenném?!

—Szerinted nem vagyok szerencsétlen? Vagy nyomorult?! Sőt mindkettő?!

—Hogyne lennél az, az előbb ismertem el hogy az vagy... de csak azért, mert ezt hiszed magadról!

—De hát nézz már rám! Hiszen...

—Hiszen semmi baja a testednek! Nem vagy nyomorék! Még a szüzességed is megmaradt, amin amúgy nem győzők csodálkozni, miért is nem erőszakoltak meg!

—Mert akkor miután elengedik, találhattak volna benne spermamaradványokat, és genetikai vizsgálattal esetleg kideríthető lett volna, ki tette ezt vele. - válaszolta a király.

—Na akkor tehát ezt is megúsztat! Van néhány ronda emléked, ez igaz, készült rólad pár pornográf videó is, ez is igaz, de senkinek se csupa örömmünnepe az élete. És te legalább szép vagy, holott hány de hány ronda nő él a világban! Fiatal is vagy! Beteg se vagy! Királylány vagy, azaz dolgoznod se kell a megélhetésért, sőt mély meggyőződése, hogy soha életében még semmi kicsit is komoly munkát nem végeztél! Nem azt mondom hogy ez a te hibád lenne, nem vetlek meg érte! De ugye hogy így volt! Mi a frászáért lennél te szerencsétlen?! Meg nyomorult?! Mély meggyőződése az is, hogy a világban milliárdszám akadnak nők, akik boldogan cserélnének veled! Igen, igen, igen, nagyon kellemetlen élményben volt részed, amiért sajnállak, együttérzek veled, erőmhöz mérten igyekszem is majd segíteni rajtad. Mindez azonban rémségesen messze van attól, hogy jogos lenne használni rád a „szerencsétlen nyomorult” címkét!

—Szerintem igenis illik rá e kifejezés, mert ez mindenkire illik aki poszttraumás stressz-szindrómában szenved, márpedig a lányomnak biztosan az van! - ellenkezett a király.

—És szerinted épp az fog segíteni rajta, ha állandóan azt rágod a fülébe hogy ő milyen nyomorult, mennyire tönkretették, mekkora veszteségeket szenvedett el erkölcsileg, lelkileg, akármiféleképpen?! Hogy tehát olyasmiket mondogatsz róla, hogy ő egy emberi roncs, csökkentértékű, hogy őt megfosztották valamitől végleg, örökre?! Nem az lenne-e a jó megoldás inkább, ha...

—Nem tagadhatjuk le a valóságot!

—Le lehet tagadni pedig, csak nem érdemes.

—Na ugye!

—Csakhogy a valóságot többféleképp lehet szemügyre venni. Képzeld el, hogy ott áll egy elefánt valahol, amit vak emberek tapogatnak. Az egyikük az elefánt agyaráat fogdossa, s emiatt meggyőződéssel állítja, hogy az elefánt az valami olyasmi, ami hosszú, vastag és nagyon kemény. A másikuk az elefánt oldalát tapogatja, s azt mondja, hogy bár az elefánt valóban nem puha, de azért nem is teljesen kemény, ellenben széles, lapos, és durva szőrök borítják. A harmadik az elefánt lábát fogdossa, s azt mondja, az elefánt lényegében egy szőrös bőrrel bevont roppant oszlop. Aki az orrmányát fogja az azt mondja, hogy az elefánt leginkább egy hosszú, vastag gumicsőre hasonlít. Aki pedig a farkát tapogatja, az azt mondja, hogy az elefánt tulajdonképpen nem is olyan óriási mint az előbbieket állítják, hanem inkább csak egy vékonyka kis izé, egy kötélszerű valami, tulajdonképpen alig másabb mint egy közepes méretű kígyócska vagy egy jókora giliszta! Na most, melyiküknek van igaza?!

—Mindegyiknek! - nevetett fel Csiela.

—Na végre hogy már nevetni is látlak... A Valóság, az maga is ilyen, annál is inkább mert nem is lehet más, hiszen benne van az előbb említett elefánt is a

valóságban! A valóságot tehát nem kell letagadni, az igaz, de a saját érdekünkben mindig olyan oldalról kell ránéznünk, mely aspektus kedvezőbb a számunkra! Lényegében erről szól különben az általam követett sztoikus filozófia „Amor Fati” elnevezésű alapelve is...

—Ezt nem értem.

—Nem baj, majd megérted, ha és amennyiben a tanítványom leszel. A lényeg hogy ami veled történt, az csak akkor „tönkretevés”, ha annak tekinted.

—Mi másnak is tekinthetném?!

—Például nézheted úgy is, hogy egy kegyetlen, de nagyon hasznos próba volt a számodra, mert így nyilvánvalóvá vált előtted önmagad szinte emberfeletti, hihetetlen szívóssága, kitartása! Mert ismétlem, fél évig kibírni ezt, az... az... eh, erre szavam sincs, ez döbbenetes... komolyan, szinte irigyellek, mert alig van parányi esélye is annak, hogy én is eddig bírnám! Szerintem a kínzóid is teljesen ledöbbenetek azon, hogy meddig bírod... Aztán, ez az eset remek alkalom volt arra is hogy kiderüljön, ki az igaz barátod és ki nem az. Aki gúnyol téged, aki nem akar megpusztilni téged, az nem barát. Milyen jó is épezzéért hogy ezt már tudod, így nem fecsérepsz több energiát és időt a velük folytatott kapcsolattartásra!

—Ebben mind igazad van, de nemegy helyről hallottam olyan gúnyolódást már, hogy ezek után férjem se lesz!

—Ne röhögtesz, nagyon kérlek, ez akkora böszme, blőd, bárgyú baromság, hogy szavakat se találok rá már bocsáss meg hogy így beszélek de én mindig őszinte vagyok, ami a szívemen az a számon... Szóval, egy királylánynak még akkor is akad férje mindig, ha az a királylány szeplős, félkarú, féllábú, púpos elől-hátul, nem szűz, sánta, vak, dadog, foga sincs már, vén is, lúdtalpas, kancsal, és olyan hülye hogy a saját nevére se emlékszik már! S mindez egyszerre! Hát hol vagy te ettől!

—De az a film...

—Egy királylánynak akkor is akad férje, ha ő maga a saját akaratából vett részt ezeregy pornófilmben is már, sőt ha már tizenhét gyereke van és egyikről se tudja hogy ki az apja, még akkor is! Az egyetlen kivétel csak az lehet, ha a királylány apjának csak a címe az hogy király, de nincs vagyona semmi, ám annak alapján amennyi teljesen felesleges, hívságos porfogót látok rajtatok aranyból meg drágakövekből, igen nehéz elhinnem hogy ez az apukádra igaz lenne. Sőt, még HA igaz volna is ez, a legtöbbször még az ilyen szegény királyapuka leányai is találnak férjet, mert rengeteg embert vonz a rang önmagában is, még akkor is ha nem jár mellé vagyon!

—De akkor is az lesz hogy a férjem gyakran a fejemhez vágja majd, hogy milyen hálás kell legyek neki amiért feleségül vett, engem, az undorító ribancot!

—Ha a helyedben lennék, bébi, tudod mit tennék ilyenkor?

—Na mit?

—Az első alkalommal amikor ezt a fejemhez vágja, megmondanám neki, hogy most mondta ezt nemcsak először de utoljára is, mert ha még egyszer mondja, azonnal elválok tőle!

—Nálunk nincs olyan, hogy válás.

—Akkor válás helyett azt kell mondani, hogy legközelebb lelövöd. És kész. Nem hiszem hogy megbüntetnének téged, egy királylányt, ezért. Inkább még nőne is tőle a tekintélyed. És a következő férjed már óvatosabb lesz. Ha mégsem, semmi baj, mert ismétlés a tudás anyja, azaz tudod már mit kell tegyél... Én különben a helyedben lehet hogy mégse mondanék semmi ilyesmit a férjemnek, hanem már a

legelső alkalommal simán főbelőném! És ha megkérdik miért tettem, azt mondanám, azért, mert arra akart rávenni hogy öljem meg apámat, hogy ő a férjem legyen a király az oldalamon!

—Hú! - meredt Murri arcába döbbsenten Csiela is és a király is.

—Szóval bébi, nem keseregni kell, hanem mindig elgondolkodni azon, mit tehetünk.

—Na de én nem akarom a férjeimet legyilkolni. Én egyszerűen egy jó férjet szeretnék magamnak... Akiben megbízhatok... de senkiben nem tudnék bízni a népem tagjai közül... Szóval... szóval... hm... Mit is mondtál, el kell gondolkodjak azon, mit tehetek? Mert nekem most eszembe jutott valami...

—Attól tartok sejtem, mi jár a fejedben, bébi, de...

—Miért mondd úgy, hogy attól TARTASZ?! Talán mégsem mondtál igazat, és igenis undorodol tőlem?!

—Dehogyan, szó sincs erről, csak...

—Szóval csak a számtól nem undorodol, de attól ami odalent...

—Félreértesz, és hozzá szándékosan, úgy vélem!

—Van talán már feleséged?

—Nincs, de nem is akarok. Mondtam már neked bébi, nekem a legnagyobbfokú függetlenség a vágyam, az meg nem lehetséges egy feleség mellett.

—De olyasmit mondtál, hogy a tanítványod, az lehetek.

—Az teljesen más.

—De nem, mert az is felelősség.

—De más jellegű.

—Nem értek egyet ezzel, mert egy férjnek is kötelessége mindenre megtanítani a feleségét, amit tud, feltéve persze hogy a feleség is óhajtja a tudást! Én pedig óhajtom, nagyonis! Bár még nem tudom, milyen jellegű lesz az...

—Akkor beszéljünk inkább erről, nem holmi házasságról.

—De én igenis nagyon szívesen beszélek a házasságról! Hát nem érted, hogy melletted sokkal nagyobb biztonságban érezném magamat?! Hiszen egy óriás vagy, már a pusztta jelenléted is elriasztana bárkit az ellenségeim közül!

—Engem is le lehet ám puffantani a távolból...

—Félsz?!

—Nem, sőt elárulom neked, hogy kiváltképpen tetszel, csak tudod, ha most elfogadnám az amúgy megtisztelő ajánlkozásodat, akkor úgy érezném hogy erkölcstelenül kihasznállak, téged, egy beteg leányt!

—Hm...

—Na végre kezdted érteni!

—El kell ismernem, lehet a dolognak egy ilyen olvasata is, valóban. Na de mi a helyzet a gyógyulásom után?

—Honnan tudjam, nem látok a jövőbe!

—Ha meggyógyultam, akkor már nem mondhatod hogy kihasználsz egy beteg leányt.

—Valóban nem.

—Tehát akkor már nem takarózhatok ezzel a kifogással!

—De ez nem az egyetlen ellenérvem!

—A többi szóra se érdemes.

—Ne viccelj, például ott van az hogy én a függetlenséget...

—De azt is mondtad, ugyanúgy fogok gondolkodni mint te. Miért ne lenne neked előnyös és kellemes egy olyan társ, aki ugyanúgy gondolkodik mint te?

—Van egy olyan mondás, hogy ahol két ember mindig ugyanazt mondja, ott az egyik felesleges.

—De nem mindig mondanám ugyanazt úgysem, csak a legfontosabb dolgokban!

—Tudod mit bébi, javaslok hogy napoljuk el ezt a témát a gyógyulásodig, különben is, apukád mit szólna mindehhez?

—Szerintem azt, hogy nekem már úgyis minden mindegy, az csak a lényeg hogy meggyógyuljak!

—Úgy van - válaszolta a király - tehát térjünk a tárgyra! Megtudhatnám, legalább nagyjából, hogy miket fogsz neki tanítani?

—Egy szóval: önismeretet! Például megtanítom rá, hogy már elméletileg is lehetetlen hogy magányos legyen, amiatt, mert van neki egy elképesztően nagyhatalmú, mindig vele levő segítőtársa, aki ráadásul mérhetetlen bölcsességek tudora is!

—Ki az? - kérdezte Csiela kíváncsian.

—Én csak úgy nevezem, hogy ő az Ősi Ragadozó! Röviden csak Ragadozó. Ő benned lakik. Az elmédben. Meg fogod tanulni tőlem, hogyan kérd ki a tanácsait!

—Na tessék, tudtam hogy valami misztikus szektáról van szó! - mormogta a király.

—Egyáltalán nem! Bár szeretek misztikusan fogalmazni, nem tagadom, ez ugyanis nálam „szakmai ártalom”, hiszen mint mondtam mitológiakutató vagyok a magam módján... ugyanakkor azonban mérget vehetsz rá király, hogy minden amit meg akarok tanítani a lányodnak, igenis megmagyarázható természet-tudományos eszközökkel, javarészt az evolúcióbiológiát és az endokrinológiát híva ehhez segítségül!

—És mit akarsz ezzel a „Ragadozóval”?

—Látok itt az asztalon előttetek egy rakás úgymond „csemegét”. Ti ezt a szemetet tényleg megeszitek?

—Miért lenne ez szemét?! Ez csokoládé, cukorkák, sütemények, gyümölcslevek, kekszek...

—Ez mind szemét. Mert mind szénhidrát. Ami elhízást okoz, depressziót, meg egy rakás más betegséget is. Ami meg nem szénhidrát bennük, az mind valami mesterséges kotyvalék, valami ultrafeldolgozott ipari panacs, holmi „ételszerű csinálmány”. Ezt nem szereti a bennünk élő Ragadozó, se a szénhidrátot, se a mesterséges vackokat, ő ugyanis azt szereti amit a ragadozók szeretni szoktak: a húst és belsőségeket! Ráadásul ezt is ha csak lehet, nyersen! Bár még ha főve vagy sültve esszük, az is milliószorta jobb, mint a szénhidrázabálás, meg a mesterséges ízémizék.

—Te talán húsevő vagy?! - meredt a király Murri arcába, szinte szent rémülettel.

—Te talán nem?

—Persze hogy nem, sőt, senki se a bolygónkon! Hiszen egy másik élőlényt megölni, az nagy véték!

—És még te hiszed rólam azt, hogy holmi szekta tagja vagyok? Hiszen a te bolygód az, ami egy egész, egymerő szekta!

—De még ha el is tekintünk a húsevés erkölcstelenségétől, mire lenne az jó?

—Hát arra, hogy ha végre azt esszük amire evolúciósan rendeltettünk, akkor olyan képességeink is megnyilatkoznak, melyek most, energiahiány miatt, rejtve maradnak előttünk, szunnyadnak! Például élesebb lesz az eszünk. Sőt a hideget is jobban bírjuk.

—Na, ezt nem bánnám! Néha nyáron is didergek! - szólt Csiela.

—Nem csodálom, hiszen a kisebb termetű élőlények rosszabbul bírják a hideget, ellenben sokkal jobban a meleget... mindenesetre, én már elértem azt, hogy akár egy órát is nyugodtan ülhetek a hidegben, mínusz tíz fokos fagyban mondjuk, és ettől semmi bajom se lesz, még akkor se, ha csak egy vékony ing és egy melegítőnadrág van rajtam! Esetleg még egy vékony sapka is, ha szél fúj!

—Kabát nélkül?

—Igen, bébi, kabát nélkül. Sőt, pulóver nélkül.

—Ezt nem hiszem!

—Én se! És elegendő van a meséidből! Bizonyítsd be! - kiáltotta a király.

—Lehetetlen, most épp nyár van errefelé.

—Szavadon foglak! Gyere velem most rögtön, az űrhajómba! Ott minden kabinnak külön termosztátja van, és át lehet állítani ám fagyasztásra is, mert hátha romlandó árut akarunk ott tárolni! Gyere velem, beduglak egy ilyen kabinba, aztán majd lesem az ablakon át, ahogy megfagysz, de meg is érdemled amiért ennyit hazudozol!

—Bevallom, valóban füllentettem egy kicsit az előbb.

—Na ugye!

—Sosem próbáltam még mínusz tíz fokban. Mínusz hét volt a legtöbb. De olyan szépen hangzott a mínusz tíz, mert kerek szám...

—Legyen akkor mínusz hét, de most már ne ellenkezz!

—Nem ellenkeztem az előbb se, csak bevallottam egy apró eltévelyedésemet, hogy nagyzoltam, pedig nem is méltó az olyasmi az eszményképemhez, hogy én egy sztoikus filozófus vagyok! Na nem mintha egy sztoikus sosem hazudhatna, mert előfordulhatnak olyan helyzetek is, ám ezek rém ritkák. A mostani eset nem indokolta ezt. Elnézéseketek kérem!

—El van nézve! Akkor tehát a mínusz hetet bevállalod?

—A mínusz tizet is, ennyiben tehát nem hazudtam, mert bár tényleg nem próbáltam még, de meglehetősen biztos vagyok benne hogy különösebb gond nélkül menne az is. És már egy ideje úgyis azon gondolkodtam, hogy legközelebb kipróbálom mínusz tizenötöt. Ahhoz pedig ez a mínusz tíz kiváló felkészülés lesz, jó gyakorlás!

—Te cukkolsz engem, trollkodsz! De megállj, ha belépsz oda, hiába könyörögsz már, ki nem engedlek az egy óra letelte előtt, akkor se ha befagy a feneked!

—Nem fog befagyni. Semmi bajom se lesz. Azaz, tőlem akár indulhatunk is!

És a király tényleg elvitte Murrit az űrhajójába, és tényleg bezárta őt egy jócskán a fagypontra alá hűtött kabinba! A hőmérséklet pontosan mínusz tíz Celsius fok volt, ahogy abban „megegyeztek”. És ott ült Murri a lábait maga alá húzva, majdnem teljesen mozdulatlanul egy teljes órán át, csak időnként emelte fel a fejét, akkor is csak amiatt hogy rámosolyogjon megnyugtatóan a királylányra, aki persze nem követte őt a csontrepesztő hidegbe, de láthatta azért, mert figyelte őt a leány a kabin egyik ablakán keresztül, a folyosóról. Bár hamarosan csak homályosan látta még úgy is, hogy gyakran törölgette az ablakra lecsapódó vízpárát...

Mikor aztán letelt a kellő idő, a király kinyitotta az ajtót. Azonnal vissza is hőkölt az onnan kiáramló „fagyos lehellettől”. Murri csak úgy szép kényelmesen felállt, szikrányi kis jele se volt annak hogy elgémberedtek volna az izmai, hogy lelassult volna a vérkeringése, nem lehellgette az ujjait fázósan, igaz, az orcái kissé kipirosodtak, de semmi esetre se annyira hogy holmi „fagyási sérülésekre”

kelljen gyanakodni.

—Jól vagy?! - kiáltotta Csiela, s azonnal hozzá futott amint Murri kilépett az ajtón, majd felugrott a férfi nyakába. Murri kénytelen volt őt átölelni, ha nem akarja hogy a kis hercegnő leessen a földre. Bár lehet hogy mégsem esett volna le, mert olyan elszántan kapaszkodott a nyakába. És le se akaródzott szállnia onnét, csak a fejét hátrafordítva kiáltotta:

—Látod apa, nem csaló, igazat mondott!

—Döbbenetes. Nem is hiszem amit láttam, mindjárt összeszarom magamat! - mormogta a király, cseppet se királyian.

—Ennek alapján amit most mondott a felséges úr, azt hiszem tekinthetem úgy, hogy sikeresen bemutattam a találkozásunkkor követelt „referenciáimat”... - vigyorgott Murri.

—És ezt én is meg akarom tanulni! - kiáltotta a királylány.

—Jól van, jól van, ne izgulj kérlek, nyugodj meg, egyetlen árva szóval se mondtam hogy meg ne engedném, sőt nagyon örülök neki hogy képes erre is, mert így jobban tudok bízakodni benne hogy meggyógyít téged - bár el nem tudom képzelni, a hidegtűrésnek mi köze is lehetne a... a mentális problémáidhoz! De ki tudja, remélem tévedek és igenis van köze hozzá...

—Remek, akkor bizonyára azt se ellenzed hogy a felesége legyek!

—Drága kicsikém, sokszor elmondtam már neked, hogy szerintem neked már úgyis minden abszolút mindegy, én már az ilyen dolgokba óvakodok beleszólni mert más se hiányzik nekem, mint hogy később ha valami rosszul sül el, lelkifurdalásom legyen te meg szemrehányással illess engem, azaz nem akarom felvállalni ennek kockázatát és felelősségét! De azt se hogy megtiltok neked valamit, aztán állandóan csak veszekedj velem újra meg újra hogy te azt igenis akarod. Emlékezz azonban rá, hogy a „szíved választotta” maga az, aki nem igyekszik az általad hön öhajtott állhatatossággal a házasság igájába hajtani a fejét!

—De azt akarom hogy igyekezz te magad is rábeszélni őt, mert ez nekem fontos, én már csak mellette érzem biztonságban magamat, hiszen ő egy óriás, és hatalmas varázsló is...

—Nem vagyok varázsló. Erre igenis képes minden egyes ember a világban, potenciálisan. Nyilván persze, kellő gyakorlás után csak. Bár vannak szerencsésebbek, akiknek már a legelső kísérlet is sikerül, amúgy én is ezek közé tartozom. De biztos vagyok benne, te is képes leszel ezt megtanulni, bébi. Apukád is, ha nekidurálja magát. Ehhez pedig nem kell házasság, ehhez csak az kell hogy egy darabig veled legyek és tanítsalak. Erre természetesen hajlandó vagyok.

—De én a tanulás után se akarlak elveszíteni! - és Murri érezte hogy e leány könnyei mint a záporosó, ömlenek a nyakába.

—Nyugodj már meg bébi, ez a tanulás nem néhány napig tart majd, még akkor se ha már a legelső alkalommal mesteri fokon tudnád a tummót (ez a neve ennek a hidegtűréses meditációnak) - amiben különben én magam is csak kezdőnek tartom magamat. Emlékezz rá, mondtam korábban hogy a gyógyulásod beletelik akár öt-hat évbe is! Vagy csak négy-öt évet mondtam? Mindegy, a lényeg az hogy itt hosszú évekről van szó! És azalatt tényleg veled kell lennem! Itt nem csak erről van szó, a hidegtűrésről, sőt ez tulajdonképpen egy teljesen mellékes dolog a számodra ami a gyógyulásodat illeti! Ez látványos dolog, de tényleg nem ez a lényeg!

—De én akkor is a feleséged akarok lenni!!! Tudom hogy nem illik ilyet

mondanom neked, a nőnek, tudom hogy ez szégyen, de engem már nem érdekel, neked már úgyis mindegy...

—Hogy is mondhatasz ilyen csacsiságot, persze hogy nem mindegy neked, előtted áll még az egész élet!

—Nem érdekel, én akkor is ezt akarom, téged akarlak, te vagy az én hősöm, a megmentőm...

—Állj, bébi, ezt ne folytasd mert megharagszom! Hős lehetek a szemedben, azt nem bánom, de meg ne halljam mégegyszer hogy a megmentőd vagyok! Mondtam már, és elvárom hogy figyelj a szavaimra ha a mesterednek akarsz engem: csak te magad lehetsz a saját megmentőd!

—Mindegy, akkor is azt akarom hogy a férjem is légy ne csak a mesterem!

—Emlékszel ugye, mondtam azt is, nem akarom kihasználni a... mondjuk hogy a labilis idegállapotodat! Nem akarok visszaélni vele!

—Ezt felfogtam, és valahol a lelkem mélyén talán még meg is értem, és derék embernek tartalak érte téged, de te is értsd meg végre hogy még mindig undorítónak és mocskosnak érzem magamat, nem hiszem el hogy valaki szeretni tudna engem, hogy ne tartana undorítónak, hogy ne viszolyogna tőlem, ha nem is a látványomtól de az érintésemtől...

—Na de ez butaság, hiszen ott van anyukád is meg az apukád is... biztos nagyon szeretnek téged most is...

—De azt nem engedte meg egyikük se, hogy például velük aludjam a velem történetek után, velük egy ágyban, pedig milyen jólesne, akkor érezném magam a legnagyobb biztonságban... illetve, ha veled aludhatnék, akkor persze még sokkal inkább!

—Hát ennek semmi akadálya, ezt megígérem neked bébi, de ehhez se kell házasság. Amúgy csodálkozom, miért nem volt erre hajlandó apukád?

—Igenis megengedtem neki az első alkalommal, de sajnos aztán kiderült hogy lehetetlen, mert amióta az a sok szörnyűség történt vele, állandóan bepisil éjjelente.

—És ez miért is lenne akadály, rá kell adni egy felnőtt méretű gumibugyit, és kész!

—Persze hogy azt tesszük, de ez se biztos védelem, mert annyi jön ki belőle, mint egy izé... inkább nem mondom ki... szóval, persze, segít a dolgon valamennyit a gumibugyi, de akkor is... szóval, érted ugye...

—Nem, nem értem. Most akkor te végülis szereted a lányodat vagy sem?

—Persze hogy szeretem!

—Pedig mégsem igazán, ha nem vagy hajlandó érte mindenre!

—Ne vitatkozzunk ezen, mert sejtem már hogy ez idejétmúlt téma: kezdelek kiismerni annyira, fiam, hogy nagy összegekbe merném lefoglalni: te igenis hajlandó leszel erre!

—Naná, sőt, még azt se várom majd el tőle, hogy gumibugyit húzzon!

—Ez igaz?! - kiáltotta Csiela, még mindig Murri nyakán csüngve.

—Persze hogy igaz, ha mondom!

—De akkor pisis leszel.

—Talán az első egy-két alkalommal igen, de annyi baj legyen, majd megmosakszom reggel. Bárcsak ez lenne életem legnagyobb baja! Mélyen hiszem azonban, épp az hogy biztonságban érzed majd magadat, ahhoz fog vezetni, hogy ez a problémád hamarosan megszűnik. Ezt erősen valószínűsíti ugyanis, hogy így nem kell majd óránként vagy még gyakrabban felkelned ahhoz hogy ellenőrizd,

van-e valaki a szobában rajtad kívül, anélkül is biztonságban érzed majd magadat, hiszen érzed majd, tapintással, hogy igenis van melletted valaki! Így aztán nyugodtabban tudsz majd aludni, lecsökken ugyanis a stresszhormon szintje benned, stb...

—Te egy csoda vagy akit meg se érdelek, és most már még sokkal inkább a feleséged akarok lenni!

—Értsd már meg, hogy...

—Szóval mégis undorítónak tartasz. Úgy véled nem lennék eléggé méltó hozzád.

—Nem undorítónak tartalak, hanem betegnek. Többé-kevésbé beszámíthatatlannak. De ezt ne tekintsd sértésnek, mert elárulom neked, az általad átélt kínzások során az a reakció tekinthető „normálisnak”, hogy már alig tíz nap után nagyjából három éves mentális szintre zuhan vissza az áldozat, ilyen mély regressziót szenved el! Te meg fél évet kibírtál, s ahhoz képest még meglepően normális vagy! Értelmesen, logikusan érvelsz, céljaid vannak amikért küzdesz... mondom, egy hős vagy a szememben, bébi, hősöktől pedig nem undorodunk! De az se illik hogy kihasználjuk a hősöket, visszaélve a gyengeségeikkel!

—Jó, megértem hogy lelkifurdalásod lenne ha feleségül vennél. Nem teszek le erről, de belátom hogy egyelőre hajthatatlan vagy. Bizonyítsd be azonban hogy igenis nem undorodol tőlem semennyire sem!

—Hogyan bizonyítsam be?

—Tégy a magadévá! Most, azonnal!

—Ehm, izé... apukád...

—Miatta ne izgasd magadat, ő majd kimegy arra az időre, s különben is hallhattad hogy szerinte nekem már minden mindegy.

—A baj az, bébi, hogy bár nagyon tetszel, és én magam is vágyom rá hogy veled lehessenek, de ezt is a kihasználásodnak tartanám!

—Értsd meg kérlek szerelmem, erre nekem szükségem van, mert nekem annyiszor mondták hogy soha nem lesz senki aki bedugná oda nekem a... oda, ahová szart kellett tömködnöm, s erről videó is van, amit azóta már talán a bolygó minden lakója látott! Amíg ezt meg nem teszed, nem tudok hinni benne, hogy komolyan mondogd hogy nem undorodol tőlem!

Murri nagyot sóhajtott.

—Figyelj, bébi, egyezzünk meg félúton! Nem teszek a magamévá, azaz nem közöszlök veled, de megpuszillak odalent ha akarod! Alaposan! Sokáig! Mélyen! Remélem ez is elegendő bizonyíték lesz neked arra, hogy szó sem lehet semmiféle undorról a részemről!

—Micsoda?! Te képes lennél rá, hogy... de hiszen ez... ez nálunk még csak nincs is szokásban, nálunk ezt nem szokták a férfiak... még olyan nőkkel sem, akik... izé... akikkel nem történt olyasmi mint velem...

—Na, a végén csak kiderül hogy van megoldás a gondjaidra...

—Igazad van szerelmem, ez még sokkal komolyabb bizonyíték is, mint ha csak úgy belém dugnád! De nem vagyok képes hinni benne, hogy meg is teszed! Nem létezik! Ilyesmi egyszerűen nincs a mi kultúrkörünkben! Amennyire tudom, még pornófilmekben sincs ilyesmi, bár igaz hogy soha nem is néztem még olyat, de az már előfordult hogy szóbakerült a téma hogy mi megy az ilyen filmekben, de ezt amit mondtál, még csak meg se említették! Nem hiszem hogy egyetlen férfi is élne a bolygónkon aki ezt megtenné egy nőnek! A feleségének sem!

—Akarod hát?

—Igen, igen, igen, nagyon... Szégyellem hogy akarom, de már most előre úgy érzem, ettől mindjárt más nőnek érezném magamat, mint aki újjászületett... Vagy nem is tudom miként mondjam...

A király nagyot sóhajtott.

—Kezdhettek, én kimegyek! Majd kopogjatok azon az ajtón, ott ni, ha... ha végeztetek a „fontos teendőkkkel”...

—Egy pillanatra, felség... szerintem jobb ha nem várakozol odakint, mert én azt hiszem miután ezzel végeztünk, ideje lesz a lányodnak aludni menni! Túl sok élmény volt már ez eddig is neki. Aztán meg, ha végre jól kialussza magát mellettem, mindjárt jobban is érzi majd magát...

—Jól van, én nem bánom, legalább addig intézkedem hogy hazatérjen az úrhajó. Gondolom, nem kell megvárni vele úgysem amíg összecsomagolsz, ha egyszer minden cuccod a hátizsákodban van.

—Persze hogy nem kell csomagolnom, de ne siess annyira mégsem a visszatéréssel!

—Mert?

—Mert minek gyere vissza ide hozzánk aztán, ha megspórolhatod az extra utat!

—Minek kéne ide visszajönnöm?

—Hogy megbízz egy szoftverfejlesztő céget egy speciális program megírásával.

—Még mindig nem értelek.

—Nem szeretnéd talán elkapni azokat, akik ezt tették a lányoddal?

—Hogy az ördögbe ne, a maradék életem kétharmadát is habozás nélkül odaadnám ezért!

—Én egyetlen percet se kérek az életedből, anélkül is elmondom, miként teheted meg.

—Szerelmem, te tényleg tudod ennek a titkát?! - ámult Csiela, s végre lehuppant Murri nyakából, csak azért, hogy onnan aztán álmélkodva tekinthessen a férfi arcába. A leány szeme akkorára tágult most, mint egy jókora kávéscsésze.

—Persze hogy tudom! Nem is lesz nehéz. Emlékszel ugye bébi, említettem már röviden neked egy bizonyos „Amor Fati” nevű alapelve a sztoikus filozófiából, aminek a lényege az, hogy „minden rosszban van valami jó is”.

—Emlékszem, de mi köze van ennek a...

—Ugyebár, te most állandóan szégyenkezel, mert jaj mit tettek veled, sőt, ezt még filmre is vették! Ez utóbbit, a film készítését talán még nagyobb szégyennek is tartod, mint amit megcsináltattak veled!

—Így van ahogy mondod, hiszen azóta is ezen csámcsog mindenki a bolygómon, talán még a nők is, de a férfiak aztán biztos!

—Na látod, épp erről van szó, hogy ez bár valóban nagyon rossz dolog, de benne van még ebben is a jó: az, hogy az a film a segítségünkre lesz abban, hogy elkaphasd őket!

—Nem tud segíteni, soha egy percre le se vették az álarcukat.

—Mindegy. Manapság már az íriszminta alapján is azonosítani lehet bárkit, és remélem kellően nagy a film felbontása ehhez.

—A felbontással biztos is hogy nincs semmi baj, de nemcsak álarcot viseltek, hanem sötétített napszemüveget is.

—Semmi gond, akkor is biztos vagyok benne hogy elkapjuk a rosszfiúkat! Ugyanis legalább egy testrészük tuti hogy jól látszódik a filmen: s ez a péniszük! Persze hogy jól látszódik, hiszen azt szopatták veled! De szerintem a fenekük is jól látható, amikor rád kakiltak. Na és ez bőven elegendő az azonosításhoz! Azaz, az

ötletem úgy szól, hogy kell készíteni egy olyan „mesterséges intelligencia” programot, amibe beletáplálnak egy rakás péniszképet meg fenék-képet, ezzel megtanítják neki, miként ismerhető fel egy efféle szerv különböző nézetekből is. Ez egészen biztos hogy nem lesz nehéz feladat, abszolút rutinmunka az ezzel foglalkozó programozóknak, mert ez se lehet nehezebb, mint az arcok azonosítása. Elvégre minden pénisz különbözik az összes többitől, mert más a mérete, az is más hogy mennyire ovális vagy kerek, más a fityma alakja, másképp mennek rajta a fontosabb erek, más a szeméremszőrzet hossza, sűrűsége, göndörsége, színe, stb. Az adatbázist aminek az alapján a program tanul, egyszerűen az elérhető pornófilmekből kell összeállítani. Nem hiszem hogy ez néhány hétnél tovább tartana. Aztán amikor ez megvan, apukád, a király meg kell hirdessen valami olyasmit, hogy a bolygó minden férfit szűrésre kötelezi, mondjuk valami olyan ürüggyel, hogy a genitáliák, azaz a pénisz és a fenék számítógépes vizsgálatával megállapítják, nem szenved-e valami kezdeti stádiumú nemibetegségben, teszem azt nemi szervi herpeszben. Ez amúgy nem is halandzsa, szerintem egy mesterséges intelligencia program ezt is képes lenne megállapítani hatalmas biztonsággal. A fenékre meg lehet azt mondani, hogy mondjuk abból megállapítják, mennyire esélyes hogy végbélrákja van, vagy azt fog kapni hamarosan. Vagy hogy mekkora a kockázata aranyérre. Vagy akármi. A vizsgálaton való részvétel állampolgári kötelesség lesz, mert aki nem vesz részt rajta, az mások biztonságát kockáztatja, fokozza a járványveszélyt, stb! Na és amikor így mindenki „be lesz szkennelve”, a számítógép el is végzi a vizsgálatot, de titokban összehasonlítja ezen szerveket azok képével amik a rólad készült filmekben is szerepelnek a kínzóid e testrészeiről, s ha megvan a egyezés, értesíti apukádat, a királyt... Vizsgálat közben a gép hangfelvételt is készít a pasiról, mert kérdez tőle olyasmiket hogy mondjuk mikor szexelt utoljára, mik a kedvenc ételei, mikor volt utoljára hasmenése vagy székrekedése, stb. Mindez teljesen hihető lesz! A hangfelvételt is összehasonlítja a filmekben szereplő hangokkal. Millió és millió támpontja lesz a mesterséges intelligenciának az azonosításhoz, teljesen kizárt hogy tévedjen!

—Zseni vagy, szerelmem! - ugrott a nyakába megint a királylány.

—Tényleg zseni! Megyek és intézkedem azonnal! - szólt a király ámulatlan.

—Nem, ne rohanj még, felség... Mert azért egy aprócska gond még akad. Nekem ugyanis nem tetszik, hogy már három év eltelt, és a titkosszolgálatotok még mindig nem kapta el a delikvenseket! Szerintem áruló van köztük! Ha most rájuk bízod e terv végrehajtását, a tettesek simán meglógnak.

—De hogy is kaphatták volna el őket!

—Például a térfigyelő kamerákon megnézik, honnan jött az az autó, ami kidobta Csiela alvó testét a térre. És hová ment. Még ha nincs is rajta látható rendszámtábla, rengeteg módszer létezik a gépjárművek azonosítására. Műholdfelvételek is, hogy hová ment s honnan jött. A telefonok cellainformációi alapján le lehetett volna ellenőrizni, arról a környékről abban az időpontban kik telefonáltak, és mit, vélelmezem ugyanis hogy az akció után a rosszfiúk legalább annyit megüzentek a megbízóiknak, hogy „Minden rendben ment, főnök”! Ellenőrizni lehetett volna, Csiela elrablása előtt legalább egy évvel kik vettek nagyobb mennyiségben olyan anyagot, amiből azt a fém szobát a rácsos, elektromos padlóval meg lehet építeni. Az se mindennapos dolog ám, hogy egy egész vécéje legyen valakinek vasból, s a vécé is áramútás leadására alkalmas, ahhoz is speciális anyagok kellenek, s gépek a legyártáshoz, ezt is ellenőrizni

lehetett volna. Egyáltalán, ahhoz hogy Csielát elrabolják, tudni kellett, mikor hová megy, milyen úton, mennyien lesznek vele akik védelmezhetik, stb. Honnan tudták ezt meg a merénylők?! Azt se olyan nagy ördögösség kideríteni, azok a filmek mikor és ki által feltöltve kerültek fel először az internetekre. És különben is, annak alapján amit hallottam, ez az „érintésmentes kínzás” amit ő átélt, olyan profi módon volt megszervezve, hogy biztos szakember vezényelte le, s neki is kellett kitalálni. Márpedig ilyen szakemberek tényleg csak a titkosszolgálatoknál vannak, illetve a hadsereg speciális alakulatainál. Vagyis, király, áruló van az embereid közt! Ezer és ezer nyomon elindulhattak volna hogy kiderítsék, ki tette ezt a lányoddal, mégse kapták el a tetteseket! Sajnos, azóta évek teltek el, a nyomok biztos hogy kihűltek, például megsemmisítették az internetes naplófájlokat, letörölték a térfigyelő kamerák felvételeit, stb. Azaz az utolsó esélyed a tettesek kiderítésére tényleg az amit elmondtam, ha ezt elpuskázod, vége az egésznek! Márpedig ha elmondod a tervet a titkosszolgálatodnak, vagy a rendőröknek, holtbiztos hogy az áruló fülébe jut!

—Akkor mit tegyek?

—Írasd meg a programot a mi bolygónkon! Itt biztos hogy senki nincs aki az árulónak dolgozna. És fogadtass titoktartást a program készítőivel. És eleve, az egészet úgy vezényeld le, hogy jöjjenek a bolygódra páran közülünk, „óriások” közül, ők ügyeljenek a néped „orvosi szűrésére”, stb, mondd azt hogy azért hívtál „külsős céget” e feladatra, mert nekünk már több a tapasztalatunk ebben, eleve az egész diagnosztizáló szoftver a mi találmányunk, amit te megvásároltál a néped érdekében! Így semmi nem lesz gyanús, senki nem lesz az áruló embere, s azt se hiszem hogy akiket innen alkalmazol, megvesztegethetőek lennének ha jól megfizeted őket. Óriási lenne a kockázatuk, de annak is aki a megvesztegetésükkel próbálkozik.

—Igazad van! És igaza van a lányomnak is, tényleg zseni vagy! Na akkor megyek is, magatokra hagylak benneteket, mert nekem is dolgom van ám, nemcsak neked... nekem természetesen azzal kapcsolatban amit most mondtál... - és a király mögött becsukódott az ajtó.

Ismerkedés a Ragadozóval

Mire a király visszatért a lányához és Murrihoz, ők már ébren voltak.

—Nos? - kérdezte Murri teljesen fesztelenül, tökéletesen felrúgva minden hivataloskodást vagy udvariassági protokollt, ami pedig minden bizonnyal megilletett volna egy királyt. De a király nem sértődött meg, mert annyit már világosan megértett, hiszen tapasztalta, hogy ez a Murri egy nagyon fura fickó, és igazán nem szokott hajbókolni, valamint teljes mértékben negligál minden formasságot!

—Folyamatban van a szoftver elkészítése, találtam rá könnyen céget amely megcsinálja. A titoktartással se lesz gond, benne van a szerződésben. Ha elkészül a rendszer, leszállítják a bolygómra, és jönnek vele szakértők is, akik majd kezelik.

—Mennyi időbe telik ez?

—Már kevesebb mint fél év alatt meglesz, azt mondták. Eredetileg egy évre vállalták volna, de mondtam nekik hogy ezt gondolják át még egyszer, mert nekem hamarabb kell, s ha nem képesek rá, megyek másik céghez. Erre kilenc hónapot javasoltak, mire én, hogy és mennyire hamar menne ha hússzor annyit fizetnék?! Na erre a szusz is bennük akadt, de azonnal kiderült hogy igenis meg lehet csinálni hat hónap alatt is! Különbözik persze nem a szoftver elkészítése a szűk keresztmetszet náluk, ez annyira rutinmunka hogy egyetlen hétbe se telne, hanem a „betanítása”. De azt mondták, ennyi pénzért minden más munkájukat felfüggesztik átmenetileg, és mindenkit erre állítanak rá. Én meg ezt meghallva elégedetten bólogtam, hogy látjátok fiúk, megy ez ha akarjátok, „Pénz beszél, gép tanul!” És mondtam nekik, hogy akkor tehát úgy kötjük meg a szerződést hogy fél év a határidő, de ha esetleg és netán sikerülne már négy hónap alatt megcsinálni, akkor nem hússzor, hanem harmincszor annyit fizetek! Ez a célprémium! Nyilván, ezt a határidőt már nem ígérhetik biztosra, de hátha összejön nekik, mindenesetre az biztos hogy érdemes igyekezniük de veszettül ám, ennyi pénzért!

—Remek munka volt, királyapuka! A lányod biztos nagyon örül majd, ha a szemébe nézhet a rohadékoknak, miközben azokon már bilincs lóg!

—Ezt én se kétlem. Emiatt nem sajnálom a pénzt rá! Na és, izé... ti? Szóval, veletek mi a helyzet ha szabad kérdezni?

Csiela kissé elpirult.

—Biztosíthatlak róla jóapám, hogy máris messze jobban érzem magamat! Olyan boldog vagyok, mint még sosem, a... a... az „események” óta! Igenis bebizonyította nagyon alaposan, hogy cseppet se undorodik tőlem! Nem is egy alkalommal bebizonyította! Sőt, az még hogy... izé... szóval amit mondott az semmi, de ennél is többet tett, mert... hát, ezt nem tudom udvariassan mondani, mondom inkább nyersen, ő biztos nem szégyenkezik emiatt, de a lényeg hogy még a fenekem lyukát is szó szerint kinyalta, nem mintha élvezné az ilyesmit, de mondta hogy nekem ezt meg kellett tennem amíg a rabtartóim foglya voltam, és tudja hogy ezt iszonyatosan szégyellem, és azt akarja hogy legalább őelőtte ne szégyenkezzek emiatt, ne érezzem emiatt alacsonyabbrendűnek magamat nála! Ilyen csodálatos férjem van nekem, úgy bizony ám!

—Hogy kicsodád?! Férjed?! Hát meggondolta talán magát?

—Á, dehogyis, ő egy nagyon makacs fickó, hanem ami engem illet én vagyok az

aki úgy döntöttem hogy ezentúl nagy ívben teszek rá hogy ő mit gondol erről, és igenis úgy tekintem hogy a férjem és kész, és így is szólítom majd, az meg hogy ő ezt nem így véli az ő dolga, mit érdekeljen az engem, elhagyni biztos nem fog miatta, és úgyis megszokja idővel! Mert tudod apuci az úgy volt, hogy ma reggel elkezdett tanítani engem arra amit ő úgy nevez hogy „sztoikus filozófia”, röviden sztoicizmus, és ebben az egyik nagyon fontos tétel épp az, hogy ne törődjünk nagyon azzal, hogy mások mit gondolnak, sőt ne csak nagyon ne törődjünk vele, de szinte semennyit se, mert az úgysem tőlünk függ hogy mások mit gondolnak, és erőfeszítéseinket inkább arra fordítsuk ami igenis a hatalmunkban áll, mert csak tőlünk függ! Na és a gondolataink, az biztos hogy tőlünk függenek. És abban a pillanatban amikor e tanítást megértettem, azonnal úgy gondoltam, hogy ez szuper, ez pompás, hiszen akkor ez azt jelenti hogy engem nem szabad hogy érdekeljen hogy mások szerint ő a férjem-e, még az se számít ha ő maga nem így gondolja, mert az az ő baja és problémája, nem az enyém! Nekem magamnak igenis szabad úgy vélnem hogy ő a férjem, mely vélekedésre igenis rengeteg jogalapom van, mert ugyan mi más is lenne ő ha nem férj, ha egyszer nemcsak megtesz mindent értem amit egy jó férjtől jogosan elvárhatok, de még annál messze sokkal többet is! Te is tudod apuci, nem él olyan férfi a bolygónkon, aki képes lenne a felesége fenekét... izé... szóval érted, na! És meztelenül aludtunk egymás mellett, mert ez muszáj volt hogy ha bepisilek akkor ne rondítsam össze a ruháját, és hát ugyan kivel is alszik együtt meztelenül egy tisztességes nő, hát persze hogy csak a férjével, ez nyilvánvaló, szóval minden okom és jogom megvan rá hogy a férjemnek tekintsem, tehát ő az is, a férjem, és kész, ez van!

—De ha ő nem tartja magát a férjednek, akkor simán elhagyhat.

—Eh, akkor is elhagyhat ha hivatalosan összeházasodnánk, úgyse tudnám megakadályozni, szóval ez nem számít.

—Jó, hát említettem már talán, kislányom, hogy óvakodok beleszólni a dolgaitokba... de pláne azután hogy ő ilyen remek ötletet adott a bűnösök felkutatására, meg hát azt is látom hogy tényleg sokkal boldogabb és magabiztosabb vagy... de hadd kérdezzem meg, ami az éjszakát illeti...

—Igen, bepisilek, de ő egy árva szót se szólt emiatt! A matracot persze ki kell cserélni egy újra, de ettől még nem fog összeroppanni az államháztartás. És ő még mindig komolyan hiszi, hogy ez már nem sokáig lesz gond. De apa, én annyira de annyira boldogan aludtam az ő roppant karjaiban! Mert az úgy volt hogy úgy aludtam hogy a hátamon feküdtem, ő pedig félig rám feküdt a hasával, és mielőtt megkérdeznéd, igen, persze hogy nehéz volt, de látod hogy nem nyomott agyon mégsem, szóval teljesen alatta voltam, épp csak az orrom kandikált ki a teste alól hogy levegőt vehessek, és ez CSODÁLATOS volt tényleg, mert annyira biztonságban éreztem magamat! Az ő teste volt az én „élő pajzsom” a gonosz külvilággal szemben! Én olyan csodálatosan érzem még most is magamat, ha csak rágondolok erre, ha emlékezem erre... és előre tudom hogy legközelebb is így alszom majd vele!

—Érthetem-e azt ezalatt, hogy legalább már az illemhelyre képes vagy egyedül elmenni?

—Majdnem. Ma reggel úgy csináltuk, hogy ő nem jött be oda velem, de résnyire nyitva hagytam az ajtót, és közben beszélgettünk, illetve ő fütyürészett. Ez már mindenképp javulás, el kell ismerned!

—Elismerem hogy az, de csak kicsi.

—És már a mi népünk nyelvét is megtanulta a hipnopédiás sisakkal, s ezalatt se

pánikoltam be, pedig eközben öntudatlan volt vagy három órán át! De kibírtam, persze csak úgy, hogy amíg magához nem tért, ráfeküdtem az ő roppant testére, hogy legalább a szívdobogását érezhessem!

—Igen, ez is haladásnak mondható talán, de azért még ettől se fogok hasra esni.

—Na de mit is várnál máris, hiszen egyetlen napja sincs még annak hogy rátaláltam az én csodálatos férjemre!

—Jól van, na, nem elégedetlenkedem... az valóban haladás, hogy már nem tartod magadat undorítónak.

—Azok után amit ő tett értem, ahogy ezt bebizonyította, képtelenség hogy így érezzek! Az az igazság apa, hogy bár nem kétlem hogy igenis szeretsz engem, de ezek után le kellett vonjam a következtetést, hogy ő biztos hogy sokkal jobban szeret engem, mint te!

—Tudod mit, ha ez megnyugtat téged, elismerem hogy így van, csak ne veszekedj emiatt!

—Minek veszekedjek, nagyon boldog vagyok így... Különben meg ő még meg is magyarázta ezt egy tanmesével. Ami úgy szól, hogy hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy király, akinek volt egy csodálatos és roppant értékes drágaköve, amit a koronája csúcsára tett. De a koronát nem viselte mindig, például vadászon se ugyebár. S egy nap amikor a vadászatról visszatért, kiderült hogy valaki letörte a kincstárban őrzött koronáról a drágakövet! Na de a királynak volt rejtett kamerája a kincstárban, s a felvételt visszanezve könnyen rájött hogy melyik szolga művelte e felháborító tolvajlást. A szolga pedig úgy próbálta kicsempészni a drágakövet a palotából, hogy a fenekébe dugta, ez is kiderült a felvételtől. Erre a király elfogatta a szolgát, felvágta a hasát, és kiszedte a beléből a drágakövet. Na és ekkor az én drága férjem amikor idáig ért a mesélésben, azt kérdezte tőlem, hogy helyes volna-e ha a király úgy vélné, az a csodálatos drágakő már undorító mert valakinek a fenekébe volt dugva, s emiatt a király a szemébe dobna a drágakövet? Én pedig azt feleltem, hogy dehogyis volna ez helyes cselekedet, a drágakő persze most valóban undorító, de ezen lehet segíteni, mosószerekkel meg fertőtlenítő szerekkel! Meg kell tehát tisztítani, aztán visszaszerelni a koronára! És akkor a férjem azt mondta, hogy helyesen válaszoltam, csak ezt most jó lenne alkalmaznom a saját szituációmra, mert az a drágakő egy jelkép volt a mesében, ugyanis én vagyok az a drágakő aki beszennyeződött! De mert azóta már rengetegszer megtisztogattam magamat, most már nincs semmi baj, s aki engem még mindig undorítónak tart, s így jelképes értelemben a szemébe dobna, az ugyanolyan hülye állat, mint a mesebeli király lenne, ha az igazi drágakövet a szemébe dobna! És ahogy a drágakő nem tehet arról, mit tett vele a szolga az ellopás után, hová dugta őt a drágakövet, úgy én se tehetek róla, hogy mit tettek velem!

—Én csak örvendek annak ha már így gondolkodol, kedves leányom! Indulhatunk akkor haza?

—Még mindig ne. - szólalt meg Murri. —Ugyanis, mint tegnap mondtam, valaki biztos az ellenséged embere azok közül akikről nem is gondolnád, sőt lehet ilyen több is nemcsak egy! Nyilván nem szeretnéd hogy a leányodat megint elrabolják, vagy akár csak megöljék. És mert senkiben nem bízatsz meg a régiek közül, új arcokra van szükséged. Legalábbis a lányod közelébe. Nagyon melegen ajánlom tehát, hogy a lányod összes szolgáját, udvarhölgyét, akárkiét rúgd ki azonnal, és...

—Senkit nem kell kirúgnom, mind elment már magától, mondta a lányom is

neked tegnap, mert undorodtak tőle. Illetve nem mind ment el, akadtak akik maradtak volna, de őket meg én zavartam el már korábban, mert a lányom panaszkodott hogy nem tetszik neki a viselkedésük, a fintoraik például amikor azt hitték Csiela nem látja őket.

—Akkor eddig ki szolgálta ki a leányodat?

—Nagyrészt én magam, meg persze a feleségem aki most nincs itt. Akartunk felvenni új személyzetet, de a lányom senkiben se bízott már... annak alapján amit te az imént mondtál, talán jogos is volt a bizalmatlansága! Na és ekkor gondoltunk rá a nejem meg én, hogy ez így nem mehet tovább örökké, muszáj leszünk intézetbe adni szegénykét, de adtunk még egy esélyt a sorsnak, hogy hátha találunk valami gyógymódot egy másik bolygón... na és így találtunk rád.

—Na akkor azt javaslom, hogy szerezz neki egy izé... mondjuk udvarhölgyet, de olyat aki mindent hajlandó elvállalni, és közülünk való, azaz ő is „óriás”! És azt is tudom ki legyen az. Annál a fejvadász cégnél van egy középkorú nő, a portás, azaz inkább portások egyike. Nem igazán szereti a főnökét, ugyanakkor szerintem meglehetősen emberséges illető. Szerintem menjünk oda, aztán felajánlok neki sokkal magasabb fizetést, ha bevállalja hogy Csiela udvarhölgye lesz... egy darabig legalábbis. Persze nem én fizetem majd őt, hanem te, királyapuka... de én leszek az igazi főnöke. Úgy értem, hivatalosan Csiela, de előre tudható, Csiela úgysem fog soha semmiben se ellentmondani nekem.

—De igenis, és abban az egyben, hogy a férjem leszel!

Murri vigyorgott.

—Hiszen azzal támadtad le apukádat, hogy te mindenképp a férjednek tartasz már engem, az meg hogy mit gondolok erről, nem számít.

—Hát nem is számít valami sokat, de mégis szebb lenne ha ez a dolog hivatalossá válna. Nagyon szépen kérlek, szerelmem... van neked fogalmad róla, mekkora nagy dolog lenne az nekem, ha az egész bolygón megtudnák, hogy nekem akit most megvetnek, egy ekkora valaki lett a férjem, egy igazi óriás?! És mit is számítana az neked, hiszen semmi se változna a kapcsolatunkban, úgyis akármikor elhagyhatnál ha valamiért megharagítalak...

Murri nagyot sóhajtott.

—Na figyelj akkor ide, bébi! Maradjunk annyiban, hogy egyelőre nem mondok e dologra igent – de legalább nemet se! Mégpontosabban, legyen neked, határozott igent mondok rá, de annak feltételei vannak! Azaz, csak egy feltétele, de az nagy! Ez pedig úgy szól, hogy akkor veszek feleségül téged, ha egészséges leszel! Ha meggyógyulsz! Ha akár napokon át képes leszel elviselni az egyedüllétet, könnyedén! Mert ugye te most azért akarsz engem férjedül mert meggyőződésed hogy én egy csúcskiváló, remek fickó vagyok, ugye?

—Persze hogy az vagy, mi más is lehetnél, te vagy nemcsak a szerelmem, de a hősöm is, az istenem, az életem, a...

—Na akkor gondolj bele kérlek, egy olyan remek fickó mint én, beérheti-e egy olyan szerencsétlen nyomorulttal mint te?! Ugye hogy nem! Mert most az vagy, szerencsétlen nyomorult, mert biztos hogy még mindig úgy gondolsz magadra! Na ennek véget kell vetni! Szóval rendben van, feleségül veszek ha te is akarod, de nem most, hanem a gyógyulásod után! Akkor legalább lelki furdalásom se lesz, hogy kihasználtam a betegségedet. Akkor már egészséges leszel, aki képes felelősségteljesen dönteni. Most nem vagy képes rá. Most ha házasságot kötnél velem, még mélyebb függésbe zuhannál, reszketnél ha bármiben is ellentmondanál nekem, mert jaj akkor mi lesz, elhagylak, mi lesz veled azután,

stb! Hiszen jelenleg teljesen szubmisszív vagy, és erős a gyanúm, tizedannyira se vagy te szerelmes belém mint mutatod, csak amiatt akarsz a feleségem lenni, mert úgy nagyobb biztonságban érzed magadat! Azaz félelemből! Ne ijedj meg, nem vetlek meg ezért, ez teljesen természetes a te helyzetemben. De ez akkor se jól van így, s épp az a célom hogy meggyógyítsalak. Annak azonban semmi esetre se az a módja hogy új függést alakítsak ki benned mentálisan. Úgy azonban amint mondtam, hogy a gyógyulásod UTÁN hajlandó leszek a házasságra, már lehet értelme, mert ha ez lebeg a szemed előtt akkor jobban igyekszel a gyógyulásban, hiszen vágyol erre a „jutalomra”, van ekkor egy nagy célod ami felé törekedned érdemes... persze, nem lesz kötelező hozzám jönnöd a gyógyulás után, semmi baj nem lesz ha meggondolod magadat, nem fogok rád haragudni! Jó lesz ez így neked, bébi?

—Hát PERSZE! Köszönöm neked szerelmem! Ó hogy én most mennyire boldog vagyok!

—Jó-jó, akkor szállj le a nyakamból, mert menjünk az udvarhölgyedért... kell melléd ugyanis valaki, aki akkor is vigyáz rád ha nekem akármiért is de el kell mennem valahová esetleg nélküled!

Hamar odaértek a fejedáscég épülete elé. Szerencsájuk volt, mert megint az a nő volt szolgálatban a portán. A nő nagy szemeket meresztett, hogy a minapi csavargót a királlyal látja együtt - ráadásul úgy, hogy Murri nyakában ült Csíela, mert a leány addig kérletezte őt erre, amíg a férfi végül legyintett egyet és ráállt a dologra.

—Megismer engem, asszonyom? - kérdezte a nőt Murri.

—Meg hát! De nem értem, hogy most...

—Mindjárt megért mindent. Azért jöttem, mert úgy hiszem, nem igazán kedvelheti a főnökét.

—Ilyet én nem mondtam! - vágta rá a nő gyorsan, és riadtan pillantott körbe. De nem volt ott a főnök hogy hallhassa őt, más se volt ott.

—Persze hogy nem mondta, de kitetszett a viselkedéséből... Ráadásul úgy sejtem, nem is lehet valami nagy a fizetése, igaz?

—Nem nagy valóban, de mit csináljak, nem kapkodnak a magamfajta középkorúakért a munkaerőpiacon, pláne mert nincs is semmi jelentősebb végzettségem. De miért fontos ez? Talán bizony a felséges király óhajta engem felvenni valami... valami nem tudom milyen munkára? Bár ezt alig is hiszem...

—Nem ő, hanem én. - vágta rá Murri.

—Hogy izé... tessék?!

—Mennyi is most a keresete?

—Éppen pontosan kerek háromezer kredit havonta, de hát...

—Na az valóban nem sok, bár tulajdonképpen több, mint sok más embernek. De mindegy. Mit szólna hozzá, ha felajánlanám ennek az ötszörösét? Nemde az már sokkal jobban hangzik? S emellé még járna teljes ellátás is, plusz ingyen lakás. A munka azonban szintén több lenne, 24/7 ahogy mondani szokták! És ne nézze ilyen gyanakvóan a ruhámat, persze hogy nem én a csavargó fizetném! Arra azonban itt van a király úr, aki bízik bennem és jó barátságba is keveredtem vele, vagy mondjuk inkább úgy, hogy a leánykája vőlegénye vagyok! Igen, e leányé akit most a nyakamban cipelek. Na és ő, ez a leány, ő bizonyos... mondjuk úgy hogy neurológiai problémákkal küzd, mert sokáig gonosz férfiak rabságában volt, s emiatt poszttraumás szindrómái vannak. Én pedig bármennyire is szeretem, de

nem lehetek mindig mellette hogy vigyázzak rá. Kell mellé személyzet. A régi személyzetben nem bízunk, el lettek küldve, s akkor nekem eszembe jutott hogy maga milyen rendes volt velem amikor itt a lépcsőn ültem, nem beszélt csúnyán, igyekezett mindkettőnk számára megfelelő megoldást találni... És milyen jó is lenne ezért ha a leendő mátkám mellett szobalányoskodna, vagyis inkább udvarhölgyeskedne, maga már a mérete miatt is elriasztaná az esetleges merénylők többségét, bár reméljük hogy olyanok nem is lesznek. De a királylány akkor is nagyobb biztonságban érezné magát. Persze el kell fogadnia, hogy nemcsak ő lesz az új főnöke de én is. Nem hiszem azonban hogy ez gond lenne, igazán nincsenek luxusigényeim, szeretek mindent magam megcsinálni. Nos?

—Naná hogy igent mondok ennyi pénzért, hülye lennék ha nem tenném!

—Ha van háza, adja el gyorsan, van rá egyetlen napja.

—Nincs házam, albérletben lakom.

—Akkor most azonnal lépjen ki e cégtől, ne aggódjék a jogi következmények miatt, és mindent ami nem fér be a poggyászába, adjon el, aztán menjen az ürrepülőterre, várni fogjuk a király úr úrhajójában! Ha holnap reggelig nem ér oda, tárgyitalan az alku!

—Ott leszek már egyetlen órán belül, de, izé...

—Mi a baj?

—Nem kaphatnék-e esetleg kétezer kredit előleget? Adósságom van, és nem lenne szép dolog ha elpárolognék anélkül, hogy kifizetném!

—Itt van ötezer, és nem előleg hanem vissza se kell adni. - nyújtotta át a pénzt a király. —De ezért cserébe elvárom hogy igyekezzen, mármint, minél előbb érjen az úrhajóhoz! Már így is sokáig voltam távol a bolygómtól!

—Úgy lesz felség! Ott leszek már kora délután! Hű szolgája leszek!

—Ugyan már, engem látni is alig fog! Tényleg ő, Murri lesz a főnöke igazából. Persze hogy ő lesz a főnök, a lányomnak is ő a főnöke... de ez most mindegy, majd ő mindent elmond magának, kedves... mi is a neve?

—Zilma vagyok, felség!

—Akkor mi megyünk is, várjuk magát, Zilma, de tényleg ne húzza az időt!

Zilma azonnal útnak is indult, Murri pedig így szólt:

—Még ne az úrhajóra menjünk vissza, hanem elvezetlek benneteket előbb egy közeli gyógyszertárba, aztán meg egy hentesüzletbe.

—Miért? - kérdezte a király.

—Hát mert már legalább egy napja semmit se ettem... És én nem vagyok hajlandó azokat az ételszerű csinálmányokat enni, amiket ti. Azaz kell vegyél pár egész állatot, király, persze nem élőket hanem már leölteket, aztán beteszed őket valami fagypontra alá lehűtött szobába... Kellenek nekem, kajának! De a lányodnak is, mert ezentúl ő is azt eszi majd amit én. Ez kötelező. Ha nem hajlandó rá, rám ne számítson! Persze most még nem tudja ez miért fontos, de ha már megvannak az állatok véve, elmondom majd neki.

—Fúj... - sápadt el a király, és a leányára nézett.

—Indulj már apuci, ne engem nézz hanem az utat, azon kell menned! Hiába reménykedel abban hogy ellenkezni fogok, mert nem, a számomra ugyanis Murri szava az Isten szava, mert nekem ő az isten, amit ő mond azt én vita nélkül megteszem, még akkor is ha nem értem a célját, mert én hiszek benne, bízom benne!

—Természetesen el fogom mondani a célját, bébi! De nem most, mert ez hosszú téma, szóval előbb csak vegyük meg az állatokat! Azután meg el kell mennünk egy

gyógyszertárba, mert kell venni pár vitamint meg ilyesmit. Főleg B1 és B3 vitaminokat, meg D3 vitamint rengeteget, meg szerves magnéziumvegyületeket, és K2 vitamint. Majd ezekről is elmondom, mire valók. Majd akkor mondom el, ha Zilma is megérkezett, mert minek mondjak el mindent kétszer.

Nem kellett sokáig várniuk Zilmára, tudniillik semennyit se. Mire befejezték a vitaminok s főleg az állatok megvásárlását (ez az utóbbi tartott sokáig), s visszaértek az úrhajóhoz, a nő már ott várt rájuk az ürrepülőtér bejárata előtt.

A hús megvásárlása persze nem úgy ment, hogy ők cipelték volna haza! Murri megmondta a hentesüzlet vezetőjének, mi kell neki, az meg szólt az embereinek, hogy vigyék mindet az úrhajóhoz a saját járműveikkel, s pakolják be oda ahová a király úr óhajtja... Gyakorlatilag e hússzállító járművekkel egyszerre érkeztek hőseink is az úrhajóhoz.

—És most mi lesz? Eszel, fiam? Akarommondani, te is, leányom? - kérdezte a király barátságosan tőlük.

—Persze, mert épp itt az ideje! Én ugyan rendszeresen szoktam böjtölni is, számos okból, a rekordom eddig 12 nap egyhuzamban, szóval nagyon sokáig kibírom ha nem eszem, de ha nagyot nem tévedek már felséges leányod se evett egy falatot se azóta hogy velem először találkozott ott a fejedelmű cégnél, holott ráférne mert oly igen karcsú! Amivel nekem persze semmi bajom nincs is, szeretem a karcsú nőket, épp csak az ilyen alkatú embereknek sokkal megterhelőbb a böjtölés. Szóval igen, eszünk valamit, mindjárt, épp csak előbb illene talán elmondani Zilmának is, mi a helyzet a leányoddal, mire kell ügynie, ésatöbbi...

—Jó. Menjünk a kabinba. Ki mondja el neki?

—Vagy én, vagy te felség, mert szerintem még túl megterhelő volna erről beszélnie a leányodnak. Közben jobban átélne képzeletben mindent, mint ha csak hall róla tőled vagy tőlem.

—Rendben van. Akkor elmondom én! - azzal, mert épp a kabinba értek, a király leült, leültek a többiek is, Zilma is mert a király megengedte, s a felséges úr elmondott mindent. A nő elszörnyedve hallgatta.

—Nagy egek, ez... ez igazi horror, ez... ez... szóhoz se tudok jutni... ó szegény szerencsétlen kislányom, ha szabad ezt mondanom, hiszen életkorod szerint épp a lányom lehetnél, hát ez iszonyú, hogy így tönkretettek téged azok a gazemberek! Jaj szegénykém, de sajnállak!

—Állj, állj, állj! - kiáltotta nem is más, hanem éppen pontosan Csiela. —Ha így folytatod, nem sokáig leszel az udvarhölgyem!

—De nem ám, arra én vagyok a garancia, jól mondja ezt a hercegkisasszony! - mondta Murri is.

—Jobban szeretném, ha újra úgy hívnál ahogy a városban tetted, úgy, hogy „a menyasszonyom”! - kérte tőle mosolyogva a leány.

—Rendben van, feltéve hogy most azt mondom mindjárt amit remélek!

—Nem fogsz csalódni bennem, szerelmem! Vőlegényem! Szóval - nézett a leány Zilmára - ő, Murri nemcsak a vőlegényem a szememben, de a mesterem is, sőt az még hagyján, de az istenem, életem, világmindenségem, abszolút mindenem, mindennek de tényleg mindennek úgy kell lennie ahogy azt ő mondja, mert benne bízom, márpedig őneki az a véleménye hogy nem tesz jót nekem ha mindenki azt károgyja a fülembe hogy engem TÖNKRETETTEK, hogy én egy SZERENCSETLEN vagyok, meg NYOMORULT, meg más ilyesmik! Ilyesmiket tehát meg ne halljak a

jövőben! Sajnálni persze lehet engem, mint mindenki mást is akinek volt egy kellemetlen kalandja, szomorú élménye, de az egyszerűen TILOS, hogy e sajnálatot olyan szavakkal fejezd ki, amik valami visszafordíthatatlan veszteség érzetét sugallmazzák! Bár nem tagadom hogy én magam e pillanatban teljesen úgy vélem magam is mint ahogy te mondtad, hogy engem tönkretettek és nyomorult vagyok, de ezt nekem akkor se szabad mondanod, abszolút tilos hogy ilyesmit mondj, érted?! Pláne mert az én csodálatos Murrin szerint nincs is semmi se veszve, mert ő komolyan úgy hiszi, meg tud engem tanítani arra, hogyan lehetek egészséges megint, sőt még sokkal kiválóbb valaki is, mint aki korábban voltam! - azzal a leány Murrira nézett: —Jól válaszoltam?

—Kiválóan, bébi! Akarommondani, kedves menyasszonyom! Na és akkor hogy ezt tisztáztuk, jöjjön a kajálás!

—Egy pillanatra még, hadd késleltessem most én magam a nagy lakmározást... - szólt a király. —Helyesnek tartanám, ha előtte még tisztáznánk egy jelentéktelen részletkérdést. Arra gondolok, hogy jó ötletnek tartanám, ha te leányom felvilágosítanád a... a szíved választottját a mi kultúránkban honos névhasználati szokásokról. Mert hát mégiscsak be kell majd őt mutatni az udvarnál ha hazaértünk, azaz úgy holnap vagy holnapután...

—Jaj, apuci, csodálatos vagy, mennyire örvendek hogy ilyen megértő vagy, ennél szebb ajándékot nem is adhattál volna nekem! Persze hogy igazad van! Már ha valóban arra gondolsz, amit remélek...

—Bocsánat, de ha valami hercegi vagy más egyéb nemesi címről volna szó suttymban, akkor máris felejtős az egész, mondtam már hogy mi a véleményem ezekről! - szólt közbe Murri.

—Nem, nem erről van szó. Figyelj csak! - szólt Csiela. —Arról van szó, hogy nekem igazából nem ez az egyetlen nevem. A teljes, hivatalos nevem e pillanatban így hangzik: „Csiela Luásziae Lumiszauae”. Ez azt jelenti hogy a nevem Csiela, az apukám Luász, az édesanyám pedig Lumisza. Egyetlen néven, úgy hogy Csiela, tulajdonképpen csak a családtagjaim emlegethetnek, meg a legislegközelebb barátaim-barátnőim, mert ez hatalmas megtiszteltetés! De Zilma ne aggódjék, ez neki is meg van engedve. Persze csak addig amíg el nem kezdi emlegetni megint hogy milyen szerencsétlen vagyok meg ilyesmi... Mert szerintem Murri inkább azt szeretné ha úgynevezett „pozitív dolgokat” mondana nekem, hogy erős vagyok, mindent legyőzök, fog ez menni nekem, milyen hősies voltam hogy olyan sokáig kibírtam, ésatöbbi! Na de visszatérve a nevekre: bár három nevem van, amúgy mindenki másnak is három neve van a bolygónkon, de mindhármát egyszerre inkább csak a hivatalos dokumentumokban használjuk. Látható, hogy a végződésből kitűnik, melyik az apai és melyik az anyai név, és az apait sokkal fontosabbnak tartjuk, ezért többnyire csak két nevet használunk: „Csiela Luásziae”. A kivétel az, ha az apa méltatlanná válik a tiszteletünkre, mert mondjuk áruló lett, vagy bűnöző, stb. Ekkor, ilyen esetben az én nevem „Csiela Lumiszauae” lenne.

Most kezdődnek a dolgok azonban bonyolódni! Ha ugyanis a leány férjhez megy, rögvest négy neve lesz neki, mert felveszi a férje nevét is, ha tehát tegyük fel a férjemet mondjuk úgy hívnák hogy Gár - ez egy eléggé gyakori férfinév nálunk - akkor a nevem úgy hangzana a hivatalos iratokban, hogy „Csiela Gární Luásziae Lumiszauae”. A „-ní” végződés jelenti azt hogy valakinek a felesége, neje, mert te már tudod hisz megtanultad a nyelvünket, hogy a „ní” szó azt jelenti nálunk önmagában, hogy „nő”, hosszú magánhangzóval pedig a „ní” azt, hogy

feleség.

Ez így azonban tényleg csak a hivatalos iratokban szerepel. Ha a férjem is lenne egy Gár nevezetű valaki, a barátainknak akkor is csak egyszerűen Csiela lennénk. Picit formálisabb alkalmakkor - például ha egy közönséges nő lennénk, aki a szomszédjaival beszélget, akiket ismer ugyan, de nem mondhatóak kifejezetten a „barátnőinek”, legalábbis nem nagyon közeli barátnőknek, azok számára tehát... nos, ha konzervatív gondolkodású lennénk vagy nagyon vallásos, akkor nekik csak úgy mutatkoznék be, s ők is úgy szólítanának engem, hogy Gární. Azaz „Gár felesége”. Réges-rég ez volt csaknem a kizárólagos megszólítása a feleségeknek. Manapság azonban terjedőben van, hogy a feleség ekkor egyszerre használja a saját nevét és a férjét is, de itt megint két lehetőség van. Illetve több is, bőven akad rengeteg finomság és bonyolultság ebben a témakörben, de most csak a fontosabb tudnivalókat mondom el neked, szerelmem! Szóval, ekkor ha én egy konzervatív nő lennék, de azért mégse egy bigott valaki teljesen középkori gondolkodásmóddal, akkor a nevemet így használnám: „Gární Csiela”. Igazság szerint MANAPSÁG már a nők többsége így használja a nevét, e sablon szerint. Előfordulhat azonban ennek a fordítottja is, a „Csiela Gární” példája szerint tehát, bár ez ritka. Ez olyankor fordul elő általában, ha a nő már a házassága előtt híres lett valamiért, például hőstettet hajtott végre, vagy komoly tudományos felfedezésre jött rá, vagy ha nem is fedezett fel semmit de legalábbis van már professzori címe, vagy széles körben elismert művész, vagy esetleg ha eszméletlen mennyiségű pénze van a saját jogán, miközben a férje egy kódís, vagyontalan, legalábbis a nő gazdagságához képest. Az én esetem is ide illene, mert ha a nőnek van valami nemessége de a férjének nincs, akkor eleve szóba se kerülhet másfajta névválasztás, szóval ha feleségül vennél engem szerelmem, akkor, elvileg, az én nevem „Csiela Murrini” kéne legyen. Ez azonban csak elvi lehetőség, ebbe semmiképp se egyeznék bele, mert bár tényleg ez a szokás ha a nő nemes de a férje nem, de ilyen esetben, illetve végülis minden esetben ha a feleség személyneve megelőzi a férjét, akármilyen okból legyen is az így, a férjet nem sokra becsülik, tulajdonképpen papucsférjnek tartják, pipogya alaknak aki mögött kuncognak, sőt talán nemcsak a háta mögött de szemtől-szembe is kinevetik! Semmiféleképp se óhajtanám hogy ez így legyen veled, szerelmem!

—Emiatt ne izgasd magad, bébi, ha oda kerül a sor, simán elviselem, nem érdekel mások véleménye, de meg nekem úgyse meri majd senki se a szemembe mondani, hiszen minimum háromszor erősebb vagyok, mint akár a legfélelmetesebb pankrátorok is lehet!

—Persze-persze, előre tudtam hogy ezt fogod mondani, de ez akkor se így lesz nálunk, mert hallgass csak tovább! Mert ugye, mi van váláskor? Igaz hogy válás nálunk nincs, abszolút lehetetlen, de olyan azért igenis létezik, hogy a pár tagjai elköltöznek egymástól, ha megromlott a kapcsolat. Ekkor szokott az lenni, hogy a nőnek megint három neve lesz, az első neve persze az ő saját neve, a második az apja neve (kivéve ha az valamiért méltatlanná vált erre, mert akkor az anyai neve) és legutolsó helyre kerül a férj neve! Az én kitalált példám szerint tehát mondjuk „Csiela Luásziae Gární”. Ha egy nő efféleképp mutatkozik be, akkor azonnal tudja róla mindenki, hogy bár hivatalosan férjnél van, emiatt nem lehetséges őt feleségül venni (amíg a férje él), de gyakorlatilag mégiscsak „szabad préda”, lehet vele hetyegni, lehet őt csábítani, stb, mert a férjét már nem szereti. Sőt vélhetően a nő maga is épp azt akarja reklámozni hogy igazán nem bánná ha tennék neki a szépet, ha ugyanis ezt nem akarná, nem ezt a névsorrendet alkalmazná! Enyhébb

esetben például nevezhetné magát egy nő ilyenkor úgy, hogy „Csíela Gárni Luásziae”. Ez hogy ilyenkor kiteszi az apja nevét is, már arra utal hogy elhidegült a férjétől, de, mert a férje neve még ott van a második helyen, azt is mondja hogy azért a nő nem akar belekeveredni gáláns kalandokba, legalábbis egyelőre nem.

Ami a férfiak nevét illeti, az lényegében ugyanezen sablon alapján épül fel, az egyetlen különbség csak az, hogy ott nyilván nem a férj neve kerül ide vagy oda, hanem a feleség neve. Ha te feleségül vennél engem, onnantól a neved az lenne, hogy „Murri Csíelani”. Tehát ez azt jelenti, hogy „Murri, akinek van egy Csíela nevű felesége”. Ez a legáltalánosabb férfinév, persze csak annak akinek van felesége. A férfi dönthet úgy is persze hogy fordítva használja e neveket, „Csíelani Murri” alakban, ez kimagasló megtiszteltetés a feleségének, arra utal hogy nagyon becsüli azt a nőt, másrészt persze benne van ebben az is, hogy esetleg az egy papucsférj, szóval ez kétélű dolog, ez némi tekintélyvesztés a férfinak, ellenben megtiszteltetés a nőnek. Ha te rendszeresen úgy hívnád magadat hogy Murri Csíelani, ellenben valaki - mondjuk egy munkatársad a munkahelyeden - hirtelen úgy szólítana meg téged hogy „Csíelani Murri”, akkor halálbiztosra veheted hogy gúnyolódni akar veled, pláne ha ezt nem is négy szemközt műveli hanem mások előtt.

Na és most jön valami érdekes! Mint kitűnik az eddigiekből, a mi kultúránkban óriási jelentősége van a nevek mennyiségének és sorrendjének, ezekből rengeteg mindent ki lehet találni, illetve ezzel meg lehet üzenni dolgokat másoknak. És szeretném kihangsúlyozni, hogy amit elmondtam, az csak „a jéghegy csúcsa”, még ezernyi finomságot elmondhatnék e témáról... Álmodban se gondolnál olyasmikre, mi mindenről szólhatnak még a neveink... És nem ám a nemesi nevek, ez amit elmondtam eddig, a legutolsó, legkoszlottabb pórra is igaz! És az is amit mindjárt elmondok neked. Ugyanis, bizonyos esetekben lehetséges egy eddig nem említett névtípus is, arról van szó ugyanis, hogy a név nemcsak a személynevet, apai nevet, anyai nevet és a férj nevét tartalmazhatja, hanem azt is, hogy van-e a nőnek úgynevezett „pártfogója”, „védelmezője”, rövidebben - mi így hívjuk - „lovagja”!

A „lovag” az egy olyan férfi, aki bizonyos értelemben a nőhöz tartozik, de nem azonos a férjjel. Illetve, van rá ritka kivétel hogy azonos legyen a férjjel, de nem ez a jellemző, s erről később. Ez hogy lovagja lehet egy nőnek, a középkorból eredeztethető, ott született meg ez az intézmény, a nemesek közt, de később elterjedt a pórok közt is. Eleinte arról volt szó, hogy amikor a nemesúr elment hadjáratba hosszú időre, vagy végülis akárhová, hetekre, hónapokra, néha évekre is, akkor elutazása előtt kinevezett valakit a neje lovagjául, akinek személyes felelőssége volt a nő védelmezése, az élete árán is. Olyan jogai voltak a lovagnak, mintha a nő férje lenne, azt kivéve hogy a férj vagyona fölött nem rendelkezhetett, és persze nem is bújt ágyba a nővel - mármint HIVATALOSAN nem! Gyakorlatilag ugyanis persze hogy rengetegszer megtörtént ez, főleg ha a férj már hosszú ideje távol volt, sőt talán azt se lehetett tudni, él-e még... de erről akkor se illet beszélni, akkor se ha mindenki tudta hogy éjszaka is együtt vannak. Amúgy majdnem mindig nyílt titok volt hogy a lovag igenis együtt hál a hölgygel, ezt végeredményben nem lehetett megakadályozni, hiszen a férj távol volt, más meg ugyan mit is tehetett volna, ha a nő is ezt akarta, a lovag is, s a lovag nyilván egy nagyon erős drabális valaki volt, elvégre épp azért lett ő választva lovagnak hogy mindenki mást elriasszon! A férjnek ebből az volt az előnye, hogy akkoriban nagyon veszélyes lett volna védelmező nélkül hagyni a feleségét, ha nem

gondoskodik lovagról neki akkor vélhető hogy nem egyetlen valaki hál csak vele de akár tucatnyian vagy még többen is, talán el is rabolják vagy akármi. Akkor pedig már jobb neki a férjnek, ha ő szemel ki egyetlen főt, aki ha hál is a nejével de az akkor is csak egyetlen ember és nem egy kisebb hadsereg, s ügyel minden másra is. A kijelölt lovag általában persze a férj legjobb barátja volt, netán egyenesen testvére vagy más közeli rokona.

Na most nem akarlak lefárasztani téged szerelmem azzal, hogy részletekbe menően ecseteljem neked e „lovagság” intézményének fejlődését és változásait a történelmünk alatt, habár nagyon érdekes téma! Azt mondom csak el erről, hogy manapság mi a helyzet ezt illetően. A legfontosabb változás az az, hogy manapság már fikarcnyi kis beleszólása sincs a férjnek abba, hogy ki lesz a lovag! A lovagot mindig és kivétel nélkül a feleség választja ki, már persze ha akar magának lovagot egyáltalán. Nem mindenki akar magának, sőt a legtöbben nem. De azért ez egyáltalán nem is ritkaság... A lovaggá levés nem függ a nemesi rangtól. Akárki lehet lovag, ilyen értelemben, egy félszemű koldus is. Abba hogy egy férfi lovag legyen, a férfinak bele kell egyeznie, nyilvánosság előtt! Ez úgy megy, hogy ha például nekem abban a végtelen szerencsében volna részem hogy a lovagommá leszel, akkor ki kéne mondanod a nevedet legalább egyszer tanúk előtt, a neved azon formáját ami már mutatja azt is, hogy az én lovagom vagy! Esetünkben tehát ez így hangzana: „Murri ó-Csíela”. Ezen első kijelentéstől kezdve a lovagság élethosszig tart, azaz addig amíg vagy a lovag, vagy a hölgy meg nem hal. Egyikük se mondhatja ezt vissza! Ilyen értelemben ez épp olyan, mint a házasság nálunk: felbonthatatlan! Persze ha a lovag meghal, azután a hölgy választhat magának másik lovagot.

A hölgy is kell hogy jelezze a nevében, hogy neki már van lovagja. Ez a mi esetünkben azt jelentené, hogy a nevem: „Csíela ó-Murri”. Ezután még megemlíthetném az apai illetve anyai nevemet is, de az csak a hivatalos dokumentumokban kötelező. Ha volna egy Gár nevű férjem is, akkor így hangzana a nevem: „Csíela ó-Murri Gárni”, azaz látható hogy ilyenkor előbbre kerül a lovag neve, mint a férjé! Ha fordítva van, azaz a férj neve megelőzi a lovagot, azzal azt üzeni a hölgy, hogy csalódott a lovag szolgálataiban, s bár a lovagság örökre szól, nem szabadulhat meg tőle, de nem volt méltó arra hogy lovaggá legyen, ez tehát iszonyú szégyen a lovagnak!

Az most is teljesen általános, hogy a lovag együtt hál a nővel, és most se illik beszélni róla. De akkor is tudja mindenki hogy ez így van. Nyilván, emiatt ha egy nőnek lovagja van, az bizonyosfokú szégyen a férjnek, de messze nem akkora mint ahogy azt hiszem te most gondolod, szerelmem! Néha még jól is jön ez a férjnek, amennyiben a lovag kötelességei közé tartozik manapság nemcsak az, hogy az esetleges veszélyektől megvédje a nőt – eleve, manapság már nem sok veszély fenyeget egy nőt a kultúránkban, persze azért előfordulhat, az én példám is ezt igazolja – de kifejezetten az is a lovag legfontosabb kötelességei közé tartozik, hogy elüldözzön minden potenciális bálgúnárt a nő közeléből! Azaz ha van egy férjezett nőnek lovagja, az annyiból jó a férjnek hogy tudhatja, bár nemcsak ő a nő egyedüli partnere az ágyban, de legalább az majdnem teljesen biztos, hogy senki más a lovagon kívül! Ezellen a lovag igenis komoly védelem, mert ha megöl bárkit is akit rajtakap a nőnél, ha bebizonyosodik a megcsalás, akkor a lovag ezért semmiféle büntetést nem kap!

A lovagot a férj nem ölheti meg. Ha megteszi, nem az lesz a vád ellene hogy féltékenységből, hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság, hanem ugyanazt a

büntetést kapja, mint ha a nő egy közeli rokonát, mondjuk apját vagy gyermekét ölte volna meg!

Egy férfi egyszerre csak egy nőnek lehet a lovagja, s egy nőnek is csak egy lovagja lehet egyszerre.

Férjezetlen nő is választhat magának lovagot, ekkor azonban érthető okokból csökken az esélye arra, hogy valaki feleségül kérje őt. Ellenben ez nem számít szégyennek! A szeretőtartás, az igen, az hogy valakinek lovagja van, az nem. Ha azonban kiderül hogy egy nő megkért valakit hogy legyen a lovagja, s a férfi ezt visszautasította, az iszonyatos szégyen a nőnek, annak a nőnek a szégyene alig kisebb mint az én szégyenem a velem történtek miatt... épp emiatt a nők majdnem mindig négy szemközt kérik meg erre a férfit. Ha mégis a nyilvánosság előtt kérik meg rá, az a határtalan bizalom jele, nagy megtiszteltetés a férfinak!

—Érdekes, hogy a nők elérték e jogot a lovagsággal kapcsolatban, hogy ők választhatják meg a lovagjukat! - tündött Murri.

—Hát igen, nekünk nőknek igazából nem sok jogunk van a bolygónkon, de ez mégiscsak. Valószínűleg amiatt alakult így, mert válni, azt nem lehet! Az egyháznak előnyösebb volt ebbe beleegyeznie, mint hogy legyen válás! Ez ugyanis egyfajta módja a rossz házasságokban uralkodó viszonyok enyhítésének! Amúgy meg akármilyen kevés joga legyen is nálunk egy nőnek, de legalább az a kevés jog nagyon komolyan van véve, rém drasztikus és kegyetlen büntetések sújtják azokat, akik a nők jogait keresztül akarják hágni!

El kell mondjam azonban, hogy a nő sokat kockáztat azzal, ha lovagul választ valakit. Mondtam már, ezt nem lehet visszacsinálni! Aztán, ez majdnem olyan, mintha a nő „cselekvőképességet kizáró gyámság” alá kerülne! A nő vagyonával ugyan nem rendelkezik a lovag, pláne nem ha a nő már férjnél is van, de tetszés szerint korlátozhatja a nő mozgását, úgymond biztonsági okokból. Például ha neki a lovagnak úgy tetszik, ráparancsolhat a nőre, hogy mostantól nem léphet ki az utcára soha. Vagy úgy dönt, hogy bizonyos embereket nem fogadhat a nő, nem engedi hogy beszéljenek vele. Ellenőrizheti a nő telefonját, internetes kapcsolatait, a nő köteles kiadni neki a jelszavait (a folyószámlákhoz tartozók kivételével) s ha nem adja ki magától a jelszavakat, a lovagnak joga van kivennie belőle, ha lehallgatókészüléket szerel a lakásába és ez kiderül azellen se lehet semmit se tenni, joga van hozzá! Még arra is, hogy nyomkövetőt rakjon a nő lábára! De még arra is, hogy szeméremövet rakjon a nőre, igaz, itt törvény van rá hogy akkor köteles egy pótkulcsot a férjnek is adni a szeméremövhöz, amennyiben van férje a nőnek. És ha egy olyan nőről van szó akinek még nincs férje de lovagja már van, akkor a lovag engedélye nélkül a nő még csak férjhez se mehet, a lovag igenis megtilthatja neki a férjhez menést! Az is a lovagon múlik, mit dolgozhat a nő. Arra nem kényszerítheti a nőt, hogy dolgozzon bármit is, de arra joga van hogy megtiltsa bizonyos munkákat neki, vagy úgy általában mindenfajta munkát, azt kivéve hogy rendben tartsa a házat és nevelje az esetleges gyermekeit. Elméletileg a lovag mindenbe beleszólhat, a nő minden döntését felülbíráhatja, akár még azt is hogy milyen ruhába öltözzön illetve milyen illatszereket használjon, mert elegendő azzal érvelnie, hogy „biztonsági okokból” tartja ezt vagy azt oly fontosnak. Ráadásul ha gyereket csinál a nőnek, azzal se kell törődjön, mert ha van férj, annak a nevére lesz a gyerek anyakönyvezve akkor is ha mindenki tudja hogy a lovagtól van. Sőt ha a férj már nem is él mert akár húsz évvel ezelőtt már meghalt, akkor is az ő nevére lesz a gyerek anyakönyvezve! Ha meg nincs és nem is volt sosem férje a nőnek, akkor úgy tekintik mintha leányanyaként szülte volna

meg őket, s a lovagnak nem kell gyerektartást fizetnie.

—Hát ez nagyon durva! Mi az előnye ebből a rabszolgalétből a nőnek?

—Például ha szeret sokat szexelni, hát így lesz neki egy férfi a férjén kívül is, akivel ha nem is hivatalosan, de hallgatólagosan elfogadottan megteheti. Aztán meg, bár még nem említettem, de onnantól kezdve hogy egy nőnek lovagja van, teljes mértékben kikerül minden joghatóság felügyelete alól, egyáltalán semmiért se lehet őt megbüntetni sehogyan se, a pénzbüntetést és a vagyonelkobzást kivéve. Akkor se büntethető másképp és ezeknél súlyosabban, ha akár tömeggyilkosságot is követ el! Megbüntethető azonban ilyenkor a nő helyett a lovagja, bár ő is csak pénzbüntetéssel, illetve legsúlyosabb esetben teljes vagyonelkobzással. Az más kérdés, hogy ekkor a lovag viszont tetszése szerint megbüntetheti a nőt emiatt, „leverheti rajta” ahogy mi mondjuk, de tilos megölnie illetve nyomorékká tennie. Szóval, így egy nő akár nagyon súlyos bűncselekményeket is megúszhat, ha nem is teljesen, de majdnem, mert legrosszabb esetben is csak a vagyona bánja: a pénze és ingatlanai. Mindenesetre az életét biztos hogy megmentheti, ha időben szerez magának egy lovagot, s ez azért nem megvetendő előny a nőnek! Ennél is fontosabb talán, hogy mint említettem, válni nálunk nem lehet, na most ekkor ugye felmerül a kérdés, mit tehet a nő, ha mondjuk a férje egy részeges barommá válik aki veri őt? Hát persze hogy azt hogy szerez magának egy lovagot, nálunk ugyanis egyáltalán nem tilos hogy a férj verje a feleségét, akár rendszeresen és súlyosan is, sőt nyugodtan megverheti a nejét akár nagy nyilvánosság előtt is, egyedül az tilos hogy megölje... de KIVÉVE AKKOR, ha a nőnek van lovagja! Akkor ugyanis máris az van hogy a férjnek tilos megütnie akár picikét is a nőt, mert ekkor megbüntetik a férjet de nagyon komolyan ám, ekkor ugyanis a lovag jogait csorbítja! A lovagnak viszont igenis szabad megvernie a nőt. De a férjnek nem. A lovag azonban a férjet is megverheti ha az veri a nőt. Persze csak akkor verheti meg őt, ha erősebb a férjénél, de ez általában így szokott lenni, a nők nálunk gondosan ügyelnek rá ha lovagot választanak hogy az erősebb legyen mint a férjük, elmondom ugyanis, hogy manapság már az esetek bőven több mint a felében épp amiatt választ lovagot magának egy férjezett nő, hogy legyen aki megvédi a férjétől. Vagy végülis akárkitől, mert a lovagnak még a mostani technikailag fejlett korszakunkban is megvan az a joga - sőt, ez egyenesen kötelessége is! - hogy ha valaki megveri a nőt, aki nem a nő férje, akkor azt az illetőt megölje! És emiatt a lovag semmi büntetést nem kap, sőt mindenki dicséri majd őt hogy milyen derék és kötelességtudó ember! Persze, azt hogy olyasvalakit ölt meg aki megverte a nőt tényleg, azt bizonyítani kell, de ilyen esetekben nálunk nem szokott komoly nyomozás folyni, ha kicsit is valószínű hogy tényleg meg lett verve a nő, már nem is kutakodnak tovább a hatóságok. Emiatt az se ritkaság hogy a nő olyan férfit ölet meg a lovagjával aki valójában nem is verte meg őt a nőt, egyszerűen csak a haragosa. Ilyenkor például elég az is, hogy a nő megkéri a lovagot hogy verje őt a nőt orrba, aztán megy a lovag és megöli a nő haragosát, majd a nő azt mondja hogy az a fickó ütötte őt orrba, emiatt jogos volt hogy a lovagja megölte azt! És kész, ennyi, nem kell több vizsgálat! Szóval ez is a nő nagy előnye, mert veszélyes dolog nagyon az ha valaki férfi olyan nővel kerül rossz viszonyba akinek lovagja van! Szóval hidd el szerelmem én értem hogy te azt hiszed hülye az a nő aki bevállalja hogy legyen lovagja aki mellett ő lényegében rabszolga, de azért igenis vannak ennek előnyei a nő számára, sőt akkora előnyök amik bizonyos esetben életmentőek lehetnek! Általában azt mondhatjuk ha slamposan, elnagyoltan és

némi túlzással is, hogy a lovag egy „második férj”, de olyan férj akinek talán még erősebbek is a jogai a nő fölött mint az igazi férjnek, azt kivéve hogy semmi köze a nő pénzéhez, és nem kell felelősséget vállalnia a nő gyerekeiért. Gyakorlatilag tehát, a nő a lovagválasztással egy második esélyt kap arra hogy találjon magának ha nem is egy jó férjet, de egy férj-pótlékot, valami „hasonlót”. Ha ő a nő bölcsen választ, akkor ez igenis óriási előny a számára, szinte megváltás!

—Sejtem már miért beszélsz erről ilyen részletesen, de jól meggondoltad te ezt, bébi?! Mert neked nincs még férjed aki verne téged, s királylányként az a veszély se fenyegetne hogy bármiért is megbüntetnek téged a hatóságok!

—Mit kéne ezen meggondolnom, hallhattad, apukámnak is ez jár a fejében, mert mégiscsak legyen valami jogcímed arra hogy állandóan körülöttem tartózkodol, aztán meg annyit igazán sejtethsz már rólam hogy én soha de soha senki mással nem akarok hálni egyedülcsak veled, ó, bárcsak a tied lehetnék már, szerelmem... nyíltan bevallom szégyenkezés nélkül, arra vágyom hogy ne csak kívül érezzek de belül is, és hogy a te óriási gyermekedet érezzem nőni magamban... Az meg, hogy erre meg arra vagy akármire jogod lesz felettem, a legkevésbé se izgat, mert úgyse fordulhat elő olyasmi hogy bármiben is ellenkezzem veled, azt az egyet kivéve hogy arról le nem teszek hogy idővel a feleséged legyek!

—Na helyben vagyunk, nincs-e olyan törvény, hogy lovagból nem lehet férj?

—Nincs ilyen törvény. Olyan van csak, hogy a lovag nem szabad hogy megölje a férjet, ha megteszi, az gyilkosság, s ezért felakasztják. De ha valaki lovag, később lehet férj is, persze ettől még továbbra is lovag marad, az nem szűnik meg! Emiatt ez nem is szokott előfordulni, mert egy férfinak sokkal jobb ha egy nőnél ő a férj, egy másik nőnél meg ő a lovag, ekkor két nővel hálhat rendszeresen ugyebár! Ha azonban épp azt a nőt veszi feleségül akinek a lovagja, akkor nem mehet egy másik nőhöz hogy mostantól annak legyen a lovagja! Épp emiatt, ha mégis megteszi ezt egy férfi, ezt hogy feleségül veszi azt a nőt akinek ő a lovagja, akkor az egészen kimagasló megtiszteltetés a nőnek! Ez konkrét bizonyítéka a férfi halálos szerelmének! Ha ez velünk netán így lenne, akkor a te neved így hangzana: „Murri ó-Csíela Csielani”. Az én nevem pedig ez lenne: „Csíela ó-Murri Murrini”. Sőt, még olyan névváltozat is létezik elméletileg - mert soha még nem hallottam a valóságban, de még csak történelmi könyvekben se olvastam róla! - hogy „Ó-Csíela Murri”, ha a lovag ország-világ elé akarja tárni epekedő rajongását a hölgy iránt, illetve ha ő a férje is, akkor „Ó-Csíela Csielani Murri”, ez a legislegmagasabb elképzelhető magasztalása a feleségének aki a hölgye is, mert az ő férfineve van leghátul! Persze ez megint olyan, hogy ezzel kiteheti magát egyesek gúnyos mosolyának mert ennyire belebolondult egy fehérnépbe. Ha meg én akarnám minden határokon túl hangsúlyozni hogy a lovagomba szerelmes vagyok, akkor a nevem „Ó-Murri Csíela” lenne, illetve ha a feleséged is vagyok, akkor „Ó-Murri Murrini Csíela”. Ennél szorosabb jelzése az összetartozásnak egyszerűen nincs is a kultúránkban!

Aztán azt is megemlítem, nagyon szigorúan veszik, ha egy nő a lovagjának nevez valakit, aki pedig ezt el nem ismerte maga is! Ha a középkorban élnénk, s én nem éppen pontosan a királylány volnék hanem bárki más, akár magasrangú nemeskisasszony is, és úgy neveznék téged ó-Murrinak hogy ezt te előbb el nem ismerted az én nevem ó-Csíela formájának kimondásával, akkor azonnal komoly bírósági tárgyalás jönne, mert CSALOK, meghamisítom a társadalmi státuszomat! Ilyenkor megkérdeznének erről téged - ami a középkorban nem okvetlen megy ám hamar, ha mondjuk messze földön katonáskodol - s ha te azt mondd neked

semmi közöd hozzám, akkor engem kínhalállal kivégeznének!

Manapság már persze nem ilyen súlyos a helyzet, az ilyesmiben csaló nőt nemhogy kínhalál nem fenyegeti de kínmentes halál sem, de még most is teljes vagyonek Kobzás vár rá, plusz minimum 3 éves fegyházbüntetés, súlyosabb esetben akár öt éves is! Nyilván persze nekem a királylánynak ettől se kéne félnem, de még mélyebb szegyenbe kerülnék mint most vagyok, mert mindenki azt mondaná, lám annyira nem kellek senkinek se hogy már hazugsággal próbálom azt a látszatot kelteni hogy értékes vagyok a férfiak szemében! Mindez amúgy fordítva is érvényes, ha egy férfi mondja azt hogy ő ennek vagy annak a nőnek a lovagja, amikor pedig a nő ebbe nem egyezett bele korábban.

—Hú de sok mindent lehet elmondani mindössze a nevekről!

—Ez mind dióhéjban volt csak elhadarva, drágám... a mi társadalmunk igencsak arisztokratikus a tettekével összevetve, szerelmem! Bizony, még azt se mondtam el, olyan névváltozat is lehetséges a nőknél, hogy a saját példámmal éljek, ami így hangzik: „Csíela Murrióni”, ami azt jelenti, hogy én Csíela rendelkezem egy Murri nevű lovaggal, és arra vágyom hogy ez a lovag a férjem is legyen! Ha ezt én kimondom bárki előtt, az azonnal tudja hogy teljesen felesleges udvarolnia nekem, abszolút és totál semmi reménye a sikerre, mert aprócska esélye sincs nálam, de nemcsak neki hanem másnak se, annyi esélye sincs mint akkor ha arra figyelmeztetném hogy nekem vőlegényem van, szóval elegendő a nevemet így mondanom, e formában, s minden udvarlási kérdést azonnal rövidre zárok vele, bár udvariasan, ugyanakkor azonban ez egy kökemény visszautasítás mégis! Ennél erősebben csak azzal jelezhetném a visszautasítást ha szemem köpöm és arcul csapom! De fordítva is mondhatom: „Murrióni Csíela”, ez ugyanazt jelenti, csak sokkal de sokkal fokozottabban, mert ez már olyan mellékjelentéssel is bír, mint ha azt mondanám hogy éjjel-nappal csak rá tudok gondolni, már a fényképe megpillantásakor is bizsereg a lábam köze, oda szállt ugyanis le az eszem a fejemből, alig tudok parancsolni a vágyaimnak, róla álmodom, rajta kívül senki nem érdekel engem, fontosabbnak tartom őt mint önmagamat, teljesen bele vagyok örülve, abszolút beszámíthatatlanná válok ha ő nincs a közelemben akármiért is, nekem egyszerűen szabad akaratom sincs mert önmagamat a lovagom másodpéldányának tartom, létezni se tudok nélküle, ha hamarosan meg nem szerzem őt a férjemnek is hát esélyes hogy öngyilkos leszek, ha meg azt látom hogy más nő akár csak enyhén rá is pillant a szívem választottjára hát máris gyilkos gondolatokat forgatok a fejemben, teljesen alárendelem magamat a lovagom és leendő férjem akaratának, a rabszolgája vagyok, a kapcarongya, feladom az egyéniségemet a kedvéért s ráadásul ezt kifejezetten örömmel teszem, őt messze értékesebbnek tartom mint önmagamat, még azt is megtiszteltetésnek érzem ha a sáros lábát az arcomba törli, az ő szava számomra Isten szava sőt annál is fontosabb, kész vagyok elkárhozni érte...

—Gondolom ez mégiscsak szegyen egy nőnek nálatok, ezt tehát megtiltom hogy mondd!

—Ezt nem tilthatod meg, ez ugyanis pontosan kifejezi amit érzek!

—Az lehet hogy pontosan kifejezi, ebben igazából magam se kételkedem sőt rég tudom rólad, de akkor sincs jogod ezt mondani, amíg nem vagyok a lovagod. Ha viszont a lovagod leszek, máris megtilthatom, ha jól értettelek! Így van vagy nem így van, Csíela ó-Murri?!

—Hát hajlandó vagy a lovagom lenni?! - kiáltotta a leány, s egyetlen ugrással máris Murri ölében termett, és csókolta ahol érte.

—Igen, hajlandó vagyok rá, sőt örömmel teszem meg, s hadd fejezzem ki elismerésemet a király úrnak aki ezt a remek ötletet sugallta neked, Csiela ó-Murri, mert ez nekem is nagyon tetszik így, ennek ugyanis igazi értelme van, nem úgy mint valami közönséges, haszontalan hercegi címnek! Mert így teljesen hivatalosan melletted lehetek állandóan, s ezzel rengeteg magyarázkodásnak és esetleges konfliktusnak elejét lehet venni, hiszen mindenki tudja majd, hogy mi a helyzet kettőnkkel.

—És akkor azt megengeded ugye, hogy úgy nevezzem majd magamat, hogy „Csiela Murrióni”?!

—Igen, azt szabad, mert megegyeztünk abban, hogy ha meggyógyulsz, akkor oké, a férjed leszek, s ezt elismerheted ezzel az elnevezéssel. Csak tartsd észben, hogy ebből valóban csak akkor lesz valami ha igenis meggyógyulsz, ehhez ragaszkodom! Amiatt nálam biztos hogy nem kell aggódnod hogy két nőt akarnék, téged úgy hogy a lovagod vagyok, valaki másikat pedig feleségként. Ez a veszély nálam nem áll fenn, semennyire sem.

—És mikor fogod kimondani az új nevedet nyilvánosan, szerelmem?!

—Akármikor amikor óhajtod. Miért tőlem kérdezel ilyesmit, halvány gőzöm nincs arról, miként megy ez nálatok, de feltételezem, ehhez valami ünnepélyes alkalom dukál, szóval megtippelem hogy ez a király úr reszortja, neki kell erről dönteni, megszervezni, akármilyen...

—Csak egy picit légy türelemmel édes kislányom, szerintem már holnap ilyenkorra teljesülhet a vágyad! - szolt a király.

—Ó, apuci, én annyira de annyira nagyon boldog vagyok most, hálásan köszönöm neked ezt az ötletedet!

—Remek, akkor most már mindent tisztáztunk amit a kajálás előttre tervbe vettél, felség? - kérdezte Murri.

—Úgy van.

—Akkor kezddetem a tanításodat? - kérdezte Murri Csielát.

—Bármikor bármit tehetsz velem szerelmem, előre megadom neked rá az engedélyt, a tied vagyok most és mindörökké, ezer évnyi töprengés árán se lennél képes kitalálni olyasmit amibe én habozás nélkül bele ne egyeznék! Felesleges is hogy megkérdezz engem bármiről, hidd el hogy nekem nagyon megfelel ha nem kell gondolkodnom azon hogy mi legyen így meg úgy, mert én nagyon félek már a világtól, mindentől - remélem ezen nem csodálkozol a velem történetek után - nem akarom azzal is stresszelni magamat hogy amiatt aggódjak hátha valamiben rosszul döntök, nekem igenis az a kényelmes hogy egyetlen dolgot kelljen csak észben tartanom: hogy a tied vagyok, azt kell tegyem amit mondasz, mert amit Te teszel azt biztos hogy jól teszed, s a te akaratod kizárólag abszolút helyes lehet! Nekem tényleg ez a legjobb, ez, ha minden felelősséget leveszel a vállamról! Tehát akkor tanítasz engem amikor csak óhajtod, s arra amire csak akarsz!

—Jó, kezdem akkor. Úgy látom a király úr mintha nem nagyon akaródzna elhagyni a társaságunkat, ezt megtiszteltetésnek érzem, s örülök is neki hogy ilyen kíváncsi, mert biztos vagyok benne hogy ha megfogadja a tanácsaimat amiket most mindjárt elmondok, neki is hasznára fog válni.

—Ugyan miben, nekem nincsenek pánikrohamaim!

—Az igaz, ám nemcsak rohamaid nincsenek, de gyerekeidből sincs sok! Mert Csiela az egyetlen, igaz-e!

—Arra gondolsz hogy van bennem valami hiba, amit ki tudnál kúrálni?!

—Az se kizárt, ám valószínűbb hogy e hiba a feleségedben van. Nem mintha az

ilyen gyermektelenségi ügyekben a férfi ne lehetne hibás, mert persze hogy lehet, ám ha most himsovinisztának tűnök is a szavaimért de akkor is kijelentem, hogy a hiba oka messze többször rejlik a nőkben! S így látatlanban hogy nemcsak a nejedet de még a fényképét se láttam, így is megtippelem hogy neki policisztás ovárium szindrómája van, erre 90 százaléknál nagyobb esélyt adok! A nők gyermektelenségét ugyanis majdnem mindig ez szokta okozni!

—Nem tudom az mi, még csak nem is hallottam róla.

—Nem is fontos hogy tudd, mi az. A lényeg hogy egy betegség, ami nagyon gyakori a nőknél, gyermektelenséget okoz, bár többnyire nem fiatalon hanem középkorúan, nem fertőző, hanem a helytelen táplálkozás okozza... de, szerencsére, általában azért visszafordítható!

—Na ha ez így van akkor tényleg figyelek, mert milyen jó is lenne, ha összejönne még néhány poronty... Pláne mert egyre jobban tartok tőle, látván a lányom eszement rajongását irányodban, hogy a végén tényleg az lesz ebből amit mondtál, megjósoltál: hogy meggyógyul ugyan, még feleségül is veszed őt, de nem akar majd királynő lenni!

—Ennek tényleg nagy az esélye apuci, mert ha elérem hogy Murri feleségül vegyen engem, akkor biztos hogy sokkal szívesebben akarom vele tölteni az időmet, mint az ország irányításával!

—Én csak örülök annak kislányom ha végre boldog vagy, de annak nem, hogy ennyire másra se tudsz gondolni, hogy minden gondolatodat csak ő tölti be, nem marad hely az elmédben semmi másra... Ezzel nem arra akarok célozni hogy megtagadnám tőletek atyai áldásomat, hogy ellenezném a házasságot, mert azok után amit elszenvedtél ez igazán rút kegyetlenség volna tőlem, igazán jogod van már egy kis boldogságra és valóban szeretlek, csak olyasmire gondolkodok hogy azért úgy mégis jobb lenne ha e nagy szerelem mellé még egy kis részben beleférne a politikai szerepvállalásod is, a hatalom, szóval a leendő uralkodás, mert az is szép ám a maga módján!

—De drága jóapám, mit csodálkozol ezen, ki másra és mi másra is gondolhatnék amikor ő annyira de annyira elképzelhetetlenül jó hozzám hogy szó szerint még a fenekemet is kinyalja csak hogy segítsen rajtam és ne érezzem undorítónak magamat többé... és igaza van, azóta már valóban nem gondolok úgy magamra, vagy legfeljebb csak alig-alig... ő még arra is rájött, miként kaphatjuk majd el a kínzóimat, ő egy zseni, és óriás is aki mellett biztonságban is érzem magamat, mintha gyerek lennék, ami azért jó mert nincs több felelősség és aggodalom a számomra...

—Jó-jó, mondom nekem semmi bajom ezzel, illetve persze van vele bajom, de mit se tehetek ellene, remélem meggondolod magadat majd a trónnal kapcsolatban, de mert hátha mégsem, emiatt nekem igenis gondolni kell a jövőre...

—De mi köze ennek az esetleges leendő testvéreimhez?

—Hát csak kell valaki a trónra énutánam majd... lám, hogy elvette az eszedet teljesen a szerelem, kétszáz fölötti IQ értékkel igazán eszedbe juthatna, hogy ha te nem vagy hajlandó elviselni a korona terhét a fejcskédén, akkor miért is ne úgy legyen hogy anyád szül még legalább egy gyermeket, aztán hátha elélek még mintegy húsz évet, addigra felnőne akkorára, hogy követhet engem a trónon! Szóval, hogy is van ez? - nézett a király Murrira.

—Ez úgy van, hogy most megismertetek titeket a bennetek élő Ősi Ragadozóval, igaz és hű társatokkal, mely azonban méltatlanul mellőzve és elfeledve van a modern civilizáció beköszönte óta! Szóval, ami Csielát illeti, a gyógyulásának

egyszerre két „síkon” kell lezajlania: fizikai, valamint lelki/mentális síkon! A fizikai gyógyulás azzal érhető el, hogy azt eszi amit e Ragadozó szeret enni; a mentális gyógyulás pedig úgy, hogy meg kell tanulnia úgy gondolkodni, ahogy e Ragadozó gondolkodik. A fizikai és lelki sík természetesen összefügg, amennyiben egymást támogatják. És igen, tudom hogy ez eddig zagyvaságnak tűnik, afféle „szektának”, ahogy a király úr mondaná, de ígérem mindjárt megmagyarázok mindent, természettudományos módon méghozzá! Mert bár nagy hibám hogy valóban szeretek misztikusan fogalmazni, de azért az akkor is úgy van, hogy szinte minden olyasmi ami bármi mitológiában fontos elem és nem csupán valami apró részletkérdés, az igenis megfeleltethető valami konkrét, valóságos, „e-világ beli” fizikai, lelki, biológiai, kémiai s más efféle igazi tudományos fogalomnak!

—Na most szavadon foglak! Ugyan minek is felelne meg az a spiritualisták által gyakran emlegetett két fogalom, hogy „női energia” és „férfi energia”, hiszen az „energia”, az a fizika szerint munkavégző képesség! - bökte a király a mutatóujját diadalmasan Murri felé. Ő azonban nyugodtan, udvariasan mosolygott.

—Könnyű erre válaszolni! Bennünk emberekben - de különben már az állatokban is! - a tudatos idegrendszeri struktúrákon kívül van egy úgynevezett „autonóm” idegrendszer is, amit általában nem tudunk akaratlagosan szabályozni. Az átlagemberek legalábbis képtelenek erre. Ez az autonóm idegrendszer két fő részből áll: az egyiket úgy nevezzük hogy „szimpatikus” rész, a másik a „paraszimpatikus” rész. Ezek egymást kölcsönösen gátolják, azaz minél erősebben működik az egyik, annál jobban blokkolva van a másik. Egyik se rossz, mindegyikre szükségünk van az egészséghez, sőt ahhoz hogy egyszerűen csak éljünk. A „szimpatikus” részt emlegetik a misztikus szövegek úgy, mint a „férfi energiákat”, a paraszimpatikust pedig mint a „női” energiákat. Természetesen mindkét rész megvan a nőkben is és a férfiakban is ugyanúgy, sőt mondom, még az állatokban is, a nőkben sincs tehát több a paraszimpatikus részből csak amiatt mert ők nők! De mégis a szimpatikus részt nevezték „férfi” energiának, mert ez az idegi alrendszer olyasmikkel foglalkozik, amik az olyan hagyományosan „férfiasnak” tartott jelenségeket és cselekvéseket segítik elő, mint a támadás, védekezés, általában véve ébrenlét, aktivitás, erőszak, agresszivitás, koncentráció, rivalizálás, s úgy általában véve a „túlélés rövid távon”. A paraszimpatikus idegrendszer pedig olyasmikkel foglalkozik hogy alvás, pihenés, szaporodás, anyaság, gyógyítás, túlélés hosszú távon, kooperáció, sőt, az emésztés is ide tartozik. Könnyen beláthatóan, ezen dolgok sokkal inkább vannak „nőies” feladatkörnek tekintve mint az előbbiek, hiszen gondoljunk csak az anyaságra mondjuk. Szóval az hogy valamit a misztikus irodalom „energiának” nevez és én azt mondom hogy a misztikus szövegeknek általában megvan a természettudományos megfelelőjük, az nem okvetlen jelenti azt, hogy ha valamit ott energiának hívnak az tényleg energia is, fizikai értelemben! Ettől azonban még igenis van tudományos megfelelője!

—És az hogy állítólag Isten először világosságot teremtett? Mert ez is hülyeség, ha egyszer a leírás szerint csak később teremtette meg a Napot!

—Erre is pofonegyszerű válaszolni! Az Ősrobbanás elmélete szerint, mielőtt még a mostanában domináns „atomos” anyag kialakult volna, már létrejöttek a fotonok, amik aztán szétsugározódtak mindenfele. A foton pedig ugyebár nem más, mint fény. Tehát igen, bizonyos értelemben valóban a világosság, a fény jött létre először!

—Hm...

—Na szóval akkor vágjunk is bele ebbe a témába, szóval, kezdjük azzal hogy amikor azt a szót mondom hogy „Ragadozó”, akkor ez a szó egy jelkép. Egy szimbólum. Nem egy konkrét élőlény aki bennünk él mint mittudomén egy bélféreg vagy szimbionta baktérium, hanem e szó a rövid megnevezése önmagunk azon ideális változatának, aki lehetnénk, ha mindig mindent pontosan úgy tennénk, ha mindig mindenben pontosan úgy viselkednénk és cselekednénk, ahogy az a leghatékonyabb volna a számunkra! Ő, a Ragadozó a neve az én szóhasználatomban annak akivé és amivé válni igyekeznünk kell és illik, mert ez lesz a legjobb a számunkra!

—De te mintha azt mondtad volna korábban, hogy beszélgetni is lehet vele. - vetette ellen a király.

—Ezt mondtam és ez így igaz! Persze nem gondolj olyasmire hogy ő majd hangokkal szól hozzád amit mikrofonnal fel lehet venni. Remélem azonban hallottál már olyasmiről, hogy a gyerekek közül némelyiknek - sőt sokaknak is! - létezik kicsiny korukban holmi „képzelt barátja”, akikkel beszélgetnek. Ez kicsit hasonló ahhoz is, mint a mindenféle „többszörös személyiségek” esetén, csak persze nem olyan durva formában. Itt most a Ragadozó esetében arról van szó, hogy mintegy megszemélyesítjük azokat az ősi ösztönöket és vágyakat, de bölcsességeket is, amik tényleg nagyon ősieks, azért, mert szó szerint az őskorból származnak, és évmilliók evolúciós fejlődés kikristályosodásai!

—Na jó, ez megint nagyon elvont nekem - mondta a király - szóval lássuk akkor a konkrétumokat, mit kell tenni ez ügyben... de remélem ha valami nem tiszta, akkor kérdezhetek is majd!

—Hát persze, kérdezni nyugodtan lehet, az nemcsak nem baj de még hasznos és ajánlatos is! Mert ez olyan, felség, mint a viccben. Ami vicc így szól:

Elmegy a család az állatkertbe, nézegeti az állatokat ott az apa, anya és a gyerek, majd egyszer csak megkérdi a kisfiú:

—Apuci, miért olyan hosszú a zsiráf nyaka?

—Nem tudom.

—És miért nincs lába a kígyónak?

—Fogalmam sincs róla.

—És miért van szárnya a struccnak ha felesleges, mert úgysem tud repülni vele?

—Ezt se tudom, fiacskám.

Megszólal most az anya:

—Hagyd már abba apád nyaggatását fiam, ne zavarod őt!

Mire az apa:

—Ugyan már, anyjok, hagyd csak, ne szólj rá, hadd kérdezzen a gyerek, elvégre úgy tanulhat valamit!

Murri szavaira kitört a nevetés. Nevetett a király is, Zilma is, és persze Csiela is, sőt ő Csiela nevetett a legjobban, percekig rázta őt a kacagás.

—Ó, szerelmem, lovagom, életem, hiszen neked még a humorérzéked is legyőzhetetlenül pompás!

—Örülök hogy tetszett neked a viccem, kedvesem! Szóval, kérdezni természetesen lehet... és a vicctől eltérően, eléggé biztos vagyok benne, majdnem mindig képes is lennék válaszolni a kérdéseitekre, mert nagyon behatóan tanulmányoztam e dolgokat, a baj csak az hogy ha mindig mindenre választ követeltek, akkor hónapokig itt ülhetnénk és hallgathatnátok engem, mert ezek olyan komoly tudományterületek, annyi apróság van e témákban és ezek olyanok ám hogy

mindig minden mindennel összefügg... emiatt most csak nagy vonalakban mesélek el mindent, igyekezvén a királyurat annyira érdeklő konkrétumokra szorítkozni, aztán ha valami specifikusabb részlet tényleg érdekel benneteket, majd valóban kérdeznetek kell! Tehát, nagyon tömören, az emberi faj egy ragadozó faj, ellentétben azzal amit a vegánok de egyes vallási irányzatok képviselői is hangoztatnak. És híven előző ígéretemhez, hogy a konkrétumokra szorítkozok s csak a lényegét mondom el, most igenis nem fogom bizonygatni e tényt, azt hogy az ember egy ragadozó. Ezt el kell fogadjátok tőlem egyelőre tekintélyelvi alapon, nem mintha meg ne tudnám indokolni, mert persze hogy képes vagyok rá, naná, sőt még nagyon szívesen is mesélek erről, de rém sokáig tartana, szóval, ennek igazolása maradjon későbbre ha érdekel benneteket.

—Máris elfogadom hogy az emberi faj egy ragadozó faj, mert igenis tekintélyed van előttem! Mert ugyan ki másnak is lenne tekintélye előttem, ha nem éppen pontosan neked! - bizonykodott Csiela. —Sőt - tette hozzá - sejtem már, hogy ebből azt akarod kihozni szerelmem, hogy húst kell ennem majd nekem is, ahogy te is húst eszel - amit ugyan nem láttam még mert kevés ideje vagyunk együtt, de ezt eszed majd, emiatt vetetted meg az állatokat is apukámmal!

—Így van. Jól látod a helyzetet bébi! Mert ez olyan, hogy az autó is tönkremegy ha rossz üzemanyagot rakunk bele, na éppen ez a helyzet a testünkkel is! A különbség az autó és a testünk közt csak az, hogy az autó ilyenkor nagyon hamar tönkremegy, de a testünk hihetetlenül okos és alkalmazkodóképes, emiatt nem fog hirtelen tönkremenni, csak lassan. Néha csak évtizedek alatt. De akkor is tönkremegy idővel, azaz így kevesebb ideig élhetünk mint amúgy élhetnénk, s amíg élünk, addig is betegesebbek leszünk, kevesebb lesz az energiánk, az életkedvünk is kevesebb lesz, depressziósak leszünk, a termékenységünk is lecsökken - szerintem ez történt anyukáddal is, emiatt lettél te az egyetlen gyermek! - szóval minden módon csakis kárunkra válik, ha nem a megfelelő táplálékot fogyasztjuk. Képzeld el, Csiela, ha egy oroszlának ezentúl nem friss húst adnának, hanem mindenféle vegán táplálékot, gizgazokat, meg ilyen-olyan mesterségesen előállított ipari pancsokat, kutyulmányokat, például mű-húsokat! Mi lenne azzal a szerencsétlen oroszlánal! Nem soká bírná!

—Szerelmem, tudom hogy most borzadnom illenék a gondolattól hogy húst egyek, sőt vélhetően nyers húst, mert nekem igenis magas ám az IQ-m így sejtem már hogy arról lesz szó, de, bár meglepődöm magamon, egy cseppnyi viszolygás sincs bennem: ha te ezt akarod tőlem, akkor az úgy is lesz! Mert ha Te ezt mondod, akkor az úgy van jól! Különbén meg annál rosszabb ügysem lehet mint a szar amit etettek velem, aztán meg teljes joggal szabhatod meg nekem hogy mit egyek, ez igenis törvényadta jogod ha a lovagom vagy!

—Fel a fejjel bébi, véletlenül se olyan az íze mint a szarnak, a nyers hús íze leginkább semleges, a májé pedig egyenesen édes! Eleinte szokatlan lesz, de csak azért, mert nem olyan finom mint a mesterségesen agyonédesített vackok amiket eddig ettél, s amik az én fogalmaim szerint tulajdonképpen csak kábítószeresek! Egykettőre hozzászoksz majd ehhez a diétához! Még szeretni is fogod, élvezni, úgy bizony ám!

—Tehát akkor mit is kell enni szerinted konkrétan? - kérdezte a király.

—Húst és belsőségeket. És minél kisebb mértékben feldolgozottakat. Ez az egészségünk fundamentuma! Alapvetően ugyanis, lényegében, minden úgynevezett „civilizációs betegség” oka végső soron a nem megfelelő táplálkozás... Márpedig ilyen „civilizációs betegségből” nagyon sokfajta létezik. Az következő

betegségek ugyanis mind „civilizációs betegségek” végső soron, azaz a rossz táplálkozási szokásainkban gyökereznek:

—aranyér, depresszió, reflux, érelmeszesedés, terméketlenség, álmatlanság, ingerlékenység, dühkitörések, memóriaproblémák, elbutulás, Alzheimer-kór, ízületi bántalmak, köszvény, ciszták a nők mellében, krónikus hátfájdalom, krónikusfáradtság-szindróma, diszlexia, magas vérnyomás, erekciós problémák, impotencia úgy általában, rák, nem-alkoholos eredetű májelzsírosodás, sztrók, 2-es típusú cukorbetegség, vesekő, epekő, szabálytalan menstruációs periódus, policisztás ovárium szindróma, kézremegés, elhízás, rák, fogsúvasodás, aknék, pattanások, viszkető bőr, száraz bőr, töredező haj, töredező körmök, „táskák” a szemünk alatt... Sőt, annyiból még a fertőző betegségek is ide tartoznak, hogy ha azokat vírus vagy baktérium okozza is, de a belső gyulladások miatt eleve túlterhelt immunrendszerünk nehezebben tud védekezni ellenük, így aztán e betegségek is elhúzódóbbak lesznek, nehezebben gyógyulunk fel belőlük, s eleve gyakrabban is leszünk betegek!

A lényeg nagyon röviden tehát az, hogy CSAK és kizárólag állati eredetű élelmiszereket szabad enni, de még ezek közül is ki van zárva minden tejtermék, valamint a húsféleségek közül is minden, ami úgynevezett „feldolgozott” termék, tehát például szalámi, sonka, kolbász, hurka, MSG-vel azaz nátrium-glutamáttal elkészített szalonnák (bacon), stb. Gyakorlatilag tehát csak az a hús engedélyezett, ami friss, nyers, fagyasztott, vagy főtt, sült, szárított, sózott. Feltéve természetesen, hogy a felsorolt kezeléseken kívül mint a szárítás, sózás, stb, nem kapott semmiféle más „behatást”, azaz nem pancsolták össze mindenféle egyéb vegyszerekkel, illetve nem keverték bele növényi összetevőket. Engedélyezett azonban a tojás fogyasztása is, meg a halikrák is, mert utóbbi nem más mint a hal tojása. Megengedettek a halak is, polipok, rákok, kagylók, egyéb tengeri herkentyűk, a rovarok is, de akár a földigiliszta is. Az éti csiga is, legalábbis főve.

Továbbá, nagyon ajánlott hogy bár tényleg megengedett a főtt és sült húsok fogyasztása, de ennek ellenére igyekezzünk ezekből minél kevesebbet fogyasztani, s tápanyagigényünket inkább a NYERS húsokból és NYERS belsőségekből - mint nyers agyvelő, nyers máj, nyers csontvelő, stb - fedezzük!

Mondom, most nem akarok belemenni abba hogy igazoljam e diéta helyességét, hogy megvilágítsam a biokémiai alapjait, bár igenis képes vagyok rá, csak soká tartana. De a királyurat úgysem az elmélet hanem a gyakorlati konkrétumok érdeklik... és vélelmezem, hogy még te is, bébi, te, Csiela ó-Murri is így vagy vele! Szóval inkább arról beszélek most, hogy a nyers hús, de pláne az állati belsőségek fogyasztása amiatt is nagyon hasznos éppen pontosan neked, Csiela, mert teli vannak vitaminokkal és egyéb hasznos vegyületekkel, melyeket jelentős részben elpusztítana a hőkezelés, azaz a főzés illetve sütés. A növényekben meg e vitaminokból és egyebekből pláne alig van valami. Holott neked épp ezen anyagokra óriási szükséged van, mert ezek múlhatatlanul szükségesek az agyadnak, hogy az átélt iszonyú stressz után regenerálódni tudjon! Az agynak eszméletlen mennyiségben szüksége van ezen anyagokra, még egy egészséges ember agyának is, de pláne a tiedének most, a gyógyulás érdekében! S ezen anyagok legbőségesebb forrása a nyers állati élelmiszer, különösen a nyers máj, nyers csontvelő és nyers agyvelő! Valamint a mirigyek! Legesleginkább pedig a friss vér! A nyers tojássárgája is! És itt már igenis mondok pár részletet: ahhoz hogy afféle kínzásokat amiket te átéltél Csiela, azokat valaki sokáig tudja elviselni, ahhoz nyilván arra a titokzatos dologra van szükség, amit

„akaraterőnek” neveznek. Nos ez az akaraterő, ez tudományos értelemben nem más, mint bizonyos vitaminok és nyomelemek összessége az agyban, ezek közül is elsősorban a B1 vitamin! Ennek legfőbb forrása pedig éppen a nyers máj, nyers agyvelő, csontvelő és tojássárgája! Ezen vitamintartalékokat a rengeteg kínzás totál lemerítette azt hiszem, pláne mert a B1 vitamin úgyis egy vízben oldódó vitamin. Illetve létezik egy formája, a Benfotiamin, ami mégis zsírban oldódó, ez a leghatékonyabb forrás, emiatt is vetettem az előbb ebből is. Mert bár én tényleg óvakodom a mindenféle dilibogyóktól, gyógyszerektől, de vészhelyzetben, súlyos betegség esetén esetleg jól jöhetnek, ezt még én is elismerem. Tehát ebből mindjárt beadok neked egy jókora dózist, bébi... A B3 vitaminból is. Mert amíg a B1 vitamin inkább az úgynevezett „szellemi”, azaz inkább „agyi” energiákat segít fokozni, addig a B3 vitamin a „testi” energiákat. De érdemes együtt szedni őket, mert e két vitamin szeret „összedolgozni”. A szerves magnéziumvegyületek pedig szinte mindenhez szükségesek a szervezetünkben, több száz biokémiai folyamatban vesznek részt, egészen biztos hogy ebből is hiányod van, mert ezeket még állati forrásokból is nagyon nehéz pótolni, vegán táplálkozás mellett pedig esélyed sincs rá hogy magnéziumhiányban ne szenvedj! A D3 vitamin is nagyon fontos, ezt még akkor is jó szedni ha valaki mint én is állandóan és évek óta már e ragadozó-diéta szerint él, mert sokkal kevesebbet vagyunk a Nap alatt már mint őseink, s akkor sem fedetlen testtel. E D3 vitaminból gigadózisokat adok neked, bébi, 50 ezer egységet naponta, úgy ám, ötvenezret, de néha ennél is többet, és hónapokon át, mert holtbiztos hogy ebből is súlyos hiányod van, holott erre aztán pláne nagy szükséged van épp most, mert a D3 vitamin segít majd neked a relaxálásban, a stressz-szinted csökkentésében, s a jó alvásban! Amúgy hasonló mondható el a megvett magnéziumvegyületek közül a magnézium-glicinátról is.

Mellékesen megjegyzem, az én bolygómon mostanában nagy divatja van a *kreatin* nevű anyag szedésének élelmiszerkiegészítőként, és úgy tűnik hogy ez kivételesen egy olyan divat, aminek van is értelme, mert valóban remek tapasztalatokról számolnak be azok akik szedni kezdik. Eleinte sportolók szedték csak, az izomtömeg növelése érdekében, de most már mások is szedik, és úgy tűnik az idegrendszeri folyamatokra is jó hatással van, ami amúgy nem csoda, mert testünk e vegyületet közvetlenül az energiaháztartásunk alapját képező adenosin-trifoszfát nevű anyag szintéziséhez használja. Minthogy energia kell az izmainknak is és az agyunknak is, emiatt nyilvánvaló, hogy az energiafokozást elősegítő minden vegyület jótékony hatású az izmainknak is és az agyunknak is! Mindazonáltal apukáddal mégse vettem neked kreatint, Csíela, nem amiatt mert drága, habár valóban eléggé drága, hanem mert annak aki nyersen eszi az állati eredetű élelmiszereket, annak erre semmi szüksége. A kreatin legfontosabb és legbővebb forrása ugyanis a nyers vörös hús! Fél kiló nyers vörös húsban körülbelül három-öt gramm kreatin van. Ez nagyon magas érték! Ha megfőzöd, ennek nagyjából egyharmada elvész, mert lebomlik, de még így is messze sokkal több kreatinhoz jutnál, mint növényi táplálékokból, egyszerűen azért, mert a vegán úgynevezett „ételekben”, azokban a kreatin mennyisége pontosan NULLA! A növényekben legislegjobb esetben is csak a kreatin ELŐANYAGAI találhatóak meg, az arginin, glicin és metionin, még ezek se minden növényben, s amelyikben mégis, abban is kevés. Ezen előanyagokból a májad és veséd képes kreatint szintetizálni, de ez irtó nagy munka e szerveknek, és e szintetizáláshoz is szükségesek mindenféle egyéb anyagok, amikből szintén kevés akad a növényekben. Szóval, remélem nem kell bizonygatnom hogy a gyógyuláshoz is

energia kell, tehát elsőrendűen fontos az energiaszintedet fokozni, Csíela bébi, ennek pedig legislegjobb módja a nyers, állati eredetű ételek fogyasztása! Amúgy, rá fogsz majd jönni idővel, hogy az állatokból is a legjobban pont azokat a részeket fogod szeretni, amiket a civilizáltak nevezett társadalmakban általában kidobnak az emberek: ezek a belsőségek, s a mirigyek. Tehát az agyvelő, és ismétlem ez is nyersen; a friss vér; az állat szeme; vékonybele; a csontvelő; a hasnyálmirigy, pajzsmirigy, egyéb mirigyek, stb. Aztán pedig az úgynevezett „mócsing”, azaz a rágós inak, porcogók... Ha meg ezek nincsenek, nem elérhetőek valamiért, akkor igenis a CSONTOS hús, nem a színhús! Ezeknek egyszerűen más az ízük, finomabbak! Nem is véletlen ez. A csontos hús ugyebár olyan hús ami a csontokhoz közel van, s ezekben olyan anyagok vannak - például a porcogókban és inakban - hogy kollagén, elasztin, proteoglikánok, márpedig ezek adják a porc és az inak fő anyagát. Ezekből az emberi szervezet kötőszövetet, ízületi folyadékot, bőrt, csontmátrixot épít. A modern étrend nagyon szegény ezekben, még a mi bolygónkon is, nálatok meg akik lényegében vegánok vagytok, mutatóba se található ilyesmi az ételeitekben. Az emberek így nem jutnak elég kollagénhez, glükózaminhoz, kondroitinhez, s emiatt jönnek a korai ízületi problémák, bórsorvadás, gyorsabb öregedés. Aztán, az inak és a porcok lassabban emészthetők, több időre adnak energiát. Márpedig őseinknek előny volt, hogy nemcsak „gyors égésű színhúst” ettek, hanem a csont körüli, kötőszövetes részeket is, mert az hosszan tartó telítettséget és energia-stabilitást adott. A modern ember „luxusnak” érzi a színhúst, mert szép, tiszta, homogén. Az ősi ösztön viszont azt súgja: a *teljes állatból* kell enni, nem csak a „filézett részt”. Emiatt finomabbnak érezzük a csontos húst.

Na tehát akkor ennyit a táplálkozásról, s most én mondom azt erről a témáról amit te a névhasználati szokásaitokról: ez mind csak nagy vonalakban és dióhéjban volt elmondva, úgy bizony! De, majd később, apránként, jöhetnek esetleg a részletek. Ha lesz rá igényetek. Ami nem kötelező hogy legyen. A lényeg csak annyi hogy ezt elhiggyétek nekem, s eszerint étkezzetek. Eleinte amikor átálltok e diétára, lehetnek mellékhatások, mint hasmenés, bágyadtság, energiátlanság, de ez egy-két hét után elmúlik, s később úgy érzitek majd, mintha hús évet fiatalodtatok volna!

—Izé... - és Csíela elpirult - most rámtört a rettegés, hogy hiszen úgyis bepisilek éjjelente, mi lesz majd ha álmomban a hasmenés is rámtör amikor ott fekszem melletted vagy éppen rajtad, szerelmem...

—Mi lenne, komolyan azt feltételezed rólam, hogy el fogom túrni hogy úgy nézzek ki?! Mert biztosítalak róla hogy nem! Azonnal a fürdőszobába megyek majd hogy lezuhanyozzak, ez első dolgom lesz!

—Úgy értem, hogy esetleg azután, izé, hogy is mondjam, úgy vélnéd hogy én... - és elhallgatott.

—Ha arra célzol hogy azután kevesebbet érnél a szememben, kevésbé szeretnék, undorodnék tőled, akkor megnyugodhatsz mert ennek mikroszkopikus esélye sincs! Gondolkodj logikusan, kérlek: nem mindegy-e nekem hogy a pisi vagy azon másik dolog miatt állok a zuhany alá?! A víz mindkettőt lemossa... ez szóra se érdemes, erre kár több gondolatot és aggodalmat fecsérelned!

—Hogy te mennyire szeretsz engem, te egy csoda vagy akit én meg se érdelek!

—Miért ne érdekelnél meg engem, ez megint olyan hülyeség amit a kisebbségi komplexusod mondhat veled, felejtsd el de sürgősen! Na de annyiból mégis jó hogy ezt mondtad, hogy most már tudjátok mi a helyzet a

táplálkozással, ideje áttérnünk a lelki dolgokra! Illetve annyit még a táplálkozásról, hogy tehát én ezt fogom enni, te is Csiela, de nem tudom mi a helyzet a királyapukával, meg a feleségével, s legfőképpen Zilmával! Ha a király úr és a felesége nem vállalja ezt az étkezést, akkor ezentúl tilos hogy bármikor is és bárhol is akkor és úgy egyenek hogy azt Csiela láthassa, mert felesleges benne sóvárgást kelteni azon ételek után, amiktől mostantól el van tiltva, még hozzá mindörökre!

—Ezt értem - szólt a király - de emiatt megnyugodhatsz fiam, mert úgy döntöttem hogy bár fertelmesen gusztustalannak tartom ezt az étkezést már most jóelőre is, már a hallatára is majdnem okádkodhatnék van, mégis úgy döntöttem hogy belevágok, s a feleségem is bele fog vágni, ezt garantálom, egyszerűen mert megparancsolom neki és kész, ennyi! Nem mer majd tiltakozni, az biztos! Nem mintha egy zsarnoki férj lennék... zsarnok vagyok az igaz, ezt elismerem, nem lehetek más mint zsarnok, ezzel jár az uralkodói szakma... ám tényleg csak uralkodóként vagyok zsarnok és nem férjként! De vannak azért dolgok, amikben nem tűnök vitát, és leginkább az államérdek tartozik e dolgok közé, márpedig az hogy legyen mielőbb egy másik gyermekem, lehetőleg nem is csak egy, az egyértelműen államérdek, ezt még egy egészen hülye valaki se tagadhatja le! És nagyon bízom benned, Murri lovag, bízom benne hogy ha ezen az undorító módon is de idővel összejön majd a további szaporodmány a családba, mert eddig is sok okos dolgot mondtál! A feleségemet bízd csak rám, tetszik vagy se neki ezt kapja majd enni, az lesz hogy „ez van, ezt kell szeretni”, esélye se lesz mást enni, mert halálbüntetés terhe mellett megtiltom hogy bárki a palotában mást adjon neki, sőt hogy egyáltalán a szeme elé kerüljön bármi más! De különben azt hiszem nem kell majd nagyon erőszakoskodnom vele, mert igazából ő is szeretne újabb gyermekeket, régóta bánkodik hogy nem jött össze neki több, az meg tudott dolog hogy a nők elképesztő dolgokra is hajlandóak azért, hogy gyermekük legyen.

—Igen, igen - bólogatott Murri - köztudott valóban hogy két dolog az, amiért egy nő mindenre és bármire hajlandó: azért hogy legyen gyermeke, és azért, hogy ne!

Erre megint mindenkiből kitört a kacagás.

—Na és mi a helyzet veled, Zilma? - kérdezte Murri, miután befejeződött a nevetés.

—Hát, hááát, izé... - nyelt egyet sápadtan a nő - azt hiszem rém nehéz volna megszervezni a dolgot úgy, hogy én mindig mást egyek mint... mint felséges úrnőm, Csiela... de, de ez, izé, ez nagyon... nagyon... hogy is mondjam... sokkoló a számomra, erről eleinte szó se volt, amikor elvállaltam hogy az udvarhölgye legyek, szóval én nem is tudom...

—Te is sokkal egészségesebb leszel e diétának hála.

—Igen, persze, nem merek kételkedni ebben, sőt ha kételkednék benne akkor se merném kimondani mert sejtem már hogy olyasmit se szabad mondanom az én kis úrnőm előtt, de amúgy valóban elhiszem hogy hasznomra lenne, hallottam már én erről a diétáról korábban pár szót a bolygónkon, és már akkor is elhittem hogy lehet valami igazság ebben a dologban, csak sosem volt merszem belevágni, őszinténszólva hiányzott hozzá a bátorságom, féltem hogy úgyse lenne bennem kitartás hogy végigcsináljam, és most is félek, szóval nem tudom most mit mondjak, bocsáss meg kérlek...

—Ezt a gondot megoldom én! - szólt hirtelen Csiela. —Belátom hogy erről eleinte tényleg nem volt szó amikor azt mondtuk neked hogy legyél az udvarhölgyem. Ez tényleg extra követelmény. Extra munka extra díjazást igényel. Mit szólnál ahhoz,

hogy neked is kötelező lesz e diéta szerint étkezned ezentúl, de cserébe mert vállalod, én adok neked ugyanannyi pénzt a magánvagyonomból, amennyit felséges apámtól is kapsz? Azaz, kétszer akkora lesz a fizetésed? Megfelel így neked ez?

—Persze, így már mindjárt más, hálásan köszönöm felséges hercegnő, hát persze hogy létezik az a pénz amiért hajlandó vagyok nyers húst enni, még ha nem is szívesen! Ó hogy te mennyire megértő és nagylelkű vagy, milyen csodálatos gazdám vagy te nekem!

—Örülök döntésednek de mert ez tényleg nagyon sok pénz, emiatt elvárom hogy valóban eszedbe ne jusson olyasmit mondani nekem ami kételyeket ébresztene bennem a lovagom által helyeselt diétával kapcsolatban! Nem szabad kritizálnod, nem szabad olyasmit mondanod soha többé hogy ez undorító, vagy hogy „nehéz betartani”, „nehéz kitartani mellette”, hogy megunom majd, hogy valamely dietetikusok szerint esetleg egészségtelen vagy „nem kiegyensúlyozott”, vagy akármi más efféle! Kizárólag helyeslően szólhatsz csak róla! Az udvarhölgyem vagy, azt kell tenned amit mondok, és úgy döntöttem hogy ezt illetően nem létezik olyasmi a számodra, hogy „szabad véleménynyilvánítás joga”! Ez megszűnt, e jogodat eladtad ezért az óriási fizetésért! Azt se halljam meg még egyszer hogy ez neked úgymond „sokkoló”! Ha neked ez sokkoló az a te bajod, s én nem akarok a te bajoddal törődni, hallani se akarok róla hiszen megvan nekem a magam baja is, bőven! Azt se mondd ha netán olyasmi jár a fejedben hogy ennek valamiféle egészségügyi kockázata lehet esetleg, akármi miatt is, például mert mittudomén fertőzésveszély vagy mindegy mi! Nem érdekel! A lovagom így döntött, s úgy van az jól a számomra ahogy ő döntött, neked meg úgy kell jó legyen ahogy én döntöttem! Egyáltalán, nemcsak így kell enned, de ezért a pénzért azt is elvárom hogy uralkodj magadon, az arckifejezéseden, azaz vagy örömmel egyed, vagy ha erre nem vagy képes de legalábbis semleges maradjon az arckifejezésed, meg ne lássak rajta undort! Ez igenis olyasmi amit nem kegyetlenségből parancsolok neked, mert abszolút nem érdekelne hogy miként fintorogsz ha én már egészséges lennék, de hát nem vagyok az, mindenki tudja, ez az egész a gyógyulásom érdekében történik, annyi eszem meg nekem is van hogy tudjam, a bátorító környezet, a pozitív információk áramlása a beteg felé önmagában véve is gyógyító erejű! Ezt nem Murri mondta nekem, ezt magamtól is tudom! Hinnem kell a sikerben, a gyógyulásom sikerében, tehát ezen étkezési mód hatásosságában is, az meg sokkal nehezebb lenne ha kritikákat hallanék, ellenvéleményeket, és mások fintorgását látnám! Biztos hogy úgyis sok ilyesmit látok és hallok majd, de nem akarom ezt az udvarhölgyemtől is megkapni!

—Persze, persze, ez teljesen világos és jogos, úrnőm! Esetleg lassan eszem majd a nyers húst, de fintorogni semmi esetre se fogok! Persze hogy nem teszem, teljesen igazad van, valamit valamiért, és te igazán bőségesen megfizetsz engem ezért, soha álmomban se mertem volna ilyen jól fizető állásban reménykedni, a tied vagyok, azt teszem amit parancsolsz!

—Akkor ezt meg is beszéltük - bólintott Murri - illetve annyit még erről, hogy e diétát nem csupán az egészségügyi hatásai miatt tartom fontosnak, hanem amiatt is, hogy most ugyebár valahányszor csak szóbakerül Csiela neve bárhol a bolygón, állandóan azzal az ocsmány videóval kapcsolatban emlegetik! Hogy ugye neki szart kellett ennie meg ilyesmi! Ezen változtatni kell!

—Igen, igen, és te tudod is hogy miként lehet ezen változtani?! - ragadta meg Murri kezét Csiela izgatottan.

—Persze hogy tudom, épp azt akarom elmondani! Nem helyes ugyanis, ha hagyjuk hogy a neved örökre összeforrjon azzal a videóval...

—Már összeforrt, tudok róla hogy majdnem mindenki úgy emleget engem, hogy „a szaros hercegnő”! De úgy is hogy „a szarevő hercegnő”, meg úgy is, hogy „a fasz-szopó hercegnő”!

—Na látod, épp ezen akarok változtatni! S a változás könnyen elérhető, ha híre megy hogy te nyers húst eszel! Pláne, ha nyers belsőségeket is! Ha friss vért iszol! Ha agyvelőt eszel, persze azt is nyersen! Nyers herét is! Hidd el, máris nem arról beszélnek majd hogy szart ettél, hanem erről! Pláne mert szart csak rövid ideig ettél, akkor se szabad akaratodból, a nyers húst s nyers egyebeket azonban állandóan eszed, s azért mert te magad úgy döntöttél hogy ezt eszed! Lehet hogy ez is undorítónak tűnik majd egyesek szemében, lehet hogy mindenki szemében is, de azért ez mégiscsak nagyon más ám, ez ugyanis nemcsak undorító, de félelmetes is! És mennyivel jobb azért mégiscsak, ha nem undorítónak tartanak téged, de félnek tőled! Mennyivel másabb az ha nem arról beszélgetnek az emberek hogy a királylány három évvel ezelőtt pisit ivott, hanem arról, hogy a királylány minden nap friss vért iszik! Óriási különbség! Egetverő különbség, tényleg!

—Hát persze, minden szavad maga az igazság, szerelmem! Persze hogy igazad van, igen, azt akarom hogy mindenki féljen tőlem... bánomisén ha undorodnak tőlem, ez nem számít ha ugyanakkor félnek is tőlem! Borzadjanak, igen! Ha csak elképzelem is ezt, máris úgy érzem hogy újjászülettem! Igen, igen, igen, félelmetes akarok lenni mint egy... egy... igen, mint egy igazi Ragadozó! Te egyszerűen új távlatokat nyitál előttem most a szavaiddal, új életet adtál nekem, igen, nem is tudom miként köszönjem meg neked ezt a csodát...

—Hát úgy köszönd meg, bébi, hogy igyekszel minél tökéletesebb ragadozóvá válni, azaz szorgalmasan eszed mindig mindazt amit mondok neked! Aki e diétára áttér, az általában fogyni szokott tőle, apukáddal is holtbiztos hogy ez fog történni...

—Nahát, ez egyre jobban hangzik, ennek igazán örülnék! - szól közbe a király.

—...de ami téged illet bébi, te inkább majd hízol egy keveset, ám az amit magadra szedsz az se zsír lesz elsősorban hanem izom, ami igazán rádfér, mert csont és bőr vagy! Tehát erősödni fogsz! Amire nagy szükség van! Tehát neked a nyers húst és nyers belsőségeket nemcsak enned kell, de ZABÁLNI, két pofára, tömni magadba hogy dagadjon tőle a hasad két oldalra, hogy minél előbb pótolod a vitamin- és nyomelem-veszteségedet, mert minél előbb pótolod, annál előbb gyógyulnak meg a főbiáid is! Így köszönd meg tehát ezt az ötletemet, így, hogy minél szorgalmasabban követed azt!

—Esküszöm hogy úgy lesz! Kész vagyok azonnal bebizonyítani neked! Hol van egy kis nyers hús amit magamba tömhetek?! Azaz nem is kis, de sok?!

S erre persze Murri szólt a királynak hogy a felséges úr hozasson be ide a kabinba egy egész bárányt, amit majd ő Murri szétszed nekik, és kezdődhet az első Ragadozó-étkezés! Amikor a préda megérkezett, a király és Zilma meglehetősen sápadtan pillantott rá, sőt Csiela is behunyta egy pillanatra a szemét, majd ezt mondta:

—Szerelmem, én tényleg kész vagyok erre, de könnyebb lenne belekezdenem, ha az első falatot te ennéd meg, ha látnám azt hogy miként teszed...

—Ezen ne múljék, bébi! Íme! - azzal Murri máris levágott szeretett túlélőkésével egy jókora szelet húst az állat combjából, és szinte rágás nélkül nyelte le. —Na, ez

igen, ezt szeretem! Kiváló minőség! Itt van most neked is egy falat, bébi, ez kisebb de csak mert te is kisebb vagy...

—Lenyelem ha parancsolod, de kérlek... én annyira nagyon de nagyon szeretnék valamit, ugye megteszed nekem...

—Mire kérsz?

—Ez nekem mégiscsak roppant újdonság, de egyben egy új világ, új életmód kapuja is lesz ha lenyelem az első falatot ebből a... szóval az első falat nyers húst... ez úgy érzem egyfajta jelképes cselekedet lesz számomra, az első ilyen falat, érted ugye... és ebbe a világba te vezetsz be engem, ez nem tagadható, szóval én azt szeretném ha ez úgy lenne hogy ezt az első falatot te csókolod bele a számba... azaz nem a saját kezemmel teszem a számba, de nem is a te kezéd rakja oda, hanem mint a madarak táplálják a fiókáikat... úgy érezném mintha az életet csókolnád belém, az életet kapnám tőled...

E szavakat hallva a király nem szólt semmit csak a fejét csóválta. Láttá, mert egészen egyértelmű volt, hogy leánya, Csiela kifejezetten élvezzi hogy az icipici kisgyerek szerepét játszhatja Murri mellett. Lehet ugyan hogy valamikor majd meggyógyul, és úgymond „teljesértékű” ember lesz megint, de valószínűleg akkor is csak másokkal szemben, ám Murri iránti viselkedése nem valószínű hogy megváltozna. Ami azért baj, mert mások is látják majd ezt, s emiatt Csielának uralkodóként nem lesz tekintélye... Hm, tényleg sürgősen gondoskodni kell egy másik királyi csemetéről...

A király fejcsóválását látván Murri megsejtette mi jár az uralkodó fejében, s így szólt:

—Felség, újólág emlékeztetlek rá, a leányod fél évig bírt ki olyasmit, amibe a legszívósabb hősök is belerokkannak egyetlen hónapon belül, sőt előbb, s e „belerokkanás” azt jelenti, hogy egy három éves gyermek mentális színvonalára esnek vissza! És mondom, Csiela ezt fél évig kellett elviselje! Ezt figyelembe véve, teljesen és abszolút normális ahogy most viselkedik, mondhatom akár azt is hogy ahhoz képest amit átélt ő szinte tökéletesen egészséges! A leányod hihetetlen és elképesztő lelki ellenállás birtokosa, le a kalappal előtte de tényleg, a legisleghősebb hős a szememben akiről valaha is csak hallottam, ez egészen biztos, és bár letagadhatatlan hogy rengeteg segítségre van szüksége, de ezt meg is érdemli, és e segítség leginkább az iránta kimutatott feltétel nélküli szeretet kell legyen!

—Nekem semmi bajom azzal ha szereted őt és ha ő szeret téged, csak e szeretet bizonyos formáinak kimutatása, izé... hogy is mondjam... szóval nem bánom én ezt se itt magunk közt, de ha valami efféle fura kívánsággal rukkol majd elő nyilvánosság előtt... Még ha nem is teszed meg neki, már pusztán az hogy hallják majd mások hogy mit kér...

—Hát hadd hallják. Semmi esetre se hiszem, hogy ettől rosszabbá válna már Csiela megítélése az úgymond „nép” körében. És igenis meg fogok tenni mindent amit kér tőlem, kivéve természetesen ha úgy ítélem meg, hogy a kívánsága teljesítése veszélyeztetné a biztonságát. Kimondom itt az ő füle hallatára, hogy akár hiszed akár nem, de ha ezt óhajtaná akár a legszélesebb nyilvánosság előtt, a riporterek kamerái előtt is hajlandó lennék kinyalni a fenekét ha ő ezt kéri, abszolút nem izgatna hogy ezután mit gondolnának egyesek rólam! Persze biztos vagyok benne hogy esze ágában se lesz ilyesmit kérni tőlem, csak úgy mondom hogy HA kérné... mert a szememben annak van prioritása hogy ő mielőbb meggyógyuljon! Ehhez pedig múlhatatlanul szükséges hogy biztonságban

érezhesse magát, hogy legyen egy szilárd pont az életében, amire - pontosabban akire - mindig és feltétel nélkül számíthat... és ha ilyen gyerekes hóbortok mint az étel szájbecsókolása neki örömet okoz, akkor annak úgy kell lenni, mert most krónikusan magas lehet benne a stresszhormonok szintje, ez pedig minden csak nem egészséges, s e stresszhormonok szintjének enyhítésére a legalkalmasabb módszerek egyike épp a bizalomteljes légkör, a szeretet, és az öröm! Akár az apró, gyerekes örömök is!

—Kérhetem akkor azt a csókos falatot?! - követelte Csiela mosolyogva.

—Ha kívánod, így lesz, bébi! - azzal Murri kivágta a bárány egyik szemét a késsel, majd a szájába vette azt, de nem nyelte le, hanem megcsókolta Csielát, s közben áttolta annak szájába a falatot a nyelvével. Csiela boldog mosollyal nyelte le.

—Tényleg nem volt szörnyű ize, persze meg se rágtam... és különben is, egészen más az hogy így kaptam e táplálékot, a te imádott szádból, hiszen ami Tőled jön, az biztos hogy csakis jó lehet!

—Na akkor most itt van neked egy szelet nyers máj...

—Kérhetem ezt is így?! Ha nem tartasz miatta nagyon szemtelennek vagy követelőzőnek... elvégre ez máj, nem szem, másik fajta étel...

—Én nem bánom, de számíts rá hogy a nyers máj - mint látod - egy meglehetősen véres táplálék, szóval tartok tőle hogy ha ilyen bonyolult módon akarod elfogyasztani, akkor csupa vér lesz az orcád!

—Bánomisé, kit érdekel ha ez az ára annak hogy újra megcsókolj!

És ez így ment végestelen-végig, Csiela únos-untalan kitalált valami ürügyet minden falatnál hogy miért kell azt is Murrinak az ő szájába átcsókolnia, sőt a vége felé semmi ürügyet nem is keresett már, csak azt mondta, hogy „Ezt is úgy kérem!”. Így nagyon lassan ment az étkezés, de Murrinak nem volt szíve elrontania a leány szórakozását és örömét. Ő maga tehát csak akkor tudott igazán enni valamit, amikor Csiela már teljesen teleette magát. Eddigre a király is és Zilma is evett valamit, bár igazán nem sokat. De, a „kezdet”, az „első lépés” azért mondható hogy megvolt már nekik is.

—Na és akkor most hogy mindenki jóllakott, térjünk rá fokozottabb mértékben a „lelki dolgokra”! - szólt Murri. —Mert az első mindig a test, az az alapja mindennek, emiatt kellett az étkezéssel kezdenem a gyógyítás kérdéskörét, de most már jöhetnek a „magasabbrendű szférák”, ha a királyúr megbocsátja hogy megint ily misztikusan fejezem ki magamat... szóval, téged bébi az bosszant illetve aggaszt, hogy mit gondolnak rólad az ezmegazok, a bolygód lakói akik látták azt az ocsmány videót! Szégyelled magadat emiatt, igaz?

—Persze, minek is tagadjam...

—Tehát, amiatt szégyenkezel mert ők, a „mindenki” rossz véleménnyel vannak rólad, megvetnek azért amit átéltél, igaz?

—Igen, mi másért is?

—Megegyezhetünk akkor tehát abban, hogy pusztán egy gondolat miatt szégyenkezel, egy olyan gondolat miatt ami mások fejében alakult ki rólad?

—Hát, azt hiszem végeredményben nem tagadhatom hogy ez így van. A véleményük miatt szégyenkezem, a vélemény pedig valóban egy gondolat. De nagyon fontos gondolat, szóval ha most arra célzol hogy az a gondolat igazából nem fontos mert csak gondolat, akkor...

—Igen, arra célzok, de nemcsak „célzok” rá de határozottan állítom, hogy az ő

ezen gondolatuknak semmi jelentősége nincs! Mindjárt be is bizonyítom neked! Mert figyelj csak, azokat az undorító dolgokat te nem a magad jószántából tetted, ugye? Nem te akartad mindezt, ugye?

—Így van szerelmem!

—Téged akkor kínoztak, igaz?

—Persze, nyilvánvalóan!

—Ugye nem szép dolog olyasmit tenni valakivel, amit veled tettek? Ugye aki egy védtelen, gyenge lányt kínoztak, az egy rohadt mocskos gazember és méltó mindenki megvetésére?

—Naná, még szép, mi más is lehetne erről a véleményem!

—De ugye nemcsak az mondható ilyen mocskos gazembernek aki kínoztak téged, de az is, aki esetleg hozzád se ért, csak kamerákon nézte az eseményt, és élvezte hogy szenvedsz?

—Persze hogy az is ugyanolyan utolsó rohadék! Ez nem lehet vitás!

—Na akkor válaszolj nekem, szerinted a bolygód lakói miért nézik azt a videót rólad? Azért talán, hogy tanuljanak belőle valami hasznosat? Vagy azért, mert valami perverz okból ÉLVEZIK amit azon látnak?

—Gondolom amiatt mert élvezik, mert szórakoztatónak tartják, hiszen ugyan mi másért is?!

—Na de mi a különbség azok közt akik épp akkor élvezték ezt a látványt amikor a cimboráik kínoztak téged, és azok közt akik utólag nézik ezt a filmet, s úgy élvezkednek a szenvedéseiden?!

—Hát izé... persze hogy semmi!

—Megegyezhetünk hát akkor abban, hogy azok akik a filmet megnézik, pláne ha újólág megnézik, újra meg újra, kéjesen csámcsogva közben, a löcsüket markolászva, azok ugyanolyan utolsó rohadt gazemberek mint akik téged kínoztak?!

—Igen, nekem biztos hogy pontosan ez a véleményem róluk!

—Nagyszerű, akkor azt kell megkérdeznem tőled, hogy te önmagadat vajon jobb embernek tartod-e ezeknél?! Remélem ugyanis hogy igen, és nem az a véleményed önmagadról hogy te magad is egy utolsó rohadt gazember vagy!

—Persze hogy nem hiszem ezt magamról, persze hogy jobb ember vagyok hiszen én még senkit nem kínoztam meg, nem szartam le, egyáltalán, soha senki fölött nem hatalmaskodtam eddig, jó, hát persze voltak udvarhölgyeim, nyilván, nekik néha parancsoltam ezt-azt de soha semmi szörnyűt, az egyetlen „bűnöm” az volt az életemben eddig hogy gazdag vagyok mert királylány vagyok, s emiatt megengedhettem magamnak hogy sokat cicomázkodjak, amit bevallom hogy élveztem, de ez lényegében minden gazdag nőről elmondható, szóval igen, az lehet hogy emiatt valakiben irigységet ébresztettem de ezt semmi esetre se mondanám bűnnek, gazemberségnek! Én nem bűnös vagyok, hanem áldozat!

—Remek válasz, bébi! Úgy van-e tehát röviden összefoglalva ezt, hogy te nem vagy bűnös, akik azonban megkínoztak téged azok gazemberek, és ÉPPOLY gazemberek azok is akik nézik azt a videót rólad, te tehát jobb ember vagy ezeknél, mert te nem vagy gazember, ők viszont nagyonis azok?

—Ehhez a kétely árnya se férhet, szerelmem! Lovagom!

—Na akkor már csak arra az egyetlenegy dologra válaszolj kérlek, mi a búbánatos francért kéne hogy érdekeljen téged, egy JÓ embert holmi GAZEMBEREK véleménye?! Nem gondolod-e hogy épp amiatt mert jobb ember vagy mint ők, neked messze több jogalapod van eldönteni, mi erkölcsös és mi nem, mint

azoknak akik gazemberek?! Miért épp gazembereknek lenne akár icipici kis joga is erkölcsileg megítélni egy JÓ embert aki nem gazember?! Miért neked, a JÓ embernek kéne szégyenkezni és nem nekik, a gazembereknek, a ROSSZAKNAK?! Mert szerintem mindebből amit az imént kitárgyaltunk, az következik de kristálytisztán ám, hogy ha valaki megnézi azt az ocsmány videót rólad, az nem a te szégyened hanem az övé, ő e tetteivel önmagát alázza meg és hozza szégyenbe és nem téged! NEKI minden oka meglesz azután a szégyenkezésre, neked azonban semmi, szikrányi sem, nem neki lesz joga gúnyosan beszélni rólad, hanem neked őrá, neked lesz meg minden jogod arra hogy megvesd őt, és nem neki hogy ő vessen meg téged!

—Hm... hát izé... most hogy ezt mondod... ez, hogy is mondjam, egy meglepően új nézőpont nekem...

—Reméltem is hogy az lesz! Szóval a képlet egyszerű: aki téged elítél annak alapján amit a videóban látott rólad, az GAZEMBER, pusztán amiatt mert megnézte azt a videót! Pláne ha többször is megnézte! Súlyosbító tényező, ha meg is osztotta valami fájlcsere-lő hálózaton! De ha pusztán megnézte, az is elég ahhoz hogy gazembernek tartsuk, hiszen előre sejtette hogy mit láthat benne, mégis megnézte, nyilván mert remélte hogy a látottak valamiféle örömet és kéjt okoznak majd benne! Képzeld csak el, bébi: ott fekszik az ipse az ágyon, nézi a képernyőn ahogy téged kínoznak, közben veri a rücskös fasztát és élvezkedik, s olyan gondolatok járnak a fejében, hogy „Hú de megkapta a magáét ez a csaj! Úgy kell neki! Jaj de szívesen leszarnám őt én is! De kár hogy nem épp engem szopott most le! Hú de beletömném én is a szaromat a picsájába, milyen pompás élvezet volna az!” Tehát ilyesmiket csinál és gondol, beleképzei magát a kínzóid helyébe, ezt élvezi, tehát bár ő nem kínzott meg téged személyesen, de LÉLEKBEN mégis ugyanolyan rohadt szemét gazember mint azok, mert ugyanazt élvezi mint azok, s mert sajnálja hogy nem tehetette meg veled ő is ugyanezen dolgokat a valóságban! Na most, szerinted fontos-e egy efféle szubhumán kreatúra, egy erkölcsileg teljesen félresiklott gazfickó véleménye, nézete, állásfoglalása?! Hiszen ez épp olyan, mintha amiatt szégyenkeznél, hogy jaj mit gondolnak rólad most a KÍNZÓID! Nem gondolod-e hogy nagyon furcsa volna ha amiatt aggódnál, ugye?!

—Hát, valóban nem fontos hogy ezek mit gondolnak rólam, ebben igazad van!

—Na látod! Egyáltalán nincs semmi okod tehát a szégyenre, bébi! Belátod végre?!

—Igen, de azt hiszem hogy ezt vagy más efféléket még jó lenne ha sokszor mondogatnál nekem, szerelmem, hogy a véremmé válják, hogy ösztönösen is így gondoljam!

—Nagyon szívesen a rendelkezésedre állok ez ügyben, akármikor. Na de most térjünk rá arra, hogy próbálj meg kapcsolatba kerülni a benned élő Ősi Ragadozóval! Nem először említem őt, bár eddig csak futólag szóltam róla. Tehát, a Ragadozó, épp mert ragadozó, természetesen húst eszik, nyers húst, de nem ez az egyetlen ami elmondható róla. Mert tudod ugye bébi, milyen egy igazi ragadozó: ravasz, bátor is, bár óvatos azért lehet emellett, az nem ellentétes a bátorsággal, és legfőképpen ERŐS! Ezt nem kizárólag az izomerőre kell érteni, de arra is hogy nem adja fel soha, nem törik le a kudarcok! Nem adhatja fel: ha nem sikerül egy vadászata, muszáj újra próbálkoznia mert különben éhen halna! És legislegfőképpen: abszolút nem érdekli őt mások véleménye, mondjuk a teheneké, bárányoké, gazelláké, egyebeké, holott biztosra vehetjük, hogy ezek a zsákmányállatok rém elítélő véleménnyel vannak a ragadozókról! De egy Ragadozó, az nem izgatja magát emiatt. Teljesen hidegen hagyja őt mondjuk a

tehenek vagy őzek véleménye! Neked se szabad törődnöd tehát mások véleményével!

—Kivéve a tiedével, szerelmem!

—Jó, legyen neked, nem vitatkozom, legyek e téren a kivétel a számodra, elvégre én vagyok a tanítómestered is!

—A te véleményed nekem igenis fontos, mert egygé akarok válni veled, és nemcsak az ágybeli dolgokra gondolok, de a gondolkodásomat illetően is!

—Ennek nagyon örülök! Tehát, próbáld most elképzelni, hogy te igazából egy félelmetes ragadozó vagy, épp csak most valamiért valami furcsa okból emberi külsőt öltöttél magadra! Egy ragadozót is le lehet győzni természetesen, egy ragadozó is kerülhet fogságba vagy más kínos helyzetbe, de azért ő akkor is ragadozó marad! Mert képzelj csak el mondjuk egy hatalmas tigrist. A tigrist elfogták, ketrecbe zárták, szűk helyre, alig tud mozogni odabent a rácsok közt a Nagy Cicus, és akik a ketrecet körbeállják, azok botokkal bökődik őt, szurkálják, árammal rázatják, fagyos vízzel locsolgatják és éheztetik. Könnyen lehetséges, hogy az a tigris már annyira kétségbe van esve hogy szinte sír, a maga nyávogó hangján, alig van már az eszénél, eszeveszetten retteg, fáradt, stresszes, kialvatlan, akármi... igazán szánnivaló egy tigris, az biztos! De, attól ő még igenis egy RAGADOZÓ, ami azt jelenti hogy ha akármiért is de csak egy pillanatra is kinyílik a ketrece ajtaja, mondjuk valami véletlenség miatt, s azon át ő, ez az elcsigázott, fáradt, megkínzott és megalázott tigris kiszökik, azaz ha „letépi láncait” jelképesen szólva, na akkor aztán jaj mindenkinek aki akkor a ketrec körül lebzsel, mert AKKOR azonnal kiderül semmi kis időn belül, hogy a tigris még most a kínzások és megaláztatások után is egy RAGADOZÓ, igazi ragadozó, ami azzal ekvivalens hogy hihetetlenül veszedelmes!

—Ebben is mind igazad van!

—Akkor kérlek képzeld magadat most e tigris helyébe! Te vagy ez a fogságba esett tigris. Te VOLTÁL. De már megszabadultál onnan...

—De nem a magam erejéből szabadultam meg, és nem is valami véletlen miatt, hanem elengedtek.

—Az mindegy. A példámban szereplő tigrist is meg lehet gyötörni annyira hogy már mozdulni se mer a ketrecben, alig él, beteges, sovány... s ekkor esetleg kidobják őt a szemétdombra, nagyokat röhögve hogy ennek már mindegy, ez már majdnem dög, tehát ártalmatlan! Holott jaj de nagyot tévednek! Mert pár héten belül az a tigris megerősödik újra, és akkor aztán jaj mindenkinek aki őt bántotta, mert visszatér és bosszút áll! Képzeld csak el, hogy te vagy ez a tigris! Hát nem csodaszép dolog erről már pusztán álmodozni is?!

—Az, az, nagyonis!

—És a legszebb az egészben az, hogy minden esélyed meg is van a bosszúra, hiszen van már tervünk a gazfickók elkapására!

—Remélem sikerülni fog, az biztos hogy nagyon várom már!

—Téged tehát, Csíela, még csak le se győztek igazából! Mert még semminek nincs vége, azaz ez olyan, hogy megnyertek feletted egy csatát, igen, de a háborúnak igenis nincs vége, és nem számít akárhány csatát veszít is el valaki, a lényeg csak az, hogy ne adja fel soha, és ő győzzön az egésznek a legvégén!

—Megint igazad van szerelmem... de... könyörgök meg ne haragudj rám azért amit most mondok... én tényleg nagyon szívesen és boldogan hallgatom a te végtelenül bölcs tanításaidat, de nagyon fáradt vagyok most, úgy érzem mindez épp elég élmény volt a számomra ma... hogy lovagom lettél és hogy megvolt az

első ragadozó-étkezésem, meg... meg nem is tudom, de szóval én aludni szeretnék most, természetesen a te óriási karjaid közt... ugye nem haragszol emiatt rám...
—Persze hogy nem, micsoda buta gondolat az hogy én haragudhatnék rád, pláne mindössze emiatt... ha valaki fáradt, annak pihennie kell, ez evidens, nincs ebben semmi rossz, azaz gyere és bújj a karjaimba, bébi! Ezalatt legalább lesz ideje Zilmának is, hogy magába tömje a nyelveteket a hipnopédiás sisakkal...

Lovagi szolgálat

Mire Csiela felébredt, az úrhajó már meg is érkezett vele a bolygójukhoz, s leszállt. Persze, a királylányt nem keltették fel emiatt. A király azonban elhagyta az úrhajót, s kihirdette a palotában, hogy másnap délben várja azokat a nemeseket, tisztségviselőket, úgy általában véve a „fontos embereket”, akik úgy általában véve is részt szoktak venni az ünnepélyes ceremóniákon és jelentősebb eseményeken, mert ő a király fontos bejelentést óhajt tenni!

Aztán hogy Csiela felébredt, a hercegnő elvezette Murrit és Zilmát a palotába, annak abba a szárnyába ahol ő lakni szokott. A palota ezen szárnya egy külön kisvárosnak is beillett talán, mert hatszáz-egynéhány szobából állott, és volt ott minden, külön színházterem, uszoda, tropikárium, edzőterem, meg amit csak el lehet képzelni mint luxust, még külön csillagászati obszervatórium is volt itt, kizárólag csak azért, mert hátha a királylánynak az a kedve támad életében egyszer-kétszer hogy éjszaka megkukkolja a csillagokat egy nagy távcsővel, s hát akkor ne kelljen messzire utaznia, mert milyen is volna már az, hogy is nézne az ki! E palotarészhez külön zárkert is tartozott, mintegy húsz négyzetkilométer, s ebben nemcsak olyasmi volt ám hogy rózsalugas meg szökőkút és focipálya, de külön mesterséges domb is, amit egy külön erre a célra tervezett géppel pillanatok alatt havassá lehetett tenni, mert hátha esetleg a királylány szánkózni vagy síelni óhajt! De Csiela még sosem használta e szolgáltatást. Ebben a zártkertben volt még amúgy barlangfürdő is, és csónakázó is ahol halászni is lehetett.

—Az az igazság hogy a szobák többségében egyszerűen még sosem voltam, be se léptem a legtöbbe. - mondta Csiela a palotarészéről Murrinak.

Állt a kertben egy fedett területen körülbelül kétszáz luxusautó is. Ez is mind Csiela magántulajdona volt. És nem messze ezektől ott állt nyolc helikopter, s bár távolabb de még látótávolságban, egy kifutópálya szélén egy hatalmas szuperszonikus utasszállító repülőgép. Ez is Csieláé volt. Mert, ahogy azt Murri megtudta épp Csielától, a királynak mind sajátja van ezekből a dolgokból. Sőt, van sajátja ezekből nemcsak a királynak, de a királynénak, azaz Csiela édesanyjának is.

Murri csak nézte ezt az egekig érő teljesen felesleges és értelmetlen luxust, nem szólt egy szót sem, de a fejét csóválta... ám nem is volt szükséges hogy szóljon bármit is, mert Csiela egyfolytában a fiatalember arcát fürkészte, de annyira hogy nemegyszer kizárólag azért nem botlott el mert Murri a karját fogta, ugyanis a leány a saját lépteire se ügyelt. Így aztán ha Murri egyetlen szót nem is szólt, akkor is sejtette azt jól a leány, mi a férfi gondolata erről, s így sebesen pergő nyelvvel kezdett magyarázkodni:

—Kérlek szépen, könyörgök, légy megértő, kegyelmezz nekem, ne bánts meg a szavaiddal, ne tételezz fel rólam rosszat szerelmem... tudom én azt már ha nem mondom is, hogy ez értelmetlen pocséklás és hengegés, és igen, én bevallottam már neked hogy szeretek cicomázkodni, van is temérdek luxusruhám és ékszerem amiket eddig még nem mutattam meg neked, de ez a sok minden hogy a rengeteg autó meg helikopter meg minden, ez akkor se az én bűnöm, ezeket nem én vásároltam, és nem is kértem meg apámat arra hogy vegye meg nekem ezeket, ezek nagy része már megvolt a születésem előtt is, na jó, az autók persze nem, azok modern gyártmányok, de azokat se én vettem, mindet ajándékba kaptam királyapámtól, nem kellett kérnem egyiket sem! Esedezem hozzád

szerelmem, bocsásd meg nekem amiért gazdag vagyok!

—Nyugodj meg, bébi, semmi baj nem lenne akkor se ha te herdáltad volna el a pénzedet ezekre, akkor is szeretnélek, mert elvem az, hogy nem az az igazi baj ha valaki hibázik az életében egyszer-kétszer, vagy akárhányszor is, hanem az hogy miután felismerte a hibáját, azt nem hajlandó kijavítani, helyrehozni, amennyire az még megtehető!

—Szerelmem, én tudom hogy neked nem tetszik ez ahogy én élek, mert emlékszem rá amikor mondtad hogy te nem vágysz többre mint ami a hátizsákodban van, bár bevallom fogalmam sincs hogy miért lenne az jó ha ilyen kevés a vagyonunk, őszintén bevallom hogy ezt nem értem, de nem számít hogy nem értem, nekem elég az is ha te mondasz valamit hogy úgy kell legyen és akkor az úgy lesz ha nem is vagyok képes megérteni az okát, szóval nagyon szépen kérlek ne haragudj rám a gazdagságom miatt, csak mondd meg hogy mi legyen másképp mostantól és akkor az úgy lesz, ígérem neked!

—Azért vagy kész változtatni az életmódodon, hogy jobban imponálj nekem vele?

—Hogy jobban szeressél! Illetve inkább, hogy ki ne szeress belőlem! Hogy ne csalódj bennem! Bármiféle változtatásra kész vagyok ezért!

—Itt valóban nagyon sürgős változtatásra van szükség az biztos is, rém komoly változtatásra, de nem azért hogy jobban szeresselek vagy ilyesmi, hanem azért, hogy te magad sokkal jobban érezd majd magadat! Hogy te magad boldogabb legyél! És még ennél is inkább azért, hogy visszanyerd a néped körében a tiszteletet amit a kínzód elvettek tőled! Mert bár az igaz amit tegnap mondtam neked, hogy nem kell törődni sokat mások véleményével, azzal meg pláne nem amit azok mondanak akik azon a videón csámcsognak, de azért ha igenis módunkban áll elismerést szerezni mások előtt, akkor miért is ne éljünk a lehetőséggel?

—Hát persze, szerelmem, fogalmam sincs ugyan miként lehet ezt elérni, de mondd csak, kész vagyok bármire!

—Mielőtt megmondom mit kell tenned, előbb hadd világítsam meg az egésznek az elméleti alapjait! Arról van szó, hogy végülis neked egyetlen célod kell legyen csak az életben: az, hogy boldog legyél! Minden embernek ez a célja, neked is, nyilván. És ezzel az igyekezettel és céllal semmi baj nincs is, a gond nem a célban van, hanem abban, hogy az emberek általában nem tudják, miként érhető el a boldogság! Azt hiszik hogy tudják, holott tévutat követnek! Mert azt hiszik - még apukád is! - hogy annál boldogabb valaki, minél több pénze és vagyontárgya van. Holott ez igenis tévhit, hatalmas tévhit, a legislegnagyobb amibe csak beleeshet valaki! Sőt, nemcsak az nem igaz hogy annál boldogabb valaki minél nagyobb a gazdagsága, de még az sem igaz, hogy annál gazdagabb valaki, minél több pénze és cucca van!

—Hát akkor...? - várta Csiela a választ kíváncsian.

—Az a helyzet bébi, hogy nem az a leggazdagabb ember akinek a legtöbb pénze és cucca van, hanem az, akinek a legislegkevesebbre van szüksége!

—Tessék?!

—Azaz, ebből amit most mondtam, az következik teljesen világosan, hogy én messze sokkal de sokkal gazdagabb vagyok mint te, bébi, de gazdagabb vagyok még apukádnál, a királynál is, mindössze amiatt, mert nekem messze kevesebb mindenre van szükségem mint neked vagy neki! Nekem alig-alig kell csak valami ahhoz hogy jól érezzem magamat, vagy ahhoz hogy egyáltalán életben maradjak! Hogy mást ne is mondjak, engem abszolút nem izgatna ha hirtelen kiraknának

puccsra egy mérsékelt éghajlati öserdőbe! Hogyne, az első egy-két nap kényelmetlen lenne, de azért alapvetően mégse érezném a helyzetet hatalmas tragédiának, egykettőre tudnék csinálni valamiféle csapdákat amikkel elkapok kisebb állatokat amiket aztán megeszek, tudnék hegyes botokkal gilisztákat kitorukálni a földből amiket szintén megeszek, tudnék kezdetleges íjat csinálni, kőkest pattintani, növényi rostokból kötelet sodorni aztán e kötelekből valamiféle ruhát összeeszkábálni, tudnék menedéket építeni magamnak gallyakból, avarból meg más ilyesmikből, tudnék tüzet gyújtani frikciós technikával, s még nagyon sok mindent tudnék. Azaz semmi esetre se halnék meg! Sőt, kétségbe se esnék, hanem épp ellenkezőleg: élvezném a helyzetet mint egy izgalmas kihívást, egy remek alkalomnak tekinteném aholis módomban áll próbára tenni a képességeimet, és magamban röhögnék azokon az agyalágy, húgyagyu ostobákon akik kiraktak engem oda, mert lám, azok a kretenek most biztos azt hiszik hogy jól kiszúrtak velem és hamarosan megfagyok vagy éhenhalok, holott egyáltalán nem! Ezzel szemben mi lenne veled, bébi, vagy akár a királlyal ilyen helyzetben?! Két napig se élnétek, mert esélyesebb hogy már az első hűvösebb éjszakán halálra fagynátok! Azaz én sokkal gazdagabb vagyok, mert sokkal kevesebbre van szükségem! Olyan kevésre hogy majdnem semmire sem, lényegében ugyanis minden ami a hátizsákomban van, már maga is luxus nekem!

—Hm...

—Most már talán érted bébi, miért mondtam a találkozásunk kezdetén azt, hogy az én vágyam és célom a lehető legtökéletesebb függetlenség! Ezalatt nemcsak az emberektől való függetlenséget kell érteni, de az anyagi dolgoktól való függetlenséget is, sőt, azt elsősorban!

—Hm... - hümmögött Csiela megint.

—Kérdezd meg a benned élő Ragadozót, azaz tarts önvizsgálatot: neki talán nem ez, a függetlenség-e a legnagyobb vágya? Mikor lenne ő boldogabb: ha lenne még újabb ötszáz luxusautója, amikor pedig egyszerre úgyis csak egyben ülhet, vagy az, ha biztos lehet benne, akármilyen helyzetbe is kerüljön az Életben, de akkor is képes túlélni, sőt e túlélést még csak nem is tartja nagyon kényelmetlennek?

—Nyilván, az utóbbi a hasznosabb... efelől semmi vita nem lehet, ennek igazsága oly nyilvánvaló már első hallásra is...

—Úgy van, bébi! Mert jegyezd meg: bolond ember az aki olyan kincseket gyűjt amiket elvehetnek tőle, ha ehelyett olyasmit is gyűjthet ami örökre az övé marad mert nem lehet tőle megfosztani! Márpedig ez az utóbbi fajta kincs nem más, mint a Tudás! A képességeink fejlesztése!

—Én kész vagyok rá szerelmem, hogy itthagyjam a palotát, és veled éljek a dzsungelban vagy akárhol ahol te azt helyesnek tartod! Én egyetlen vagyontárgyamat akarom csak megtartani mindabból a rengetegből amivel most rendelkezem, s ez a vagyontárgy nem más, mint Te, szerelmem! Ha te vagy nekem, mindenem megvan ami kell, ha azonban Te nem vagy, semmim sincs, üres leszek akkor és szegény, üres mint egy szép kagylóhéj amiben nem lakik senki mert ami élt benne az már kiszáradt belőle, igen, akkor leszek csak igazán tönkretett és nyomorult, de annyira hogy olyan szegényen élni se akarok már!

—Márpedig nekem épp az a szándékom veled hogy pont arra tanítsalak meg, miként élhetsz túl majdnem mindent, ráadásul boldogan, ugyanakkor viszont akár egyesegyedül, azaz nélkülem is!

—Én kész vagyok mindent megtanulni tőled!

—Örülök ennek, de szeretném ha nem csak amiatt lennél erre hajlandó mert

tisztelsz engem és szeretsz engem. Én azt akarom, hogy megértsd az okát annak, miért nem jó ez - intett Murri körbe - ami eddig körbevett téged! Mert az én szememben ez, ahogy élsz, ez ami körbevesz téged, ez nem más mint egy BÖRTÖN! Olyan vagy most mint egy szép madár, aki egy kalitka rabja, s bár az a kalitka színaranyból van, de az azért akkor is börtön a madárnak, hiszen korlátozza a madár mozgását, életét, lehetőségeit! Arról van szó ugyanis, hogy még ha el is tekintünk attól amit az előbb mondtam, a helyzet az, hogy e roppant luxus még csak boldoggá se tesz téged, sőt aktívan akadályozza a boldogságodat! —Hogyan teszi ezt?

—Nem is egy módon! Például úgy, hogy ha keresel valamit ami fontos a számodra, akkor nem találod meg, vagy ha meg is találod, az sokára lesz. Ez extra stressz, bosszúság, plusz idővesztés. Aztán, ha van valamid, örökösen aggódhatsz miatta hogy azt el ne lopják, el ne vesszen, el ne romoljon, emlékezetedben kell tartanod hogy hol van, ösztönösen is azon jár az eszed hogy mire használhatnád fel, hogy nem illene-e már lecserélned egy újabb, jobb, modernebb, divatosabb darabra... ha valami feladat ellátására több hasonló tárgyad van - például itt vannak az autóid ugyebár - akkor már pusztán az is stressz, hogy minden alkalommal el kell döntened, melyik cuccot válaszd ki az adott feladat végrehajtására, e példa szerint tehát hogy melyik autóba ülj épp! Márpedig ha ez apró stressz is, de a kis stresszek összeadódnak a nap folyamán! És az agyunk csak meghatározott mennyiségű stresszet képes hatékonyan kezelni naponta. Ezt úgy mondhatjuk misztikus nyelvezettel, hogy csak meghatározott mennyiségű „agyi energiánk”, illetve más néven „idegi energiánk” van. Akinek tehát sok a cucca, a nap végére teljesen lemerül „idegileg”, sőt gyakran már délre lemerül, és csodálkozik hogy miért is olyan fáradt szellemileg, amikor pedig talán nem is dolgozott még semmit! Hogy a sok cucc mennyire boldogtalanná tesz, tehát nem boldoggá hanem épp ellenkezőleg, arra jó példa az amit a férfiak gyakran szoktak mondani a nőknek és a nőkről gúnyolódva, hogy ott áll a csaj a három csurig pakolt ruhásszekrény előtt, s közben azon sopánkodik, hogy „ez szörnyű, hát nincs egy normális rongyom amit felvehetnék”! Persze hiába mondják ezt a férfiak gúnyosan a nőkről, ugyanez igaz rájuk férfiakra is, legfeljebb nem épp a ruhák terén, mert a ruhák kevésbé érdeklik a férfiakat, ellenben neki ilyesmi lehet mondjuk egy rakás olyan cucc amivel a kocsijukat javíthatják vagy „felturbózzhatják”, vagy akármi más. Vagy ilyen akár a bankszámlaegyenleg is. Aki gazdag, annak semennyi pénz nem elég, ez köztudott a gazdagokról: hiába van a szerencsétlen milliomosnak akár húsz bankkártyája is, mindegyiken sok-sok millió, de akkor is az van hogy úgy ÉRZI, hogy neki még mindig nincs ELEGENDŐ pénze, ő SZEGÉNY, annak ellenére hogy már a meglevő vagyonát se használja semmi értelmes célra, sőt talán értelmetlen célokra se! Ő akkor is szegénynek érzi magát, amiatt aggódik hogy nincs ELÉG pénze, illetve hogy jaj mi lesz ha akármiért is de elveszti a vagyona mondjuk tizedét vagy harmadát, holott a meglevő pénze egyetlen ezreléke is bőven elegendő lenne neki, sőt sok is. Mégis óriási stresszeket vállal fel csak azért, hogy még több pénzt próbáljon szerezni. Ha azonban az élete stresszes, akkor nem boldog. Érted, Csiela?

—Talán valamit már felfogtam belőle, bár még mindig hihetetlennek hangzik... mert igazad van szerelmem, az bizony velem is megtörtént nemegyszer hogy azon bosszankodtam hogy nincs egyetlen igazán jó ruhám sem amit felvehetnék, holott nem is tudom hány gardróbszobám van telitömve ruhákkal, tehát nem csak ruhásszekrények de egész szobák, ebben igazad van, igen, ez megtörtént velem,

sőt mondhatnám majdnem minden nap megtörténik, de igazán ellentmondásosnak tűnik hogy ezen az segítene hogy kevesebb ruhát tartok ahelyett hogy még többet vennék!

—Pedig ez így van Csiela bébi, ennek a jelenségnek ugyanis az a neve pszichológusberkekben, hogy „döntési fáradtság”! És ezen igenis a ruhák számának drasztikus lecsökkentése segíthet! Általában véve, mert ez nem csak a ruhákra igaz, minden cuccunk mennyiségének alapos lecsökkentése! És itt fontos kiemelni a „drasztikus” és „alapos” szavakat! Ha neked teli van tömve tegyük fel tíz szobád ruhakölteményekkel, akkor semmi haszna annak, hogy ennek felét eladod vagy elajándékozod vagy szemétbe dobod! Mert a maradék öt szobányi mennyiség még mindig horribilisen sok! Még ha egyetlen szobád van csak teli ruhákkal, az is túl sok.

—Hát akkor mennyit tartsak meg, szerelmem? Mondd meg kérlek, és én habozás nélkül engedelmeskedem neked!

—Bébi, mit gondolsz, hány ruha lehet az én hatalmas hátizsákomban, hm?

—Úgy érted, hogy... de hiszen...

—Amennyire tudom, mint lovagod, hihetetlen hatalmam van feletted teljesen törvényesen, de abba nem szólhatok bele ami a pénzeddel vagy vagyontárgyaiddal kapcsolatos. De akkor se akarnék beleszólni, ha lenne rá jogom. Én semmire se kényszerítelek. Én csak elmondom a véleményemet.

—De hiszen akkor talán csak három-négy ruhám marad, legfeljebb!

—De nincs is szükséged többre.

—Hogyne lenne szükségem többre, például a mindenféle ünnepélyes eseményekre, mert ha oda nem olyan ruhában megyek, ami...

—Ne is folytasd, mert kitalálom: már megint attól félsz, hogy megszólhatnak majd!

—De szerelmem, hiszen tényleg azt teszik majd, ebben nem kételkedhetsz!

—És tényleg nem kételkedem benne, de megintcsak megkérdezlek: miért lenne fontos a véleményük a számodra?!

—Tudom mire gondolsz, de nem biztos hogy mindegyikük megnézte azt a filmet.

—Mély meggyőződésed pedig hogy igen, már csak kíváncsiságból is, ha pedig esetleg minden ezredik mégsem, akkor annak biztos van akkora bölcsessége hogy ő se adjon sokat a külsőségekre, s így nem fog elítélni téged!

—Hm... de... akkor nem cserélgethetem a ruháimat naponta... koszos leszek...

—Teljesen felesleges a felső ruhánkat naponta csereberélni. Az olyasmit kell csak, hogy bugyi, zokni, talán a trikót is, legalábbis a meleg napokon. Ezen alsóruhákat naponta kilötyköld a fürdővizedben, s reggelre megszáradnak. Igen, azt akarom hogy TE MAGAD lötyköld ki a ruháidat a vízben, te mosd a ruháidat, ez az óhajom, mert gondolj csak bele, ha erre valami udvarhölgyet, szobalányt, akárkit alkalmazol, akkor az megintcsak FÜGGÉS, tehát csorbítja a függetlenségedet, mert abban a pillanatban amint úgy alakulnak az életed eseményei hogy nem áll módodban szolgát alkalmazni, bajba kerülsz! A szolgák tartása tehát függővé tesz téged, más emberektől függővé tesz, az ilyesmi tehát nem más, mint egy újabb rács az aranykalitkádban! Szóval szépen kimosod ezeket az alsóruhákat minden nap, vagy legfeljebb minden második nap, és kész, ennyi! Nem tart soká! Elméletileg tehát még váltás se feltétlen kell belőlük, de persze azért jó ha van mégis váltásruhánk, mert ugye biztos ami biztos! Én azt javaslom, tarts meg magadnak négy bugyit, négy pár zoknit, ugyanennyi hosszúujjú inget, emellé még egy sokzsebes kabátot, olyasmit ami nekem van, és valami nagyon meleg télikabátféleséget az igazán fagyos napokra! A nadrágod is valami sokzsebes izé

legyen, olyasmi mint nekem van, rém tartós anyagból! E nadrágból kettő kell: egy amit hordasz, s egy tartaléknak. Esetleg ha van helyed a hátizsákodban, lehet egy harmadik ilyen nadrágod is...

—Hát lesz hátizsákom?

—Nincs még?

—Persze hogy nincs, minek is lenne, egy királylány nem szokott semmit se a hátán cipelni! Nekem egy kis műbőr táskám van, alig fér bele több mint az igazolványom és a pénztárcám, bár a pénztárcámban se készpénz van hanem a hitelkártyáim, van benne hely olyasminek is hogy... szóval amikre nekünk nőknek szükségünk van a „nehéz napokon”, egy kis tükör, fésű, ilyesmik, na meg a telefonom. És kész, ennyi! Másra soha nem is volt szükségem eddig, hiszen ha kellett valami, azonnal megvettem. Hátizsák nekem?! Ugyan már, eddig eszembe se jutott! Az más kérdés, az a kis táskácskám többbe került mint egy nagy birtok, egy többemeletes házzal és mélygarázzsal együtt, mert annyira ki van díszítve gyémántokkal. De hogy hátizsák?! Félre ne érts, szerelmem, elismerem hogy egy hátizsák biztos sokkal hasznosabb, praktikusabb, és nem tiltakozom ellene hogy legyen olyanom, csak azt próbálom kifejezni, hogy nekem eddig ez az eszembe se jutott, de ez nem az én hibám, egyszerűen ez egy gazdag nőnek nem szokott eszébe jutni mert nincs rá szüksége, nem olyan életmódot folytat hogy ez neki kelljen...

—Akkor most venned kell egyet, bébi! Olyasmit ami minél hasonlóbb az enyimhez! Persze csak ha meg óhajtod fogadni a tanácsomat! Mert látom hogy habozol, nem tetszik neked.

—Tévedsz, szerelmem, amit most rajtam látsz az nem habozás! Döbbenetet, azt érzek, ezt elismerem, igen, azt érzek, meg van bennem nem kevés félelem is, hogy milyen lesz az új életformám, nem lesz-e túl megterhelő, nem vallok-e kudarcot, ilyesmi, igen, ezen érzéseimet látod rajtam, de habozás, na olyan nincs bennem egy csepp se, az elvileg lehetetlen, mert én már réges-rég eldöntöttem magamban hogy habozás nélkül engedelmeskedem minden szavadnak, hogy teljesen behódolok neked, hogy a rabszolgád leszek! És ezen ne is csodálkozz, ez nekem ugyanis nagyon jó, mert ebben az esetben minden felelősség a tied, szerelmem, nekem gondolkodni se kell, ráadásul így érezhetem magamat a legnagyobb biztonságban, mert ekkor azt mondhatom magamnak, hogy minek aggódjak, minden rendben van és rendben lesz, mert az én óriási szerelmesem remekül tudja hogy mit hogyan kell tenni, ő majd elrendez mindent, és amit nekem tennem kell az mindössze az engedelmesség, semmi mással nem kell törődnöm!

—De én nem egy rabszolgát akarok kinevelni belőled, bébi...

—Nem kell hogy azzá nevelj engem ki, mert ez máris megtörtént, máris az vagyok! Persze kizárólag a te rabszolgád, nem másoké!

—Bébi, én szeretem ha egy nő ugyanazt kedveli mint én, ha nagyjából azonos a véleménye az enyimmal az élet fontos dolgaiban, de...

—De most mit vitatkozol velem, szerelmem, amikor úgyis te kell tudd, mi szükséges a gyógyulásomhoz! Ha neked nem tetszik az én minden határon túlmenő engedelmességem, akkor is felfoghatod úgy, hogy te vagy a doktorom, márpedig hogy is néz az ki, ha a beteg vitatkozni kezdene az orvosával a kúra menetéről meg a gyógyszerekről! A betegnek az a dolga hogy kussban legyen, s akkor is engedelmesen lenyelje az orvosságot amit a doki felírt, ha az az orvosság nagyon keserű!

—Hm... na jól van, akkor majd e kérdésre visszatérünk a gyógyulásod után...

—Akkor sem.

—Miért nem?

—Mert azt ígérted, a gyógyulásom után feleségül veszel.

—Na és?

—Hát, ha a feleséged leszek, akkor mégiscsak illik engedelmeskednem neked, a férjemnek!

—Nem kevered te össze esetleg azt a két fogalmat, hogy „feleség” és „rabszolga”?

—Nem, egyszerűen csak e két fogalom sokkal közelebb áll egymáshoz a mi kultúránkban, mint az nálatok van talán.

—Most én mondom azt, hogy „hm”...

—Ne aggódj miattam szerelmem, én nagyon jól érzem magamat így melletted! Mondd inkább, mi mindent kell még tennem! Megyünk hátizsákot venni?

—Nem hiszem hogy ehhez mennünk kéne bárhová is, biztos van számítógéped, rendelünk egyet online, azonnali szállítással. Ami meg a ruhákat illeti, feltételezem hogy ebbe a rengeteg luxusba belefér az is, hogy van udvari szabótok aki méretre készít neked ruhákat?

—Nemcsak nekem, a szüleimnek is.

—Remek, akkor most kivételesen felhasználjuk a luxus ezen előnyét arra, hogy megszabadítsalak a többi luxustól! Hívasd ide azt a szabót, és csináltass vele magadnak egy olyan ruhát ami éppen pontosan olyan mint az enyém, épp csak a te méreteredre való! Tudom, nem lesz „nőies”. Semmi baj. Nem az a cél hogy nőiesnek tűnj benne, hanem hogy tartós legyen, s hogy amikor rajtad van akkor azt sugallja hogy magabiztos vagy, erős, értesz az ilyen dolgokhoz hogy túlélés és küzdelem, s legfőképpen: hogy te mostantól ÚJ ÉLETET KEZDTÉL, hogy mostantól téged már más dolgok érdekelnek mint korábban!

—Aha, VAGY ÚGY! Nahát, MÁR ÉRTEM! Szóval az új ruha afféle szimbólum lesz, az új életem sőt új személyiségem szimbóluma!

—Így van bébi, végre kezded látni a lényegét!

—És mi lesz a többi ruhával meg a többi cuccommal?

—Megtartasz magadnak pontosan két autót és két helikoptert, mert hátha az egyik elromlik, legyen ott a másik, tartaléknak. Nincs kifogásom a repülő ellen sem. Normális esetben persze ezek is tök feleslegesek, nekem biztos hogy nem kellenének, de királylány vagy, s egyelőre trónörökös is, azaz nem kizárt hogy ezek valóban kellhetnek neked ha muszáj lesz ide-oda menni államügyek miatt. Remélem nem lesz muszáj, de hátha! A többi autót és helikoptert azonban el kell adni. Pontosabban visszaadni apukádnak, aztán kezdjen vele az öreged amit akar. Illetve, mit szólnál ahhoz, ha egy autót és egy helikoptert odaajándékoznál Zilmának? Biztos nagyon örvendene neki....

—Így lesz, szerelmem! Adjam neki a ruhákat is?

—Ne viccelj, beléjük se férne!

Csúcs elpirult.

—Milyen igazad van, most szégyenkezem, mert nem gondolkoztam, elveszi az eszemet a szerelem irántad, tényleg...

—Nem kell szégyenkezned, nagyon bájosnak tartalak, hidd el! Szóval a ruhákat szerintem mind ajándékozd oda egy jótékonyági egyesületnek. Mindet, ami nem lesz bepakolva a hátizsákodba! Zilmának pedig természetesen készíttess az udvari szabóval ugyanolyan ruhákat mint ami nekem van! Ügyelj arra, hogy a ruhák egyszínűek legyenek, kivéve ha te is terepszínűt szeretnél! Ha azonban nem olyat, akkor legyen a ruhák színe fekete, barna, sötétzöld vagy szürke! Tudod, ezeken

nem látszik meg annyira a piszok, aztán meg sokkal „komolyabbnak” is tűnsz bennük, félelmetesebbnek! A ruhákra nem kell semmi dísz, semmi kép, semmi jelmondat, de kösd a szabó lelkére hogy a legislegjobb anyagból készítse, pláne ami a cippzárakat illeti, mert ha hamar tönkremegy, akkor le lesz nyúzva őfőszabóságának a bőre elevenen! Aztán, kell neked néhány olyan cucc is ami jó a vadonban való túléléshez, mint hatchet, machete, ilyesmi. Majd kiválasztom neked ezeket a hátizsákkal együtt, de túlélőkést nem veszünk, abból van nekem egy tartalék, épp olyan mint ez itt a derekamon, azt odaadom neked.

—Jaj de örülök ennek, már a látványa is rád emlékeztet majd!

—De minek kéne emlékezned rám, hiszen állandóan melletted vagyok úgyis!

—Igaz, igaz... de akkor is örülök neki, ha legalább a kést illetően hozzád hasonlítok majd!

—Majdnem mindenben hozzám fogsz hasonlítani, bébi!

—És az ékszerek?

—Ha vannak barátnőid, ajándékozd nekik mindet.

—De nincsenek barátnőim. Voltak, de amikor kiderült az a film, és, izé... mert ők is megnézték...

—Gondolom, azóta nem a barátnőid.

—Persze hogy nem, ennyi eszem azért még nekem is van...

—Akkor mondd azt Zilmának hogy válaszson ki az ékszereidből magának egy jókora szatyorra valót, biztos nagyon örül majd neki mert látható hogy szereti a pénzt, amit amúgy nem is csodálok, mert nem lehetett igazán gazdag a mi bolygónkon. A többi ékszert pedig szintén ajándékozd oda valami jótékonyági egyesületnek, csak arra ügyelj hogy ezt nagy felhajrással tedd meg, azaz legyenek ott riporterek meg más firkászok, hogy híre menjen annak, hogy te micsoda hihetetlen vagyont ajándékozol a nincsteleneknek!

—Milyen remek ötlet, ez tényleg javíthat valamit a reputációmon!

—Akkor most keressük meg Zilmát, mert ő most nincs itt velünk, csak tudnám hova ment amikor pedig neki is melletted kéne sündörögnie, ez a dolga...

—Apa elhívta őt valamiért, szerintem keressük meg édesapámat, s akkor megtudhatjuk tőle, hol van Zilma!

Hamar meglelték a királyt, aki elmondta nekik, hogy Zilmát megbízta azzal, hogy a nő ügyelje ezentúl az étkezést a palotában, legalábbis ami ezt a ragadozós diétát jelenti és illeti, hogy nyers hús beszerzése, tárolása, meg más ilyesmit. Ez persze már megint több munka volt mint amiről korábban szó esett, de ismét megtízszerezte Zilma fizetését, aki persze boldogan beleegyezett ebbe... főleg, mert azonnal főnök lett belőle! A király ugyanis úgy rendelkezett, hogy Zilmának grófnői rangot ad, s kinevezi őt a palota élelmiszerbiztonsági főfelügyelőjének! Ez fontos, mert nehogy mérgezés történjék például... hiszen nemcsak Csíela és Murri akar már nyers húst enni de ő a király is, sőt, ezt mostanára már a feleségével is lebeszélte... Zilmának mostantól teljhatalma van a palota konyharészlegénél, még a főszakács is Zilmának kell engedelmeskedjék, Zilmának joga van bárkit elbocsátani sőt akár kivégezni is, de jaj neki ha nem lesz elegendő nyershús, vagy nem lesz elég friss, vagy pláne ha mérgezés történik...

Zilma ezt nagyon élvezte! Belőle, a szegény portásnőből most ilyen hihetetlen hatalmú főnök lett... Sőt, élet-halál ura! Egyetlen ellenvetése volt csak:

—De felség, ha itt kell főnökösködnöm a palotában állandóan, az... hogy is mondjam...

—Nem tetszik neked?

—Ellenkezőleg, azon gondolkodom hogy akkor van-e értelme visszatérnem a bolygómra, mert egyelőre úgy tűnik hogy semmi!

—Hát akkor ne menj vissza, nem bánom én azt, feltéve hogy jól végzed a munkádat!

—De akkor mire nekem az ottani pénz amit kapok tőled, elkölteni se tudnám!

—Csak egy szavadba kerül, s itteni pénzzel leszel kifizetve!

—Akkor úgy kérem, felség! - hajtotta meg a fejét Zilma.

Amikor mindezt Csiela megtudta, így szólt Zilmához:

—Akkor talán örvendeni fogsz annak, hogy kiválaszthatod az autóim közül a neked legjobban tetszőt, s az attól kezdve a tied! Adok neked egy helikoptert is, azt is kiválaszthatod!

Ezt hallva a király nagyon megdöbbsent.

—Mit beszélsz, leányom!

Csiela elmagyarázta édesapjának ekkor, hogy Murri tanácsára ő maga is szélsőségesen minimalista életmódra tér át, mert Murri szerint ez nagyon jó lesz arra hogy kevesebb stressz érje őt, egyben így ez a szimbóluma is lesz annak, hogy ő új életet kezd, hogy ő már egy egészen más leány, mostantól más dolgok érdeklik őt, másképp gondolkodik...

—De mi a köze ennek a stresszhez?! - értetlenkedett a király.

—Felség - szólt erre Murri - tudod, van egy olyan törvény, hogy „Minden amit birtokolsz, maga is birtokol téged”! Mert minden tárgy mintegy „agyi energiát” köt le belőled, mert emlékszel rá hogy neked van olyan cuccod, aggodsz miatta, és...

—Elég, elég! Ez megint túl misztikusan hangzik! Tudom-tudom, biztos meg bírod magyarázni tudományos fogalmakkal. De engem tényleg nem érdekelnek a részletek. Engem a konkrétumok érdekelnek, sőt azok közül is csak egy: a leányom mielőbbi meggyógyulása! Csináljátok ahogy akarjátok, szabad kezet kaptok! Minek is szóljak bele holmi ruhák meg autók sorsába, nem érdemes, ha már afölött is szemet húnyok hogy pucéron alusztok egymás mellett, ehhez képest minden más semmiség... szóval az lesz amit akartok, azt az egyet kivéve hogy holnap délben te leányom meg kell jelenjél a trónteremben, mert ott fogod bejelenteni hogy lovagod van! Elmondom hogy Murri is megértse mert ő nem ismeri a szokásainkat még, ez úgy megy majd, hogy ő is ott lesz a trónteremben, a trónus közelében, nem pontosan melletted de nem is túl messze tőled, ezen nem fognak nagyon csodálkozni a népek, mert róla azt mondtam már eddig is hogy ő a te pszichológusod, ez még igaz is, elvégre. Aztán a hagyomány szerint ugyebár nekem kérdeznem kell tőled valami teljesen mindegy hogy mit, amire te úgy válaszolsz hogy kimondod a nevedet, olyan formában ami kifejezi hogy szerinted van lovagod. S ekkor megkérdem hogy hol van ez a lovak, mutatkozzék be nekem! Murri pedig elő kell lépjen, s ki kell mondja az új nevét, amiből kitetszik hogy ő is lovaknak tartja magát, a te lovagodnak. Így szól a hagyomány! Holnap csak annyiból lesz másabb kissé, hogy nem kell kérdeznem tőled semmit se, leányom, ugyanis anyád elmondta nekem, hogy amíg mi elvöltünk Murri bolygóján, azalatt váratlan esemény történt: Zsormi herceg meg akarta kérni a kezedet, és nagyon csodálkozott hogy elutaztál egy másik bolygóra, de szándékában áll megkérni a kezedet most! Természetesen jogában áll ez, hogy nőül kérjen téged...

—Na ugye, mondtam én hogy teljesen mindegy hogy egy királylány mennyire szép vagy csúnya, okos-e vagy buta, szűz-e vagy sem, erkölcsös-e vagy akármi, akkor is holtbiztos hogy lesz kérője! - mormogta Murri. —Amúgy biztos vagyok benne,

amiatt akarja a nejének Csíelát, mert reméli hogy majd ő lesz a király, még ha nem is hivatalosan, de amiatt mert a beteg Csíela miatt úgyis ő dönt majd mindenben.

—De én nem akarok Zsormi herceg felesége lenni! - sikoltotta Csíela fülsértő erővel.

—Csillapodj már leányom, ki a kampósfaszú kanördög beszélt olyasmiről, hogy a felesége kéne legyél?! - csattant fel a király dühösen, a türelmét veszítve. —Értem én hogy beteg vagy, de legalább ennyi pici önuralmad legyen már, azistenit, annyi, hogy figyelsz a szavaimra! Én csak azt mondtam, meg fogja kérni a kezedet. Ehhez joga van. Az más kérdés, hozzá méss-e! Nyugodj meg, egyetlen nanoszekundumnyi ideig se hittem azt hogy hozzámész, teljesen tisztában vagyok vele hogy akkor se mennél hozzá ha erőltetném a dolgot, inkább lennél öngyilkos, mert annyira bele vagy habarodva Murriba... nem, nem bántom őt, nem ellenzem a dolgot, mondtam már sokszor, mert ez még mindig sokkal jobb, mint... mint amikor állandóan ágyhoz kellett kötözzünk téged, hogy ki ne ugorj az ablakon, emlékszel?! Meg amikor inkább az ágyba kakiltál de nem mertél ráülni a vécére, mert hátha fémből van csak rossz emberek aljasul befestették, de az ágynemű az biztonságos, mert az nem vezeti az áramot... emlékszel?!

—Kérlek apa, ezekről még Murri se tud, miért akarsz megszégyeníteni még te is?!

—Ha nem akarsz hogy ilyesmikről beszéljek, akkor ne hisztizz nekem még akkor is ha semmi okod nincs rá! Hisztizni szabad, megengedem neked mert tudom hogy ha javult is valamennyire az állapotod de közel se vagy normális még, sőt... de csak akkor szabad hisztizned ha legalább egy kis okod van is rá! Most azonban nem volt! Mert egyetlen szóval se mondtam hogy muszáj a herceghez hozzámenned! Nem lehetsz annyira agyonstresszelt még most évekkel az események után is, hogy elfelejtsd a nyelvünket! Mikor mondtam én olyat hogy kötelező a herceghez menned, na, válaszolj nekem, üvöltsd a pofámba, mikor mondtam ilyesmit egy szóval is, mi?!

—Elnézésedet kérem apuci, tényleg túlreagáltam a helyzetet...

—Légy eszednél holnap, leányom, mert ez egy úgynevezett „Nyilvános Nagyesemény” lesz, ami azt jelenti - elmondom hogy Murri is értse - hogy ott fog ólálkodni ezernyi riporter is, minden filmre lesz véve, s azonnal adásba is adva, azaz élő közvetítés lesz, nem lesz lehetséges hogy utólag szerkesszük és bármit kiretusáljunk belőle, és nem hiányzik neked egy újabb megszégyenülés azt hiszem, azaz ne csinálj hülyét magadból... de belőlem se, ha kérhetlek! És mérget vehetsz rá, hogy a bolygónkon lakók bő kilencven százaléka ezt kukkolja majd a tévéken és minden egyéb eszközön keresztül!

—Bocsáss meg apa, persze, igazad van, teljesen igazad, csak kérlek értsd meg, nekem csak az én Murrim jár az eszemben, rettegek a gondolattól is hogy elveszíthetem őt...

—Na épp róla akarok beszélni, szóval, a herceg megkéri majd a kezedet, s ez kiváló alkalom arra, hogy úgy utasítsd vissza hogy közben ki is mondd az új nevedet, tehát nekem semmi különös nem is kell kérdeznem már tőled! Remélem emlékszel még rá hogy mit kell ilyenkor mondanod, hiszen tegnap te magad mesélted el Murrinak!

—Persze hogy emlékszem, nem vagyok annyira hülye hogy ne emlékezzek ennyire se!

—Persze hogy nem vagy te hülye, csak hisztis. Nem, nem haragszom rád ezért se, tudom hogy nem te tehetsz erről hanem azok a gazfickók, de ha te ilyen vagy

akkor én meg olyan kell legyek, azaz muszáj mindent a szájadba rágnom!

—Már elnézést, de nem láttam még egy alkalommal se hogy te király bármit is Csiela szájába rágtál volna, ezt én tettem meg tegnap számos alkalommal és nem te, és nem is szeretnék ezen változtatni, munkaköri kötelességemnek tartom hogy én legyek az ő szájbarágója most és mindörökké, én és senki más! - szólalt meg Murri, hogy udvariasan de elejét vegye Csiela további megleckéztetésének, hiszen a leány látnivalóan szégyenkezett emiatt.

S erre persze valóban kitört a nevetés, Csiela feszültsége is feloldódott.

—Igen, ez természetesen így lesz ahogy mondtad, apuci! Így már mindjárt más, hát persze, az nem baj ha bárki is megkéri a kezemet, csak szabad legyen visszautasítanom őt...

—Azt szabad. Na menj akkor a lovagoddal, és készüljetek a nagy napra...

Murri nem szeretett semmiféle hivatalos és/vagy ünnepélyes eseményen sem részt venni, sőt azzal hogy „nem szeretett”, még semmit nem is mondtunk, mert kifejezetten gyűlölte, rühellette és utálta az ilyesmit! Minden formaságot! Tudta azonban, hogy ezt most semmi esetre se úszhatja meg. Csiela miatt nem úszhatja meg, azért, mert a leánynak nyilvánvalóan nagyon fontos ez, óriási dolog az életében hogy lesz lovagja, ráadásul ilyen különleges lovagja aki minimum háromszor erősebb mint az ő népének legfélelmetesebb vasgyúrói is, márpedig Csielának óriási szüksége van most arra lélektanilag, hogy valami sikerélménye legyen, hogy valamivel nagy nyilvánosság előtt büszkélkedhessék a sok megalázó és szégyenletes esemény és pletyka után...

Az egész ceremónia különben kísértetiesen hasonlított valami középkori, előkelő királyi eseményre. Még a megjelent nemesség ruhái is mintha egy középkori kosztümös filmről lettek volna megmintázva, azt kivéve természetesen, hogy messze sokkal modernebb anyagokból lehettek, például nem nehéz, igazi állati bőrből meg szőrmékből. Murri szerint némelyik efféle ruha már a szabása miatt is irtó kényelmetlen lehetett, nem véletlen hogy amikor pár órával ezen jelentős esemény előtt kíváncsiságból belekukkantott a tévéműsorba, akkor a képernyőn mutatott utcákon semmi efféle öltözetet nem látott a járókelőkön. De, nyilván hagyománytiszteletből viselték, ez lehetett errefelé a „dress-code”...

Ilyen környezetben természetesen ordítóan feltűnő volt az, amit ő Murri viselt, s ami ugyan mi más is lehetett volna, mint pontosan ugyanaz a terepszínű „kommandós-dzseki”, amiben eddig is volt, amiben már a királlyal is találkozott... a király meg se próbálta rábeszélni őt arra hogy valami más gúnyát vegyen fel erre az alkalomra, volt annyi esze hogy tudja, ez lehetetlen küldetés volna. És persze mire e nagy esemény elkezdődött, már Csiela is pontosan ilyen öltözkében „pompázott”, épp csak nem terepszínűben (bár volt neki már olyanja is) hanem tiszta zöldben, mert az udvari szabó igazán értette a szakmáját (na meg látta eddigre már Murrit, és félt tőle...), így nagyon hamar elkészített egy ilyen „szerelést” a királylánynak is, az ő méretére, még a zsebek száma és elhelyezkedése is pontosan ugyanolyan volt! A ruhát Csiela kissé nehéznek találta, s emiatt nem igazán kényelmesnek, mégis nagyon élvezte hogy ebben lehet, sőt még azt is élvezte hogy mindenki megbámulja őt hatalmas szemeket meresztve, mert úgy vélte, csodálatos érzés hogy teljesen ugyanolyan ruhában lehet mint nagy szerelme, Murri, ennél szebb jelképe nem is lehet annak, hogy ők ketten összetartoznak!

Kép: Csiela a „kommandós dzsekiben”

Sőt, e ruha még hagyján. De ott volt már a derekára kötve egy „taktikai öv” is, azaz egy olyan, roppant vastag derékszíjszerűség is amit a katonaságnál szoktak használni, ezen lógott az a túlélőkész amit Murritól kapott, de volt ott egy kis, fémnyelű balta is, meg egy lézerpisztoly – ez utóbbit persze nem Murri adta neki hanem a király, sőt kapott egy ilyen lézerpisztolyt Murri is. Csiela háta se maradt üres, oda egy óriási machete volt erősítve, amit a tarkója mögé nyúlva ki tudott húzni.

Az biztos, hogy egyáltalán nem „királynőiesen” nézett most ki Csiela, hanem sokkal inkább úgy, mintha valami női kommandóosztag vezetője lenne, vagy valami terroristanő, vagy más efféle. Az az egy letagadhatatlan, hogy egészen másképp mutatott most mint bármikor korábban, azaz ilyen értelemben ez kétségkívül és valóban pompás jelképe volt az „új élet kezdetének”.

Nagyon megbámulta mindenki Csielát, de tulajdonképpen kevésbé döbbentek meg, mint azt a leány várta volna. Nyilván, mert eddigre már mindenki elkönnyvelte magában, hogy a királynő menthetetlenül megbolondult, de legalábbis súlyosan neurotikus, beszámíthatatlan, emiatt excentrikus, akármiféle hülyeség is kitelik tőle, de nem kell tartani tőle mert legalább nem közveszélyes - habár, most hogy azt az óriási bivalynyakazó kést viseli az övén és a machetét a

hátán, talán mégis jobb lesz óvatosnak lenni egy kicsit!

Persze Murrit is megbámulták. Ekkora férfit biztos is hogy soha sehol nem láttak még, hacsak nem mindenféle kalandfilmekben... persze, köztudott volt, hogy a más bolygókon élő emberek majdnem mind ilyen nagyok. Na de akkor se az ő bolygójukon élnek... Eddigre már elterjedt mindenfelé, hogy ez az óriási férfi - akinek a neve, az hogy „Murri”, még nem volt közismert, de nem is kellett hogy ismert legyen mert anélkül is könnyen fel lehetett ismerni a méreteiből - nem más mint Csiela pszichológusa. És ezt megtudva sokan csak bólogattak, hogy hát ez nem csodálható, nagyon jó ötlet volt a felséges királytól hogy egy ilyen óriási fickót tett Csiela mellé pszichológusnak, mert ő legalább könnyen lefoghatja a királylányt ha arra rátör valami roham, mondjuk ha megint ki akarna ugrani az ablakon vagy ilyesmi!

A király aztán felült a trónusára, mellette ült egy picit alacsonyabban a felesége, amellet egy még kisebb trónusszerű valamin Csiela, Murri pedig nem is ült hanem állt, ő Csiela háta mögött, tehát szerényen a háttérben mint egy jelentéktelen valaki, Csielától mintegy három lépésnyire. De pompásan látott mindent, mert olyan magas volt.

S ekkor amikor már mindenki jelen volt, s egy ideje már működtek a riporterek kamerái is, mert nehogy elszalasszanak valami érdekes pillanatot, felállt a király, s így szólt:

—Fontos alkalomból rendeltem el e Nyilvános Nagyeseményt! Mielőtt azonban a tulajdonképpeni lényegre kerülne sor, leányom, Csiela megkért arra, hogy hadd jelenthessen be ő valamit most, a legelején! - azzal intett leányának: —Tied a szó! - és a király leült.

Felállt ellenben Csiela.

—Tisztelt egybegyűlteket, nemesurak és riporterek... sőt, ti is akik a képernyőkön át vagytok csak a tanúi ezen eseménynek, tehát ti a nézők... Mindenki tudja hogy velem nemrég... jó, hát már három éve is megvan, de az nekem még mindig „nemrég”-nek számít, mert olyan szörnyűségeket kellett átélnem... Még most is remegek ha csak rágondolok... szóval, azóta sokat gondolkodtam az életemen... hogy mi a célom az életben, mi számít értéknek és követendőnek, és mi az ami nem... szóval, nem akarok sokat beszélni, igazság szerint fáraszt a nyilvánosság, tehát csak annyit szeretnék mondani, hogy úgy döntöttem, gyökeresen új életet kezdek! Teljesen másképp fogok élni, mint eddig! Ennek jelképe a megváltoztatott ruházatom is. Új életem ugyanis egyszerű lesz és gyakorlatias. Véletlenül se úgy élek majd, mint ahogy az megszokott sőt talán el is várt egy királylánytól, de még egy közönséges, nem-királyi hercegnőtől is! Úgy döntöttem, annyira egyszerű életet élek majd, hogy minden vagy majdnem minden személyes holmim bele fog férni egyetlen bár jókora hátizsákba, vagy esetleg és netán ha lesz is ennél több holmim, de akkor is beleférnek majd még legislegrosszabb esetben is egyetlen kicsike szobába! És ékszereket se fogok hordani, semmit se. Mert minek is azt, csak felesleges hiúság! Csak az örökös baj van az ékszerekkel, az aggodalom hogy el ne vesszenek, vagy el ne lopják azokat, stb. Közben meg semmi gyakorlati hasznuk, egyedül csak hengegésre jók! Az ékszer, az a szememben mostantól csak drága porfogó! Ellenben ez a ruha ami most rajtam van, praktikus, hiszen tartós, sok zsebe is van, s ékszerek helyett sokkal hasznosabb dolgok vannak rajta, például e nagy kés... Persze, jelen pillanatban még messze sokkal több a tárgyam, és drága ékszerekből is akad nekem ládászám, de már nem sokáig. Az ékszereimet ugyanis néhány napon belül elárverezem, s a befolyt pénzt mind

jótekonysági célra fordítom majd. Hogy konkrétan miként, az egyelőre még megfontolás tárgyát képezi, de okvetlenül erre használok majd fel. Ami a rengeteg ruhámat illeti, azokat azonban már ma vagy legkésőbb holnap felajánlom egy jótekonysági egyesületnek, ingyen, azok nem lesznek elárverezve. Van rengeteg luxusautóm is, azok is árverésre kerülnek, s az a pénz is jótekonysági célra fordíttatik majd. Van pár felesleges helikopterem, azokat odaadom ajándékba a mentőszolgálatnak, jól jönnek majd némi átalakítás után betegszállításra, sürgősség esetén. A lakrészem kertjében található csillagászati obszervatóriumot pedig hamarosan, amint találok rá megfelelő személyzetet, megnyitom a gyerekek előtt, hogy ott, persze szakértő csillagászok segítségével, bepillantassanak a teleszkópokkal a csillagos ég csodáiba, s így megkedveljék a természettudományokat, egyben egy jót szórakoztassanak is! Az obszervatórium látogatása természetesen ingyenes lesz!

Jókora csodálkozás futott végig az egybegyűlteken. Ez igazán váratlan bejelentés volt! Egy királylány, aki minden vagyonáról lemond! Óriási vagyonról! Hiszen bár senki nem tudta mekkora is lehet Csiela vagyona, de abban mindenki biztos volt, hogy azzal ami neki van, okvetlenül a bolygó tíz leggazdagabb személye közé tartozik, s nemcsak a nőket de a férfiakat figyelembe véve is! De az se lehetetlen, hogy már az első öt leggazdagabb illető listáján is ott szerepelne! Ekkora vagyonról lemondani, az bizony nem semmi!

De Csiela persze sejtette hogy ez jár az emberek fejében, emiatt folytatta:

—Nem arról van szó, hogy lemondok a teljes vagyonomról, ne értsetek félre! A cicomázkodásról mondok csak le, az értelmetlen luxusról, a hivalkodásról... mely nemcsak felesleges, de el is kényelmesíti, el is puhítja a testünket! Például hogy mást ne mondjak, mostantól kemény felületen fogok aludni ágy helyett, gyakorlatilag tehát a padlón, csak egy vékony plédet vagy valami ilyesmit használok majd hőszigetelőnek, de attól az még kemény lesz! Soha nem próbáltam még, biztos irtó kényelmetlen lesz eleinte, de hiszek benne hogy idővel megedződöm és javamra válik majd! Ezt egy jóbarátom tanácsolta nekem, akiben megbízom hogy tudja, mit beszél! Na de a lényeg, hogy arról azonban szó sincs hogy a pénzemtől is megválnék! Nem használok majd felesleges luxusra és hivalkodásra, az igaz, de attól még nagyon örülök neki hogy van rengeteg pénzem, ugyanis ezt olyan célra fordíthatom aminek a jogosságában és hasznosságában mélyen hiszek! Ez pedig az, hogy pár perccel ezelőtt javasoltam valamit felséges édesapámnak, s a király úr kegyesen bele is egyezett, s ez amit javasoltam az, hogy alapítson egy új minisztériumot, aminek a költségeit én fogom állni! Ez az új minisztérium tehát nem fogja megterhelni az államháztartást, mert abból a pénzből működik majd, amit eddig én pocsékoltam el teljesen felesleges ostobaságokra! Ezen új minisztérium neve az lesz, hogy Nimora!

Csiela hallgatói azonnal megértették, ez nagyjából mit jelent, bár olyan szó hogy „nimora”, eddig nem létezett ebben a nyelvben. Ettől azonban még igenis nagyon könnyen megfejthető szó volt ez, mert a cver nyelvben rendkívül gyakoriak voltak a szóösszetételek. A „nimora” pedig három szótagból állt, ebből a „ni” azt jelentette hogy „nő”, a „mo” pedig igeiként azt, hogy „beszélni”, „mondani”, főnévként azonban azt, hogy „téma”, illetve „ügy”, ami logikus is, hiszen a beszéd tárgya mindig valami téma vagy ügy. Ügyekről szoktak sokat beszélni, elvégre... A „ra” pedig némi nagyvonalúsággal úgy fordítható le, hogy „minisztérium”, illetve „szervezet”, „szolgálat”. De ez tényleg csak egy nagyon nyers fordítás, mert ezekre a fogalmakra több szó is létezett a cver nyelvben. Az a fajta „minisztérium” pedig,

amire a „ra” szó utalt, nem olyasmit jelentett mint ami illene mondjuk a pénzügyminisztériumhoz vagy a népjóléti minisztériumhoz vagy más ilyen „normális” minisztériumhoz, hanem sokkal inkább megfeleltethető lenne mondjuk a középkori inkvizíciónak... nem véletlen, hogy a cver nyelvben a titkosszolgálat is „ra” volt, a neve így hangzott ugyanis: „tengra”, ahol a „teng” azt jelentette: „államérdek”. Minden olyan „minisztériumot” ami „ra” volt, elkeseredetten gyűlöltek és utáltak a polgárok, de félték is ezeket, mert az ezekben dolgozó ügynökök szinte bármit megtehettek, szoktak is tenni, és soha senki nem vonta őket emiatt felelősségre, nyilvánosan aztán biztos hogy nem, szóval vélhető volt hogy semmi büntetést nem kaptak még akkor se ha minden határon túlmenően megszegtek minden létező törvényt, legrosszabb esetben talán ha megszídták őket, és kész, ennyi! Az is biztos volt azonban, egy „ra” dolgozója, ügynöke nem mondhatott fel soha. Mehetett nyugdíjba, de akkor is szigorú titoktartási kötelezettség terhelte, s ha ezt megszegte, vagy ha nem a köznép de a főnöke volt elégedetlen a munkájával, akkor egyszerűen örökre eltűnt! Esetleg valami sajnálatos baleset érte. Például vízbefulladt, vagy drogtúladagolásban vesztette életét (annak ellenére hogy soha semmi drogot nem szedett addig, talán még csak nem is kávézott...), vagy öngyilkos lett úgy, hogy mérget vett be, majd kiugrott a századik emeletről, és zuhanás közben még háromszor föbe is lőtte magát mérgezett puszkagolyóval mert annyira meg akart halni, stb...

Minden „ra” egyedül csak a királynak tartozott felelősséggel, jelentéstételi kötelezettséggel, és egy „ra”-nak még a legkisebb rangú munkatársa is automatikusan ki volt vonva minden bíróság joghatósága alól, nemhogy elítélni nem lehetett őt, de vádat emelni se lehetett ellene, vizsgálatot se indíthattak ellene, még a kihallgatása is tilos volt nemhogy vádlottként de tanúként is, egyedül csak annyit lehetett tenni hogy bepanaszolható volt a király előtt... de ahhoz a király elé kellett volna jutnia a panaszkodónak, amire még egy hercegnek se mindig volt esélye, egy nemesség nélküli valakinek meg aztán pláne semmi! És ugyan mi reménye lehetett volna arra hogy még ha valami módon el is éri hogy meghallgatja őt a király, akkor neki adjon igazat az uralkodó!

Az tehát hogy „Nimora”, azt jelentette hogy „Nőügyi minisztérium”, vagy inkább „Nőügyi szolgálat”, sőt, a legpontosabb fordítás talán az, hogy „Nőügyi titkosszolgálat”, mert alapvetően minden „ra” éppoly vagy nagyon hasonló jogokkal rendelkezett mint az „igazi” titkosszolgálat: azzal, hogy gyakorlatilag még az abszolút bármi is szabad volt nekik! Márpedig azt rebesgették mindenféle, hogy a titkosszolgálatnál, de az egyéb „ra”-knál is, néha még meg is kínozzák az oda behurcoltakat! És ez teljesen hihető is volt, mert ahhoz is joguk volt, hogy akár egy teljes évig is börtönben tartsanak bárkit is, ráadásul anélkül hogy bármivel is megvádolnák őt!

E bejelentés után mindenestre máris nem tartották olyan jólelkűnek Csielát a hallgatói, mint pillanatokkal azt megelőzően... Még nem tudták, mire is szolgál majd pontosan a Nimora, de annak senki se örült hogy megszorodik a „ra” végű nevekkel dicsekvő szervezetek száma!

—A Nimora - folytatta Csiela - a nők ellen folyó atrocitások, jogtiprások ellen fog majd fellépni! Rengeteg efféle folyik szerte az országban, ti is tudjátok. És én ennek végét akarok vetni! Vagy legalábbis javítani a fennálló körülményeken! Hogy konkrétan hogyan, azt nem mondom most el, ezt majd megbeszélem a Nimora vezetőjével, amint találunk valakit aki alkalmas e posztra. És egészen biztos hogy találunk valakit, mert ha végképp senkit, akkor legfeljebb

alkalmazunk majd rá egy „óriást”, azaz valakit aki ugyanazon a bolygón született mint a pszichológusom akit már biztos láttatok. Mondjuk valakit aki az ottani titkosszolgálat tagja volt de már nyugdíjas, ám szeretne még dolgozni, mondjuk százszor akkora fizetésért mint amit korábban kapott... Tehát, velem jól elbántak akkor pár éve az biztos is, teljesen kicsínáltak, nem tagadom, gyakran még mostanában is rémálmaim vannak, de ez akkor is csak ideiglenes győzelem volt fölöttem, azóta úgy-ahogy magamhoz tértem, s most jön a visszavágás! Bár esélyes hogy konkrétan azokat akik engem bántottak, már nem lehet elkapni, hiszen azóta évek teltek el, de hát akad oly sok más nőkinzó is! És azok most kezdhetik is már a félest, reszketést! Komolyan mondom, ezt tekintsék hadüzenetnek! Emellett, a Nimora feladata lesz az is, hogy harcoljon az áldozathibáztatás ellen, amikor is a megtámadott, ártatlan nőket nevezik ki bűnbaknak, vagy teljesen vagy legalább részlegesen, őket szídják és vetik meg azért ami történt, hogy ezzel is az igazi bűnösöket, a gazembereket próbálják legalább részben tisztára mosni, s tetteiket relativizálni! Nos, ennyit szerettem volna mondani most, úgy hirtelenjében. - és Csiela leült.

Most a király intett Zsormi herceg felé, aki előresétált, megállt úgy talán öt lépésre Csielától, és így szólt:

—Felséges Csiela hercegnő, én Zsormi herceg vagyok, és azért a kegyért esedezem, hogy légy a feleségem! Remélem megtisztelsz azzal, hogy elfogadsz életed párjául, s megengeded hogy segítek neked az élet megpróbáltatásainak elviselésében, s alkalmat nyújtasz nekem arra, hogy erőmtől tellően boldoggá tegyelek téged!

—Más körülmények közt talán kedvezően fogadtam volna leánykérésedet, Zsormi herceg, de későn jöttél! Én már találtam célt az életemnek, nemes célt mely túlmutat a saját egyéni boldogságom keresésén, s e célról be is számoltam az imént: ez pedig a Nimora! Mert az én egyéni tragédiám csupán egyetlen a sokakéból, még ha talán a legdurvább is. És másokon segíteni nemes küldetés, melyet én megpróbálok felvállalni! Ugyanakkor azonban jólesik hogy gondoltál rám, s ezért én, Csiela Murrióni, megígérem neked hogy e pillanatot amikor megkérted kezemet, kedves emlékként őrzöm majd meg szívemben!

Úgy tűnik, a nemesúr egyáltalán nem számított visszautasításra. Magabiztossága, hogy leánykérése kedvezően fogadtatik, persze érthető volt bizonyos mértékig, mert amilyen rossz hírbe keveredett a királylány, amennyire „tisztátalannak” tartották őt a történetek után, na meg figyelembe véve hogy mennyi hír kelt szárnyra az idegbajos rohamairól (s ezeket még a királyi sajtószolgálat se nagyon cáfolta, azaz biztosra lehetett venni hogy ezeknek legalábbis egy jelentős része holtbiztos hogy igaz) hát merőben valószínűtlen volt, hogy a királylánynak bármikor is kérője akadna, ennek fényében pedig az lett volna a logikus reakció Csiela részéről, hogy boldogan és két kézzel kap a férjhezmenési alkalmon! S erre mégsem! Sőt, eszerint valamiféle lovagja is volna?!

A nemesúr nem is titkolta meghökkenését.

—De hát ki az ördög az a „Murri”, nem is hallottam még róla, holott minden valamire való nemesurat ismerek, nemcsak a hercegeket! S egyáltalán, hogyhogy neked lovagod van, királylányoknak nem szoktak lovagjaik lenni, trónörökösnek meg aztán pláne nem, elvégre ez súlyosan korlátozza a döntési szabadságukat, s így akadályozhatja őket az államügyek intézésében, mert a lovagjuk mindenbe beleszólna!

—Te talán nem szerettél volna beleszólni az államügyekbe a férjemként, ha

elkövettem volna azt a hibát hogy a feleséged leszek?! - kérdezte éles hangon Csiela. Most cseppet se tűnt gyávának és rabszolgaszelleműnek!

—Én én vagyok, de ez a Murri akiről még mindig sejtésem sincs ki fia borja lehet... biztos valami minden nemesség nélküli, nemtelen féreg, aki, kihasználva száználmas állapotodat, a kegyeidbe férközött, s te nem láttál át rajta a mentális problémáid miatt! De persze másra nem is számíthattunk! Hát, íme, bebizonyosodott a közmondás igazsága, hogy „Zsák megtalálja a foltját”! - és gúnyosan meghajolt. —Kívánom hogy megtaláld a boldogságot mellette, hercegnő, és csak soká jöjjön el az a pillanat amikor már nem lesz képes elviselni téged, a szerelem elmúltával, márpedig a szerelem sajnos mindig elmúlik! Pláne az ilyen problémás kapcsolatokban! - azzal megfordult és távozni készült.

Ám három lépésre se jutott, amikor egy hatalmas kezet érzett a vállán, s háta mögül olyasféle horkantás hangzott fel, mintha egy oroszlán morrantana. Tényleg egészen olyan hang volt mint egy vadállaté, emiatt a nemesúr sikkantott egyet, s megpróbált elugrani, de teljesen sikertelenül, mert az a kéz nagyon súlyosan nehezedett rá. De megfordulnia mégis sikerült valahogyan, s ekkor azt az óriást látta maga fölé tornyosulni, akiről eddig úgy tudta, hogy a királylány pszichológusa. Az óriás most elengedte a vállát, de csak azért, hogy elől a ruhát ragadja meg, a torka alatt.

—Nem szeretem, ha nemtelen féregnek neveznek! Mert a „nemtelen”, az igaz ebből, mert valóban nincs nemességem, bár tulajdonképpen lehetett volna, csak nekem nem kellett, mert nem érdekelnek az efféle hívságos dolgok! Ám akármi legyen is az oka, nemességem valóban nincs, szóval a „nemtelen” jelző rendben van, ilyen értelemben. De mi az, hogy féreg volnék, hm?! Az én nevem nem az, hogy „féreg”! Az én nevem az, hogy Csielaóni Murri! Értve vagyok?! - és megrázta a nemesurat, fél kezével felemelve azt a földről, hogy annak lába majdnem fél méterrel a talaj fölött himbálódzott.

—Igen, igen, persze, izé, bocsáss meg...! - nyöszörögte az halálsápadtan. Ám Murri még nem tette le őt a földre. Tovább beszélt.

—Igazából persze én, merthogy a sztoikus filozófiát követem - amiről te, rühes eb, vélhetően nem is hallottál még - nem törődöm nagyon azzal, hogy minek neveznek engem mások, szóval tőlem lehetek a számodra féreg is, engem nem érdekel, egyik fülemen be, a másikon ki. Az oroszlán se törődik elvégre az egércincogással, igaz-e! Szóval emiatt nem haragszom rád nagyon, azaz rendben van, megbocsátok, elfogadom a bocsánatkérésedet! A baj az, hogy a szavaiddal nemcsak engem sértettél meg, de őt, a hölgyemet, az isteni ó-Csíelát is, amit nem tűrhetek el! Persze hogy nem tűrhetek el ilyesmit, mindenki tudja elvégre, hogy mi egy lovag legfőbb kötelessége! Szóval őt is meg kell követned emiatt! Mert ha te azt mondod rám hogy féreg vagyok, akkor az azt jelenti hogy Csiela lovagja egy féreg, tehát Csiela olyan hitvány nő, akinek csak egy féreg jut! Remélem okos fiú vagy te, hercegecske, és belátod hogy ez mekkora modortalanság volt, amit nem tűrhetek el, szóval tessék elégtételt adni neki!

—Kérlek bocsáss meg emiatt is, én nem gondoltam komolyan, ez csak amolyan félreértés, meg különben is túl sokat ittam az este, és még nem tisztult ki teljesen a fejem, ezt nem úgy kell érteni, bocsáss meg!

—Szóval te olyan kevésre becsülöd a felséges királylányt, hogy volt bőr az ocsmány pofádon részegen megkérni a kezét, és nem színjózanon?! Hát többet ér neked az ital, az alkoholmámor, mint ő, s az iránta kötelesen tanúsítandó tisztelet?!

—Nem, nem, ez véletlen volt, csak eltévesztettem a mértéket, bocsáss meg nagyon kérlek!

—Nem figyelsz rám! Mondtam már, hogy én megbocsátok! Az engem ért sérelemért. De a Csielát ért sérelemért csak ő bocsáthat meg, szóval ne tőlem kérj bocsánatot, hanem neki szeleljén a pofád! - azzal még mindig fél kezében, Csiela elé vitte a herceget, s ott ledobta a padlóra. —Itt van Csiela, tőle kérj bocsánatot! Sőt, a pusztá szó még csak nem is elég, mert te olyasmikre célozgattál sumákolva, kígyónyelvűen, hogy őt, a csodálatos Csielát, aki olyan tündökletes szépség hogy ha kilép a palotából hát még a Nap is elrejti orcáját szégyenében, őt tehát el ne lehetne viselni sokáig! Egyáltalán, miféle mocskos beszéd az, hogy őt „elviselni” kéne, hiszen minden egyes pillanat amit akár csak a jelenlétében tölthet valaki, sőt, ha már csak távolból is megpillanthatja, hatalmas és meg nem érdemelt ajándék annak a senkiházinak, mert Csielával összevetve mindenki csak egy senkiházi, mert amikor Csiela megjelenik a nyilvánosság előtt, az olyan mintha egy istennő ereszkedne le a halandók közé!

—Semmi sértőt nem mondtam, nem használtam csúnya szavakat! Őrá nem!

—Az igaz, de nekem nem tetszik hogy feszegeted a határokat, és az ékesszólás művészetét arra próbálsz felhasználni, hogy úgy alázd meg Csielát, úgy bántsd meg őt, hogy közben mégse lehessen belekötni a szóhasználatodba! Idefigyelj te patkányszar, én tényleg nem vagyok nemes, én egy barbár vagyok, és nem szeretem a szócsavarást, én az őszinteséget kedvelem! Tehát most mert megaláztad Csielát, legalábbis ezt próbáltad megtenni, most úgy kell bocsánataért esedezned, hogy te is meg leszel alázva közben! Azaz most te, szeretett menyasszonyom - fordult Csielához - emeld fel kérlek a lábadat, te meg, ebfajzat, nyald tisztára a hölgyem mindkét saruját, természetesen nem a tetejüket mert ahhoz nem vagy méltó, de a saruk alját! Ti pedig, riporterek, jöjjetek közelebb és vegyétek ezt filmre, hadd tudja meg mindenki, mi lesz a sorsa annak, aki bántja ő-Csielát akár szóval, akár tettel! Mert aki ilyet tesz, az velem, Csielaóni Murrival kerül szembe! Na mi lesz már, nyalsz végre?!

—Nem, nem, inkább a halál!

—Jól van, te tudod, te vagy a nemes, hogy jövök ahhoz én, a nemtelen pór, hogy vitatkozni merészeljek a döntésseddel! Legyen ahogy kívánod, azaz mondd gyorsan, milyen halált óhajtasz magadnak?!

—Semmilyen se, kérlek engedj el, csak tréfáltam!

—Nem, patkánykám, itt nincs helye tréfának, egy nemes, az tartsa a szavát, vállalja a szavai következményét! Én adtam neked egy lehetőséget az életre, hogy megkövesd Csielát, de nem éltél vele – azt mondtad hogy inkább a halál, hát akkor az úgy is lesz, megkapod a halált! S mert nem mondtad meg milyen halált kívánsz, ezt muszáj leszek én magam eldönteni! De ne ijedj meg kicsi patkány: Murri lovag nem kínoz meg téged, csupáncsak kupáncsap! - azzal öklével teljes erőből fejbe vágta a herceget, aki letaglózott baromként zuhant a padlóra. Valószínűleg már ezen egyetlen ütéstől is meghalt, de hogy teljesen biztosan ne maradjon életben, Murri még rá is lépett a sarkával a férfi torkára, ahol hangos roppanással tört el annak ádámcsutkája.

—Így ni! - mondta aztán Murri, körbenézve az ájuldozó nemességen. —Remélem most már mindenki tudja, mi a helyzet ezzel a dologgal, hogy Csiela nem védtelen, igenis van lovagja, és hogy nem tűröm a vele szembeni tiszteletlenséget! Ez a dolgom elvégre, az efféle lovagi szolgálatok megtétele! Na és akkor mégvalami! - szólt, megfordulva, majd Csielára nézett. —Szerelmem, gyere ide

mellém, mert kajaidő van! Én legalábbis megéheztem!

—Máris itt vagyok! - ugrott fel a leány, és Murri mellett termett.

—Mint mondtam, megéheztem, azaz ideje falatozni! - azzal Murri előhúzta a nagy kését, majd az egyik óriási zsebből még egy fém poharat is, aminek az oldalához hajtható füle volt, a kését a herceg torkába szúrta, s a kicsorgó vért a pohárba folyatta. Amikor az nagyjából tele lett, ivott is belőle egy jókora kortyot.

—Ez az! Micsoda pompás érzés! Folyékony energia! Ugye emlékszel rá Csiela, azt tanítottam neked, hogy a friss vér a természetes energiáit! Végy hát magadhoz egy kis energiát! - nyújtotta a poharat a leánynak.

—Legyen meg a te akaratod, szerelmem! - válaszolta a leány, azzal megitta a pohár maradék tartalmát. És nem fintorogva, hanem mosolyogva. Mert nagyon élvezte, hogy azt látta körbenézve, kivétel nélkül minden jelenlevő retteg. Most végre nem ő, Csiela fél, hanem tőle félnek mások! Vagy ha nem is tőle, de Murritól, ami azonban majdnem ugyanaz! Ő, Csiela most tényleg nagy, hatalmas, most ő a domináns, most az ő oldalán az erő... jaj de csodálatos érzés is ez! Igen, most igazi Ragadozónak érzi magát! Hát persze hogy megissza az embervért, kicsike ár ez ezért a mennyei érzésért cserébe!

—Ez az! És most felrajzolom a homlokodra a Ragadozó jelét, hogy mindenki tudja, te is veszélyes vagy, mert te is ragadozó vagy mint én, még ha csak kezdő is! De akkor is Ragadozó! - azzal Murri belenyúlt a herceg torkán tátongó sebbe, majd véres mutatóujjával egy halálfejszerűséget rajzolt fel Csiela homlokára. Nem volt egy művészi alkotás, de azért felismerhető.

—És most - folytatta a férfi - kezdődjék igazán a lakoma! Mint mondtam régebben neked, a nyers máj a természetes multivitamin! - azzal feltúrta a ruhaujját, majd felvágta a herceg hasát, és elkezdett odabent kotorászni. Végül kitepte onnan a májat, s beleharapott.

—Ó de finom! Egyél belőle te is, szerelmem! - nyújtotta át a leánynak. S az valóban beleharapott.

Ekkor Murri levetkőztette a herceget alul, s kivágta annak heregolyóit.

—Egy nekem, egy neked, osztozzunk meg rajta! - mondta Csielának.

—Csókold át az én adagomat a számba, imádoztam!

—Ha kívánod! - bólintott Murri, és úgy tett.

A nemesség számára ez tényleg maga a horror volt, sőt horror a köbön. Többen közülük háynyi és öklendezni kezdtek, s mindenki sápadt volt mint a meszelt fal. Páran az ajtók felé tülekedtek, hogy eliszkoljanak innen.

—Állj! - kiáltott ezt látva Murri. —El ne menjen senki, mert akit meglátok hogy elhagyja a termet az engedélyem nélkül, annak utánamegyek, s azt is megeszem! Egyáltalán, hogy merészel bárki is elhagyni egy királyi fogadást, amíg arra a felséges király engedélyt nem adott?!

A nemesek azonnal megtorpantak. Ekkor Murri intett.

—Zilma, most nincs több időnk eszegetni, rád bízom hogy amint vége ennek az ünnepélyes fogadásnak, vigyél egy fagyasztót Csiela szobájába, s tedd bele a fagyasztóba ezt a csemegét! - mutatott a tetemre. —Jó lesz a húsa nekünk vacsorára, meg más alkalmakra is! De ilyen ritka csemege tényleg az én jussom, s leginkább persze Csieláé, azaz megtiltom hogy te magad is egyél belőle! Keresd meg ellenben azt a fickót aki az ékszereket szokta készíteni a felséges királynak, gondolom valami olyan címe lehet hogy királyi aranyműves vagy hasonló, s parancsold meg neki a nevemben hogy húzza ki ennek a vacsoraalapanyagnak az összes fogát, és készítsen belőle egy szép nyakláncot Csielának! De ne használjon

hozzá nemesfémeket, csak rozsdamentes acélt, mert Csiela megfogadta hogy nem fog olyan hívságos dolgokkal cicomázkodni! Az azonban egészen más, ha egy valamikori ellensége testrészeit viseli diadaljelvényként! Ha az ékszerkészítő vonakodna a feladattól, mondd meg neki hogy azt üzenem, nem kötelező elvégeznie, de ez esetben én fogok fogakból nyakláncot készíteni, csak hogy akkor már az ő fogaiból! Na elmehetsz, de ismétlem te nem ehetsz a hercegből! Persze az ékszerész se, de feltételezem hogy ő nem is akar majd, rólad azonban tudom hogy torkos vagy. - tette hozzá, hogy ezzel megnyugtassa a nőt, aki hátha attól félne hogy neki is kötelező embert ennie. Lehet hogy azt már semekkorá fizetésért se vállalná... így azonban Zilma meg lett nyugtatva, ugyanakkor mégis félnek majd tőle is, azt hiszik majd hogy Zilma is kész embert enni, hiszen úgy kellett megtiltani neki, hogy egyék a hercegből!

—És akkor most én is teszek egy bejelentést! - mondta Murri. —Megparancsolom a bolygó minden lakójának, hogy azonnal semmisítsen meg minden felvételt, amin leendő feleségem, a felséges Csiela hercegnő kínzatása látható! Minden felvételt! Az archív, biztonsági másolatokat is! És ne csak letöröljétek, mert hátha bizonyos programokkal vissza lehet állítani a törölt állományt! Fizikailag semmisítétek meg az ezeket tartalmazó adathordozókat! Törjétek össze őket, sőt utána még égessétek is el a maradványokat! El ne kövessen bárki is olyan hibát hogy nem engedelmeskedik nekem, ez ugyanis iszonyatos kockázat! Amiatt az, mert ezennel meghírdetem, hogy bárki aki tud róla, hogy egy másik személy - akárki, például a rokona, vagy főnöke, beosztottja, szomszédja, akárkije! - rendelkezik egy efféle felvétellel, amit nem semmisített meg, az ezt jelenteni köteles a Nimorának! Amíg a Nimora fel nem állt, a következő napokban tehát, egyenesen nekem köteles jelenteni! Ez állampolgári kötelesség, aminek elmulasztása kínhalállal büntetettik! Amennyiben azonban igenis jelenti az esetet, akkor a felvétel őrizgetője ítéltetik kínhalálra, ami azzal egyenértékű hogy sok napon át fogom kínozni őt én magam, végül pedig megeszem őt apránként, minden nap csak egy keveset belőle hogy soká szenvedjen, ellenben a feljelentő jutalmul megkapja a bűnös illető vagyonának pontosan az ötven százalékát! A vagyon másik fele elkoboztatik a Nimora javára! Ismétlem, az adathordozók *fizikailag* megsemmisítendőek, mert a Nimorának joga lesz szűrőpróbaszerűen ellenőrizni bárki magánszemély és bármely cég minden információtároló eszközét, és lesznek a Nimorának ügyes számítástechnikai szakértői is, igazi hackerek, s ha ezek a naplófájlok adataiból vagy akármi más módszerrel de rájönnek, hogy azon az információtároló eszközön korábban ott volt az a bizonyos felvétel Csieláról, akár ha csak egyetlen rossz minőségű, alacsony felbontású picikocka is, még ha csak százszor száz pixeles is, csak ezt azóta letörölték onnan, na AKKOR IS kínhalál lesz a sorsa a gazfickónak! Tehát az egyetlen biztos lehetőség a menekülésre az adathordozók komplett fizikai megsemmisítése, kerüljenek akármilyen sokba is! A veszteséget fogja fel mindenki az ocsmány bűne miatti jól megérdemelt büntetésnek! Ha valaki esetleg kinyomtatott valamit abból a filmből, hát azon képeket is azonnal égesse el, mert jaj neki ha rálelünk! Aztán, az olyan cégek akik mesterséges intelligenciával összefüggő szolgáltatást nyújtanak, gondoskodjanak arról, hogy az az „intelligencia” ne hogy véletlenül is Csielát gyalázó, őt elítélő válaszokat illetve adatokat nyújtson akárkinek is, mert ha így lesz, a cég minden tulajdonosa és dolgozója ki lesz végezve a topmenedzsertől az egyszerű adatrögzítőig, a programozók meg aztán pláne, nincs kegyelem, legfeljebb a takarítók maradhatnak életben, még ők is csak esetleg és nagyon

talán, de ha úgy lesz is, hát ők se kapják meg majd az utolsó fizetésüket! A cég vagyona pedig a Nimoráé lesz! A részvényeseknek pedig reményük se lehet hogy visszakapják a pénzüket, nem is beszélve holmi haszonról! Itt zéró tolerancia van, sőt abszolút zéró tolerancia! Ez a törvény már ma éjféltől érvényes! És nem érdekel mennyi időbe telik újratanítani a mesterséges intelligenciákat! Ha ez nem lehetséges ilyen hamar, akkor átmenetileg az ilyen cégek függesszék fel minden szolgáltatásukat! És nem érdekel hogy ez mekkora üzleti veszteség nekik! És mégvalamit mondok. A Nimora ellenőrizni fogja az úgynevezett „közösségi oldalakat” is, meg minden olyan kommunikációs csatornát és médiát ahol kommentelésre lehetőség van. Ha valahol olyan kommentre lel, amely Csíelát gyalázza, akármiféle módon is, de pláne ha olyan módon gyalázza hogy őt próbálja felelőssé tenni, hibáztatni azért ami vele történt és nem a kínzóit, ha valami gúnynevet aggat rá a királylányra, akkor azon kommentelő pontosan ugyanolyan következményekkel számolhat, mint ha a Csíeláról készült ocsmány videót rejtegetné! Nem lesz enyhébben megítélve! A kommentelésre lehetőséget biztosító cégek ebben az esetben nem lesznek felelősségre vonva, de KIVÉVE azt az esetet, ha a kommentelés annyira anoním módon történik, hogy nem lehetséges visszakövetni a kommentelő kilétét! Az tehát önmagában véve nem baj, ha lehetséges a kommentelés álnéven, ezzel nincs semmi baj tényleg, de legalábbis a Nimora számára lehetséges legyen utólag a kommentelő beazonosítása valami akármilyen módszerrel, mert ha ez nem megoldható, akkor a szolgáltató cég tulajdonosát és dolgozóit vonjuk felelősségre, pontosan úgy, mint amit az előbb elmondtam a mesterséges intelligenciák szolgáltatásaival kapcsolatban! Azaz nincs kegyelem! Mindenki kínhalállal végzi majd az ilyen cégeknél, már egyetlen gyalázkodó komment megjelenése esetén is, amennyiben annak a kommentnek az írója nem lesz felderíthető! És hogy mely kommentekre vonatkozik ez? Nos a válasz nagyon egyszerű: minden de tényleg minden olyan kommentre, amely a Nimorának nem tetszik, és kész, pont! És egyetlen kommentet se lehet majd eltítkolni, mert a Nimorának is lesz „mesterséges intelligenciája”, ami rá lesz ereszelve az efféle közösségi portálokra, és kivétel nélkül minden kommentet figyel majd! És ha valami nem tetszik neki, jelenti egy embernek a Nimorában, s ő fog döntést hozni! És azzal se kísérletezzék valaki hogy virágnyelven fogalmazza meg a mondanivalóját, olyan szavakat használva amik csak utalnak valami olyasmire amit nyíltan kimondani veszélyes lenne! Például ne kísérletezzék olyasmivel valaki, hogy a szar szó helyett olyasmit mond, hogy „a hátsó felünkből származó csokiszerű anyag”, vagy hogy Csíela neve helyett azt mondja, „a királyi család egyik fiatal tagja aki nem hímnemű”, vagy hogy nem azt írja hogy szerinte Csíela szégyenletes dolgot tett, hanem hogy „kihívásokkal küszködik hogy megfeleljen a trónörököstől elvárható viselkedés követelményeinek”, meg más efféle „polkorrekt” szófosást használjon! Mert bármi, BÁRMI ami egy értelmes ember számára arra utal ami mostantól tilos, az épp oly módon lesz megítélve mint ha nyíltan kimondta volna! Nem lesz enyhítő körülménynek tekintve hogy igyekezett finoman kifejezni magát, sőt talán inkább még súlyosbító körülménynek is számít majd, mert CSALNI próbált! Ne kísértse senki se a sorsot, mert az életével sőt a kínhalálával játszik! Nézzetek csak az előttem heverő kibelezett hullára, ez a fickó egy herceg volt, és tulajdonképpen ő se használt csúnya szavakat Csíela ellen, csak célozgatott, igyekezett „okos” lenni, úgy megbántani Csíelát hogy ne lehessen belekötni a szóhasználatába, aztán ez se mentette meg őt, lám hogy járt! Akarja valaki követni a példáját?! Ez van tehát,

és senki ne emlegesse hogy ezzel belegázolunk a szólásszabadság jogába! Mert az az elv nem vonatkozik erre az esetre, itt ugyanis olyasmiről van szó ami Csíela akarata ellenére történt, amit most vele tesznek az nem más mint internetes agresszió, online zaklatás, lejáratókampány, a jó hírének szándékos tönkretétele, satöbbi! A szólásszabadság nemes eszme amit én magam is roppantul tisztetek, csak hogy az a véleményem hogy a szólásszabadság elve nem vonatkozik a nyilvánvaló hazugságokra, de mások zaklatására és tönkretételére se! Akit elkapunk, az nem kizárt hogy személyesen tapasztalhatja majd meg, mennyire igazságtalan volt Csíelával szemben, mert esetleg bezárjuk őt is egy afféle szobába ahol Csíelát kínozták, aztán ott bebizonyíthatja hogy ő tovább képes elviselni e kínzásokat mint Csíela! Nem hiszem azonban hogy ez bárkinek is sikerülne, mert Csíela e téren világklasszis, az biztos is! Szerintem én magam nagyon de nagyon sokáig kibírnék egy efféle kínzást, de még én se bírnám addig mint ő, Csíela! Csíela egy hős a szememben, s emiatt elvárom hogy hősöknek kijáró megbecsüléssel beszéljenek róla!

Kiemelném, hogy e törvény is azonnaltól érvényes, ráadásul visszamenőlegesen! Azaz minden, az efféle kommentelést lehetővé tevő cég azonnal, e pillanattól kezdve veszélyben van, jól teszi tehát ha rögvést felfüggeszt minden kommentelési lehetőséget amíg ki nem dolgoz valami módszert arra, hogy az álnéven kommentelők is egészen bizonyosan beazonosíthatóak legyenek ha nem is mindenki de a Nimora számára, egyben a régi kommenteket azonnal kitörlik! Véglegesen! Visszaállíthatatlanul! Örökre! Nem érdekel, ezzel mennyi „értékes” hozzászólás megy veszendőbe! Mondom, ha nem tesznek így, annak a cégnek minden egyes tagja aláírta a halálos ítéletét! Nem kötelező kitörölni a régi kommenteket, de ha nem tesznek így, az akkora égbekiáltó kockázat, hogy ha én lennék a helyükben, biztos isten nem merném felvállalni! És persze a régi kommentek törlése csak azokra kell vonatkozzék, amik Csíela elrablása után keletkeztek, azelőtt nyilvánvalóan nem születhettek az esettel kapcsolatban a személyiségi jogait megsértő megjegyzések. Arra is nagyon vigyázzon mindenki, mit mond telefonon át valakinek, egyrészt mert az hátha felveszi amikor nem megfelelő tisztelettel beszél Csíeláról és aztán jelenti a Nimorának, például amiatt hogy megkapja aztán a feljelentett illető vagyonának a felét, az a „bónusz” – vagy mondjuk jutalomnak – az ugyanis ezesetben is érvényes, s egy efféle feljelentés, ha van bizonyítóerejű hangfelvétel, hát ugye, annak következményei sejtethetők az eddigiekből azt hiszem, másrészt, a Nimora szűrőpróbaszerűen belehallgathat e beszélgetésekbe, aztán ha olyasmire bukkan ami... Szóval értitek, na, talán nem kell tovább részleteznem! Figyelmeztetem a művészkedni kívánó illetőket is, el ne kövessenek olyan meggondolatlanságot, hogy szimbolikusan utalnak a Csíelával történetekre, mindenféle jelképeket kitalálva, mittudomén tulipánnak ábrázolva őt mert a tulipán alakja hasonlít a koronára, és csokival, netán fasírozottal vagy bélszínrolóval jelképezve a szart, banánnal vagy uborkával a péniszt, és így tovább mert az emberi fantázia végtelen, aztán ezeket valami sokat sejtető kompozícióba összerendezik... Hiába védekezik majd az ipse azzal hogy ez művészet, nem fogja megatni a Nimorát! És hiába reménykedik abban, hogy nem lehet bebizonyítani mit akart kifejezni, hiába jön azzal hogy „szégyen arra aki rosszra gondol”, hogy mindenki azt lát bele amit akar... Vegye tudomásul mindenki, a Nimora nem köteles bebizonyítani semmit! Az nem egy „demokratikus intézmény”! Az egyfajta speciális államvédelmi hatóság, különleges jogkörökkel! Simán eljárhat bizonyíték nélkül is, elegendő hozzá mindössze az

alapos gyanú! És hogy mi számít „alaposnak”, azt is a Nimora határozza meg! Ezekből figyelmeztetek előre mindenkit, a Csíelával történeteket meg ne próbálják feldolgozni irodalmi művekben se, mint regények, novellák, színdarabok, rádiójátékok, filmek, akármik! Akkor se ha megváltoztatják a szereplő nevét, azaz meg se említik benne név szerint Csíelát! Akkor se ha nem királylány lesz a főszereplő foglalkozása! Aki már írt ilyesmit, jobb ha megsemmisíti de azonnal, különben a remek irodalmi alkotását eltemetjük a föld alá, őt magát pedig mellétemetjük elevenen! Nem érdekel, hány csodálatos művészi alkotás lesz emiatt megsemmisítve! Ja, ne feledjem, a digitális archívumokból is ki kell törölni mindent ami Csíeláról szól, onnantól kezdve hogy elrabolták! Ma éjjel után nem akarok semmi ilyesmit látni ott se! Ha nem megy ilyen hamar, ők is tegyék azt mint a mesterséges intelligenciák szolgáltatói: függesszék fel a szolgáltatásaikat ideiglenesen! Ó igen, azt meg még nem is mondtam, ha valakit a Nimora elkap ilyesmi miatt, azaz a Csíela ellen elkövetett jogsértések miatt, az nemcsak neki lesz rossz, de a családjának is, mert minden esetben teljes vagyonelkobzás is történik, azaz se a férje, se felesége, se a gyermekei, se a szülei, se senki más rokona nem örököl egyetlen huncut garast se utána! És nem érdekel ha bárki úgy véli, iszonyatos jogtiprás és kegyetlenség amit a Nimora művelni fog, mert az is iszonyatos kegyetlenség és jogtiprás volt amit azok a gazfickók Csíelával műveltek, az meg aztán pláne, amit MINDENKI MÁS IS művel ellene a mai napig, nap mint nap, hogy róla csámcsog az egész bolygó! Teljesen nyíltan bevallom, a Nimora célja az hogy a lágyfosást hozza mindenkire aki ilyesmivel kacérkodik! Pletykálgatok másról, ne Csíeláról, elvégre akad milliónyi más téma is! Gyakoroljatok egészséges öncenzúrát mielőtt írtok vagy beszéltek valamit! Remélem, értve vagytok!

Egy riporter bátorkodott feltenni most egy kérdést, de halálsápadtan.

—Elnézést... kérlek meg ne ölj a szavaimért, jó Murri lovag, de akkor ezeket a felvételeket is meg kell semmisítsük, amik most készültek, a mostani eseményről?!

—Hát te hülyébb vagy mint a szar a seggemben! Persze hogy nem kell megsemmisíteni ezeket! Nyugodtan nézegethetitek mindet! Hiszen itt most senki se kínozza a szerelmemet! Azokról a régi felvételekről beszéltem amik akkor készültek amikor fogságban volt! Azok elkészítéséhez ugyanis ő, Csíela nem járult hozzá, pláne nem azok terjesztéséhez és nézegetéséhez, ezzel tehát megsértették az ő személyiségi jogait! Ennyire igazán rá kellett volna jönnöd magadtól is, te húgyagyú idióta! Na tűnj a halál rücskös faszába, ne untass az ostobaságoddal! Ja, és ha valaki azt hiszi, e parancs nem érvényes csak mert nem a király adta ki, akkor az nagyon téved, mert kész vagyok itt és most elvágni azonnal a saját torkomat ha nem úgy lesz, hogy a király úr azonnal jóváhagyja e parancsot!

—Persze hogy jóváhagyom, sőt, kifejetten tetszik e parancs, mert mély zsenialitás rejlik benne, fiam! - mosolygott barátságosan Murrira a király. Majd hozzátette: — Az amit a lányom ellen tettek, a trónörökös ellen lett elkövetve, tehát államellenes összeesküvés volt! Akik pedig e felvételeket nézegetik, azok ezzel bűnpártolást és bűnrészességet követnek el, bűnösök bűnszervezetben való részvétel bűnében, cinkosok! Egyetlen pillanatig se lehet tehát vitás, hogy halált érdemelnek, azaz, ezennel bejelentem, hogy mindaddig amíg kifejezetten mást nem szólok, minden olyan rendelkezés amit ez ügyben a leányom vagy a lovagja meghoz, automatikusan érvényesnek számít, épp olyan mintha én magam parancsoltam volna meg, azaz senki ne fusson hozzám panaszkodni, ne rabolja az időmet,

engem meg se kell kérdezni róla, majd ha nekem nem tetszik valami, úgyis közbelépek! Nem hiszem azonban hogy erre egyhamar sor kerül, mert egyelőre csupa-csupa nagyon értelmes sőt zseniális javaslatot hallottam tőlük! Vegye úgy mindenki, hogy korlátozott mértékben csak, azaz nem teljes körűen, de máris átadtam a hatalmat a leányomnak, mondom, nem mindenben, de legalábbis ami a nőkkel kapcsolatos ügyeket illeti! És senkinek semmi kétélye ne legyen afelől, hogy igen-igen örvendezik most a szívem, mert végre azt látom, hogy kedves leányomnak mintha kezdene visszatérni némileg az önbizalma, az egészsége, s bár nyilvánvaló előttem is hogy még véletlenül se a „régí”, de legalábbis komolyan elindult a gyógyulás útján, szóval aki most azt hiszi hogy én közbelépek s így akadályává leszek a további gyógyulásának, az olyan idióta hogy zártintézetbe kell juttatni de azonnal! Azóta hogy az a bizonyos dolog történt vele, ez az első pillanat amikor komolyan kezdek reménykedni benne, hogy idővel majd teljesen meggyógyul! Eszem ágában sincs megakadályozni e törvények hatálybalépését, Murri lovag javaslata a legteljesebb egyetértéssel találkozok, s vonatkozik az egyetértésem arra is, amit korábban leányom a Nimoráról mondott!

—Köszönöm szépen, felség! S azt hiszem akkor meg is beszéltünk mindent, tudja már mindenki, mihez tartsa magát, szóval akkor gondolom mehetünk is vissza, mert be kell fejeznünk a vacsorázást... - pillantott a tetemre vigyorogva Murri.

—Csak egyetlen percre, ha megbocsátjátok a szemtelenségemet... - hallott Murri egy leányhangot, s az egyik riporternő sietett előre, majdnem egészen Murri mellé lépve. —Az én nevem Idzsídzsi, huszonöt éves vagyok, férjezetlen, lovagom sincs, s nemességem se. Én azért a végtelen kegyért esedezem, hogy a te csodálatos és nagyszerű menyasszonyod, Murri lovag, abban a megtiszteltetésben részesítsen, hogy kinevez engem a Nimora élére!

A termen ismét a megdöbbenés moraja futott végig.

—Miért épp téged? - kérdezte Csiela.

—Hát azért, mert szeretném ha ezen a fontos poszton szolgálhatnám a nők érdekeit! S alkalmas is lennék rá, hiszen magam is nő vagyok!

—Nem kétlem hogy nő vagy - mosolygott Csiela - de rengeteg más nő is él még a világunkban, szóval, még mindig áll a kérdés, hogy miért éppen pontosan te?

—Mert gyűlölöm azokat, akik rosszat tesznek a nőknek! Teljesen egyetértek veled, felséges Csiela, hogy ami most megy e téren, az áldozathibáztatás! Kegyetlenség a nőkkel szemben! Igazságtalanság! Bevallom hogy én is végignéztam azt a bizonyos filmet rólad, ez végülis munkaköri kötelességem volt mint riporternak és újságírónak, ugyanis olyan megbízást kaptam hogy írjak aztán egy cikket a témáról, és meg is írtam azt a cikket, de végül nem lett leközzölve, mert a főnökömnek nem tetszett. Ugyanis abban a cikkben is már olyan gondolatokat fogalmaztam meg, hogy méltatlan dolog téged elítélni és megvetni azért ami akkor történt, te nem gúnyt érdemelsz emiatt hanem együttérzést, hogy te egy igazi hős vagy mert oly sokáig kibírtad, és így tovább! A cikk még most is megvan a számítógépemen. És akkor a főnök szólt hogy mit képzelsz én, ez a cikk nem fog tetszeni az olvasóknak, minek képzelem magamat, forradalmárnak vagy hasonlónak, s írjak egy sokkal konzervatívabb változatot, olyasmivel hogy nem viselkedtél a nemességedhez méltón, hogy ezek után kérdéses lehetsz-e még trónörökös hiszen senki előtt nem lesz tekintélyed, stb! De ezt megtagadtam, mondtam neki hogy ezt nem vállalom, adjon más munkát! Majdnem kirúgott miatta! De most már egészen biztosan ki fog rúgni, most hogy ezt elmondtam neked! Nagy kockázatot vállaltam ezzel!

—Hm... Köszönöm hogy a magad módján a védelmedbe vettél engem akkor régen, s hajlandó vagyok neked valami munkát biztosítani itt a palotában, s persze a fizetésedre se lesz panaszod. De hogy egyenesen a Nimora élére, hát az nagyon fontos poszt... nem tudsz semmit még az ilyen munkákkal kapcsolatban...

—Majd beletanulok! Fontosabb kell legyen neked a megbízhatóság, mint a szakmai hozzáértés, mert az utóbbit megszerezni csak idő kérdése!

—Hm...

—Látom, felséges Csiela, habozol! Hadd adjam ki akkor teljesen magamat, minden titkomat, mindent egy lapra feltéve! Elmondom, hogy bár senki nem tudja rólam, de amiatt is teljesen megértelek s a te oldaladon állok, mert valami hasonlót én is átéltem már! No persze semmi esetre se olyan iszonyatosat, nem tartott az fél évig nekem, csak egy órát talán, és nem is volt igazi kínzás, „csak” annyi, hogy megerőszakoltak mintegy húszan! De gondolhatod hogy az se tetszett nekem! Ez körülbelül két éve történt velem. És nem mondtam el senkinek se, nem mertem elmondani, mert tudtam hogy mindenki engem hibáztatna, hogy biztos én akartam, de még ha nem is így gondolnák, akkor se becsülnének annyira már, mert azt hinnék hogy én már nem vagyok „tisztá”, hogy én már kevesebbet érek, hogy „beszennyeződtem”, hogy elvesztettem a „becsületemet” holott szerintem azok lettek becsstelenek akik ezt tették velem és nem én...

—Hé, hiszen akkor te eltitkoltad előlem a múltadat! - hangzott a kiáltás.

Murri odanézett. Csiela is. Az egyik férfirporter kiáltott.

—Hát ennek az ürgének meg ugyan mi köze hozzád, ha azt mondtad hogy se lovagod, se férjed! - kérdezte Murri a leányt.

—Tényleg nem a lovagom, a férjem se, ellenben az udvarlóm. Azaz, attól tartok, ezt úgy kéne mondanom, hogy az *volt* eddig.

—Az biztos is! Nem kellesz, köztünk vége mindennek, mert hazudtál!

—Soha nem állítottam neked hogy szűz volnék!

—De azt se mondtad hogy nem vagy az!

—Az még nem hazugság, hogy nem mondtunk el mindent. - vetette ellen Csiela.

—De ez akkor is olyasmi volt, mert illett volna elmondania, s mert nem tette, így igenis hazudott a ráutaló magatartással!

—Fogd fel úgy, hogy a jó alkalomra várt hogy elmondhassa neked, s e jó alkalom most jött el! - javasolta a riporterfiúnak Murri jóindulatúan.

—Ez akkor is becsapás, csalódtam benne, ilyen egy szemét rohadékot, nem ezt érdemeltem, dögöljön meg, a szemem elé ne kerüljön még egyszer!

—Jól van, megértettem hogy mi az álláspontod, felfogta azt mindenki más is, de akkor most megkérlek hogy takarodj innen de gyorsan ám, mert ahogy nézegetlek hát kezdek egyre éhesebb lenni, és ugye nem akarsz te is a fagyasztóba kerülni... na mi az, még mindig itt rontod a levegőt?! Futás! - azzal a fiú felé lépett fenyegetően. Az eldobta a kameráját és rémülten elszaladt.

S most megszólalt megint a riporternő, Idzsidszi.

—Felséges Csiela, ugye tudod, az hogy ezt elmondtam magamról, beismertem élő adásban, ország-világ előtt, az milyen szégyen nekem... teljesen oda a jóhírem... reménykedhetek abban, hogy erre tekintettel igenis megbízol bennem?

—Rossz helyre fordultál a kéréseddel. Igaz hogy egyre rokonszenvesebbnek tartalak, ám nagyon komolyan veszem, hogy a biztonsági kérdések nem rám, de a lovagomra tartoznak.

Murri bólintott egyet.

—Nekem tetszik a kicsike céltudatossága! Előre tudhatta hogy ha kitálal, akkor

elveszti az udvarlóját, de bevállalta az esetleges karrier érdekében! Nem egy szívbaraj fajta, az biztos! Tudja mit akar, és kész tenni is érte bátran! Igenis ilyen emberekre van szükségünk abban a Nimorában! Én nagyon szeretném ha beválna azon a poszton, eleve úgy gondoltam ha nem is mondtam eddig, hogy szó sem lehet róla hogy a Nimora vezetője férfi legyen, de mert tényleg maximális lojalitásra van szükségünk a Nimora tagjait illetően, pláne ami a legfőbb vezetőt illeti, egy próba még hátravan. Ez pedig az, hogy...

—Kitalálom! - mosolyodott el Idzsídzsi. Azzal odalépett a lemeszárolt nemesúr teteméhez, felemelte annak széttrancsírozott hastájékáról az oda ledobott maradék nyers májat, majd mindet egyetlen mozdulattal a szájába tömte, és rágni kezdte mosolyogva. Végül le is nyelte. S ezután egy szót se szólt, nem is kérdezett, csak huncut pillantást vetett előbb Murrira, majd Csiélára.

—Nemcsak bátor és „bevállalós”, de okos is, tényleg kitalálta mire gondolk! - mosolygott Murri.

—Jó - bólintott Csiela. —Akkor most Idzsídzsi, menj el, add el mindenedet, s holnap reggel várlak a lakosztályomban további megbeszélésre, beleértve azt is, hogy hol laksz majd, mert most számos üres szoba van a palotában, arrafelé ahol lakom, s elvárom hogy beköltözz az egyikbe! Hiszen az egyik legfontosabb alkalmazottam leszel! És kapsz te is egy autót meg egy helikoptert!

—És hadd kérjek emellé egy olyan ruhát is mint ami rajtad van, felséges úrnőm! Mindenben hozzád és a lovagodhoz akarok hasonlítani! És itt most bejelentem ország-világnak, én is a padlón fogok aludni, és nem fogok vagyont gyűjteni, mert én nem az esetleges nagy fizetés reményében jelentkeztem e feladatra hanem meggyőződésből, én igenis hiszek benne hogy ezzel egy szent ügyet szolgálok majd! Ne is kísérletezzék senki a megvesztegetésemmel, mert abban a pillanatban a halál fia!

—Jól van, örülök ennek, remélem hamarosan jó barátnőm leszel! De tényleg itt legyél holnap reggel, az se baj ha áron alul adod el a házadat...

—Ugyan már - vágott közbe Idzsídzsi - méghogy áron alul! Hogyisne! A forgalmi érték legalább háromszorosát fogom érte kapni! Sőt máris tudom, ki veszi azt meg! - és szélesen vigyorgott.

—Na ki? - kérdezte Csiela kíváncsian.

—Hát az a fickó, aki egészen e pillanatig a főnököm volt! Aki nem engedte leköszölni a téged védő cikkemet! Emiatt még most is neheztelek rá, és nagyon remélem, eléggé bölcs ahhoz ökelme, hogy ne akarjon még jobban megmorcosítani engem! A történelem ugyanis arra tanít minket, hogy jelentős evolúciós hátránynak számít az olyan genetikai struktúra, amely a hordozóját arra hajlamosítja hogy felbosszantsa egy „ra” teljhatalmú vezetőjét! Sőt, az hogy ilyen áron veszi meg a házamat, még nem is elegendő, mert elvárom hogy jelentős összegekkel még külön segítse is a Nimora munkáját a nők érdekében, hogy így feledésbe merüljön korábbi balfaszsága, s bebizonyítsa hogy megbánta a tévelygéseit! Ha nem látom őt elegendően szolgálatkésznek és bűnbánónak, ha nem veri a földhöz a seggét is kellő buzgalommal azért hogy kiengeszteljen engem, hogy meggyőzzön arról hogy már ő maga is a nők védelmét tartja az életcéljának mostantól, hát tényleg morcos leszek rá, és ennek napokon belül tragikus következményei lesznek! Remélem nézi ezt az adást, elvileg legalábbis úgy kéne lennie hogy nézi, emiatt ezúton üzenem neki, hogy máris kezdheti összeszedni a pénzt, mert nem akarok várni, ha tehát az időmet lopja akkor úgy tekintem hogy aktívan akadályozni próbál a nőkért végzendő szolgálataimban, szabotálja azokat!

—Ez igen! - csapott a térdére a király. —Nekem is tetszel, amindenségit! Teljesen gátlástalan törtető vagy, de ilyen magas posztra valóban ez a jellem illik, s legalább a jó oldalon állsz! Amúgy, én is üzenek annak a „fickónak” ahogy te nevezted, egykori főnöködnek: legyen nagyon hálás neked amiért így megkopasztod, véletlenül se haragudjék rád, ugyanis azzal hogy ez az eszedbe jutott, az életét mented meg, szó szerint, mert amint elmondtad hogy visszautasította a Csielát védő cikked megjelenését, máris eldöntöttem hogy amint vége e fogadásnak, elküldök érte pár mogorva fickót akik aztán a vesztőhelyre hurcolják! Most már azonban nem akarom keresztezni a te szándékaidat, Idzsídzsi, legyen vele az amit te óhajtasz, mindenesetre tehát te még kifejezetten szelíd vagy vele ahhoz képest amit én elterveztem!

—Kérlek felség tényleg ne ölesd meg őt, minek is levágni az aranytojást tojó tyúkot, jó nekünk elvégre egy rabszolga aki mostantól egész életén át a nők javára munkálkodik! - vigyorgott sátánian Idzsídzsi.

—Hallom és engedelmeskedem az akaratodnak, végtelenhatalmú Nimora-főnök! - és a király humorosan, játékosan fejet hajtott Idzsídzsi előtt, csak úgy ültében. Majd így folytatta: —Ha meggyőződésből dolgozol is majd, azért valamit mégiscsak kapsz jutalmul: ha meg leszünk elégedve a munkáddal, egy év múlva kinevezlek hercegnőnek!

—Köszönöm szépen, felség, de kérlek ne tedd! Sejttem már ugyanis, amikor Murri lovag azt mondta hogy lehetett volna nemes de nem akarta, akkor az úgy volt hogy te kinevezted volna herceggé, de ő visszautasította. Igaza volt. Mert ugyan mi más is kéne még amellé, hogy ő a királylány lovagja, sőt majdnem férje is már?! Ha ezt nem képes tartalommal megtölteni, hiába minden, ezen nem segítene a hercegi cím sem! És én épp így vagyok ezzel. Hiába neveznél ki engem akár birodalmi nagyhercegnőnek is, vagy hiába fogadnál akár a leányodul is, de még ha akár úgy lenne hogy Csiela helyett engem tennél meg trónörökösnek, az se érne semmit önmagában, mert akkor is csak a megerőszakolt kis nőt, a majdnem-kurvát látnák bennem mindörökké, az iménti vallomásom után! Nekem tehát nem hercegnőnek kell lennem, hanem a Nimora félelmetes és rettegett vezetőjének! Nem a frissen kapott nemesi rangommal kell törődnöm, hanem a Nimorával! A nemesi rang inkább csak elvonná a figyelmemet a fontosabb dolgoktól! Azt kell elérnem, hogy mindenki térden csússzék előttem ha meglát, függetlenül attól hogy hercegnő vagyok-e vagy varangyosbéka! A legnagyobb hercegek is reszkessenek tőlem, szarják össze magukat ha csak az árnyékomat is megpillantják a távolból, s habozás nélkül megcsókolják a lábam nyomát is ha ezt parancsolom, nem azért mert hercegnő vagyok vagy akármilyen más rang birtokosa, hanem mert én pontosan én vagyok, én, a Nimora vezetője! És el is fogom érni ezt! Azt, hogy ha csak eszébe is jutok valakinek én, vagy a Nimora úgy általában, már suttozni se merjen, és rémálmai legyenek! Ez a lényeg, nem a nemesi cím!

—Okos kislány, egyre biztosabb vagyok benne, hogy megállja majd a helyét a Nimora vezetőjeként! - bölintott elismerően Idzsídzsi felé Murri, s még rá is mosolygott a leányra.

—Nekem is tetszik a hozzáállása! Mert pont így gondolom én is, ez az amit tennie kell! - mondta Csiela.

—Hanem egyvalamit még igenis kérnék, ha szabad ilyen pofátlannak lennem. - fordult Csielához Idzsídzsi.

—Mi lenne az?

—Egyedül te vagy képes megadni nekem ezt, felséges úrnőm! Azért esedezem,

engedélyezd nekem, hogy ezentúl úgy nevezhessem magamat, hogy „Idzsídzsi ó-Csíela”!

—Hogy micsoda?! - kiáltotta a király. —Elment az eszed?! Hát mióta lehet egy nő – *lovag*?!

—Hát mostantól, e pillanattól kezdve, felség, ha bölcs és csodálatos leányod rábólint erre, erre ami engem oly végtelenül boldoggá tenne!

—Senki nem fogja elismerni a lovagságodat, hiszen ez képtelenség!

—Nekem elegendő ha Csíela maga elismeri. De amúgy mindenki más is elismeri majd azt igen hamar! Mert senki nem szeretné például, hogy a fülembé jusson hogy kételkedik a lovagságomban, aztán hamarosan megjelennek majd a Nimora munkatársai a lakásán vagy a cégénél, és jé, találnak ott egy videót Csíeláról... és ugye tudja mindenki, akkor is találhatunk ilyen videót ha egy órával előbb vettek meg minden számítógépet ott újonnan, és még operációs rendszer sincs telepítve egyikre se! Mert ha én akarom hogy találjanak ott valami csúnya dolgot, akkor fognak is találni! Vagy enyhébb esetben szólok az adóhatóságnak hogy nézzenek már körül a fickónál mert szerintem az ürge egy adócsaló. És az adóhatóság nem fog ellenkezni velem, egykettőre kiderítik róla hogy igenis adócsaló. Ez tényleg enyhébb eset az előző változathoz képest, akivel ez történik az ezt a variációt már valóságos kegyelemként tekintheti, s annak jeleként hogy nem haragszom rá igazán nagyon, s csak egy kis ejnyebejnyét mondtam, pusztán csak összeráncoltam a szemöldökömet! Másik példa az „enyhébb esetre”, hogy hirtelen kiderül a fickó házáról amiben lakik, vagy arról az épületről ami a gyára vagy valami akármilyen üzlete, boltja, telephelye, szóval akármilyen ingatlana, hogy illegális építmény, mert nincs építési engedélye! És hiába lobogtatja a nála esetleg meglevő példányt, arról be lesz bizonyítva hogy egy ócska hamisítvány, s a Földhivatalnál nyoma se lesz az eredeti példánynak! Vagy pedig az derül ki, hogy építési engedély van ugyan, de érvénytelen, mert a megadása előtt elmulasztottak valami szükséges vizsgálatot, például környezetvédelmi hatástanulmányt készíteni, vagy akármilyen mást, netán a Földhivatalban a hivatalnok eskü alatt vallja majd hogy az az engedély megvesztegetés árán lett megszerezve! És ekkor az lesz, hogy a fickó ki kell költözzék abból az épületből minden cuccával együtt, sőt, még le is kell bontassa azt, tehát a saját házát vagy gyárát, a saját pénzén, hogy helyreállítsa a környezet eredeti állapotát! És ha nem hajlandó erre, vagy megtenné de nem képes rá mert nincs erre elegendő pénze, akkor hosszú-hosszú időre börtönbe kerül! Persze úgy, hogy emellé teljes vagyonelkobzás is jár, hogy az elkobzott és elárverezett vagyonból bejöjjön a bontási költség, mert a háza akkor is le lesz bontva, Állam Bácsi megteszi majd ezt! De az is megtörténhet, hogy valami akármilyen ürüggyel vizsgálatot indítunk ellene, mert mondjuk valaki feljelenti őt egy bűncselekmény miatt, ekkor az ipsét előzetes letartóztatásba helyezzük, véletlenül azonban épp egy olyan cellába kerül amiben a társa egy szadista kéjgyilkos, és sokszorta erősebb is nála. Mire kiderül hogy igazából ártatlan, s ki lehetne engedni az előzetes letartóztatásból, már csak koporsóban hagyhatja el a börtönt, én meg sajnálkozni fogok hogy hát ez tiszta véletlen volt, mi se így akartuk... Vagy az is lehet hogy túl sok panasz érkezik a muki furcsa viselkedésére, s így felmerül a gyanú hogy beszámíthatatlan, s ezért pszichiátriai kivizsgálásra utaljuk. Az zárt osztályon történik és hónapokig tart, s közben olyan nyugtatószereteket kap amitől akkor is agyhalottnak fog kinézni ha igazából teljesen normális volt. És közben én tucatszámra találok majd olyan pszichiátereket akik eskü alatt tanúsítják hogy az ipse valóban beszámíthatatlan,

és teljesen örült, örökre zárt osztályon kell őt tartani, mert közveszélyes! Egészen biztos hogy erre hajlandóak lesznek a pszichiáterek, mert egyikük se akarja hogy át legyen minősítve ápolóból ápolttá... És akkor most még csak mazsoláztattam az eszközökből, holott millió és millió más módszer is lehetséges! Ehhez még csak sok pénz se kell, holott ha a felséges Csiela tényleg a teljes vagyonát a Nimora rendelkezésére bocsátja, akkor úgy tekinthetem hogy a költségvetésem majdnem korlátlan! Én egy hihetetlenül fantáziadús kislány vagyok ám, felség, és a trükkjeim ellen még a legmagasabb nemesi rang se nyújt védelmet, mert hogy csak egyet mondjak, ha egy nemesúr kételkedni kezd a lovagságomban, akkor „kölsönkenyér visszajár”, azaz én is kételkedni kezdek, de én az ő nemesi címének valódiságában! Mert hirtelen felbukkanhatnak olyan dokumentumok és tanúvallomások, amik szerint ő igazából csak egy zabigyerek, mert nem is az az édesapja akit annak hitt eddig, eképp természetesen nem jogosult a nemesi cím viselésére, desőt még a vagyonra se amit birtokol! Nem tudja bebizonyítani hogy ez nem így van, mert senki se lehet ott tanúként a saját fogantatásakor! Ha jókedvemben vagyok és nem akarom bántani a szegény anyukáját azzal gyanúsítva meg őt hogy nem volt eléggé hűséges, akkor az fog kiderülni, hogy a nekem bosszúságot okozó nemesúr amiatt nem jogosult a nemesi címre, mert bár az anyukája hűséges maradt a férjéhez, de véletlenül vagy szándékosan kicserélték a kisgyereket a kórházban valaki másra! És még a genetikai vizsgálatban se bízhat, mert erőszakoljanak meg újra tízszer annyian is, ha el nem tudom intézni hogy még a DNS vizsgálat eredménye is nekem adjon igazat! Mert millió és millió lehetőség van annak a befolyásolására is! Jobb tehát ha mindenki kussban lesz nemcsak Csielával de velem kapcsolatban is, mert minek is az energiáinkat csatározásba ölteni, hát nem jobb talán a békesség?! Szóval persze hogy mindenki elismeri majd a lovagságomat! Azt hogy ne legyek lovag, egyedül csak maga Csiela akadályozhatja meg, kizárólag ő, azzal, hogy éppen pontosan ő nem ismeri el!

—Izé... de hát ez tényleg lehetetlen, mert nekem van már egy lovagom... - töprengött egy kicsit Csiela, és segítségkérően nézett Murrira.

—Kedvesem - mondta erre a férfi - miért is ne lehetne úgy, hogy ezentúl minden nőnek nem egy, hanem két lovagja lehet: az egyik férfi, a másik nő?

—De nem fog ez téged bántani?

—Miért bántana az, hogy több segítőtársad lesz? Ha a második lovagod is férfi volna, az persze más, akkor jogosan aggódhatnál hogy kitör belőlem valami féltékenység, na de így?! És különben is én leszek a „fő” lovagod, egyszerűen amiatt mert annyira sokkal erősebb vagyok!

—Jó - bólintott Csiela - legyen akkor ez a neved ahogy mondtad, de csak akkor, ha itt mindenki előtt vállalod azt, ami egy férfi lovagnak is kötelessége a hölgyéért adott esetben: hogy ha szükséges, habozás nélkül kész az életét áldozni a hölgy megmentéséért!

—Persze hogy vállalom, ez egészen természetes! Hiszen ki az aki ezt meg ne tenné a szerelméért!

—Miről beszélsz te már megint?! - képedt el a király.

—Én ugyanis azon nők közé tartozom, akik bár nem tartják eleve lehetetlennek a férfiakkal folytatott párkapcsolatot, de, hogy is mondjam... igazából sosem érdekelt ez a téma. Nem mondom hogy utálnám a férfiakat, bár az erőszak után biztos hogy irántuk érzett addig se magas vonzalmam drasztikusan megfogytakozott... de a lényeg, hogy én igazából mindig a nőkért rajongtam!

—Leszbikus vagy?! - kérdezte Csiela célratörően.

—Majdnem. Fogalmazzunk úgy, hogy 95 százalékban leszbikus, 5 százalékban biszex... tehát ha nem is százszázalékosan leszbi, de majdnem. Az biztos, hogy ragyogóan megvagyok férfiak nélkül, nincs igazán szükségem rájuk!

—De hát van udvarlód! Azaz, volt!

—De ő koslatott a nyomomban állandóan, én sosem biztattam, még csak nem is hitegettem... S persze le se feküdtem vele egyszer se. Udvarias voltam vele, és kész, ennyi! Hanem, mondtam ugye felséges Csiela, hogy megnéztem a rólad szóló videót... és azonnal beléd szerettem!

—Na ekkorát már ne hazudj, azt még csak elhiszem hogy megsajnálta, de hogy is lehetne belém szeretni bárkinek is éppen azon ocsmány, szadista, perverz videó alapján?!

—Már miért is ne lehetne, kifejezetten épp az a videó a legislegalkalmasabb erre, legalábbis azon emberek esetében akik nem tértek le teljesen az erény ösvényéről, akiknek a szíve még nyitott az igaz értékekre és érzelmekre! Hiszen talán te is hallottad azt a szólásmondásféleséget, hogy „Ha egy nő meg tudja sajnáltatni magát egy férfival, akkor már ha picit is ügyes, feleségül is vétetheti magát”! Na épp ez volt velem is, mert én ugyan nem vagyok férfi, de valamennyire talán mégis férfiasan gondolkodom, érzek, amennyiben nekem is a nők tetszenek! Tehát megsajnálta. Lehetetlen volt nem megsajnálnom téged! Az a videó a lehető legbrutálisabb, kivédhetetlen támadás volt a szívem ellen, az érzéseim ellen, a lelkem legmélyéig hatolt! Igazából azt a videót nem is egyszerre néztem végig, hanem mintegy tíz részletben mert annyira megsajnálta hogy sírtam, zokogtam, a párnámat tépdستم, s a testemet összegörnyesztette a kín amit amiatt éreztem hogy tehetetlen vagyok, nem vagyok képes segíteni neked és rajtad, és nem voltam képes egyszerre végignézni azt a videót, mert... mert nem is tudom hogy mondjam el... olyan megrázó volt... komolyan azt hiszem, miután végül mégiscsak végignéztem, nekem is lett némi poszttraumás szindrómám! Talán nem is csak „némi”, hanem nagyonis jelentős! Mert nemcsak akkor sírtam amikor megnéztem a videót, de utána még heteken át minden alkalommal sírni kezdtem amikor csak rá is gondoltam, amikor eszembe jutott! És majdnem mindig erre volt muszáj gondolnom!

Szóval végignéztem és beléd szerettem, de nemcsak a sajnálat miatt hanem mert becsültelek is, tiszteltelek, mert mindenki tudta mikor tűntél el, így tudtam hogy fél évig is elviselted e roppant kínokat, és biztos voltam benne hogy nekem ez tizedannyi ideig se sikerülne! Lehetetlen hogy én annyi ideig kitartsak! Szóval hős lettél a szememben, felséges Csiela! Igen, te vagy az én hősöm! S minden nő hőse is úgy általában! Szóval miért is ne szerethettem volna beléd, elvégre az emberek leginkább mégiscsak a hősökbe szeretnek bele!

Rengetegszer megpróbáltam a közeledbe kerülni, találkozni veled, de lehetetlen volt, még úgy is, hogy mint riporter, szabadabban közlekedhetem a palotában mint más közrendűek. De sosem adtam fel a reményt... Na és most végre eljött az alkalom, és világgá kiálthattam az érzelmeimet, bevallhattam neked... igen, tudom hogy megint rengeteget kockáztatok, mert simán lehetségesnek tartom hogy ezt botrányosnak fogja tartani felséges apád, felséges anyukád is, talán te magad is, s akkor fuccs még annak is hogy a Nimora vezetője legyek, s mindent elveszítek... de épp e kockázat vállalása igazolja hogy tényleg szeretlek, igen, ez igazolja az érzelmeim őszinteségét... és mielőtt válaszolnál, sietve szólok, nem gondolok olyasmire hogy hagyd ott lovagodat, Murrit értem! Erről szó sincs, ez

nemcsak nem muszáj de még én magam se akarnám hogy így legyen! Neked igenis szükséged van őrá! Én kifejezetten örülök neki hogy ő ott van melletted, hiszen a jelenlétével téged védelmez, téged, az én szerelmemet, azt a nőt aki nekem mindennél drágább a világon, szóval nekem igazán semmi bajom Murri lovag létével, s azzal hogy ő hozzád tartozik! Én csak azt remélem, esetleg lesz a te nemes szívedben némi kis hely ömellette még nekem is!

—Elképesztő! Elképesztő! Csak úgy felbukkan a semmiből, s azonnal nemcsak mindent akar, de még be is mászna a lányom ágyába! Ezt a pofátlanságot! De akkor se tudom hogy erre most mit mondjak! - krákolta a király.

Csiela maga se tudta hogy mit mondjon. Ezúttal teljesen egyetértett az édesapjával. Végül csak ennyi tellett tőle:

—Ez azért, izé... hogy is mondjam... nagyon hirtelen jött nekem, és, és... szóval, meglepő volt... s az még hagyján is, de izé... sokkolt, vagy... vagy... és, izé... én még soha... soha... eszembe se jutott, hogy én és egy nő... ez meg se fordult a fejemben... álmomban se... de meg különben még akkor se lehetne szó az egésztől ha magam is akarnám, mert tudod hogy én vagyok Murrióni, ami azt jelenti hogy hűséggel tartozom neki, a férjemnek! Még ha nem is a férjem! De az lesz hamarosan, nagyon remélem!

—Természetesen valóban hűséggel tartozol majd nekem - bólogatott Murri - nem érzem azonban úgy, hogy ez a szabály erre a speciális esetre is vonatkozna! El se tudom képzelni ugyanis, hogy megcsalásnak tartsam, ha nővel vagy! Hát már hogy az ördögbe is lenne az megcsalás, amikor az a személy nem férfi hanem nő! A „megcsalás” mint fogalom nálam definíciószerűen azt jelenti hogy a nő egy másik férfival közösül. És még ez se elég a megcsaláshoz, mert az is kell hogy ez a közösülés a másik férfival a nő szabad akaratából történjék! Amennyiben tehát nincs jelen más férfi, akkor egyszerűen matematikai lehetetlenség a szememben megcsalásról beszélni, definitíve lehetetlen, mert ugyan miként is?! Ez épp olyan hülyeség, mintha az elektromos vibrátor használatát kiáltaná ki valaki megcsalásnak! Az hogy ezt, a nő nővel levését megcsalásnak tartsam, akkora képtelenség, hogy egyenesen röhejes! Nekem az a véleményem, hogy ha egy férfi megcsalásnak tartja ha a felesége nővel van, akkor az a férfi megérdemli hogy diliházba csukják, mert olyan hülye! Tőlem akár az orrom előtt is csinálhatjátok, az se zavarna, kivéve persze ha épp aludni óhajtok! Az ilyesmi a szememben nagyjából abba a kategóriába esne, hogy lett egy olyan barátnőd, akivel az átlagosnál sokkal szorosabb és bizalmasabb a kapcsolatod, mondjuk mittudomén mint egy rámenős, agilis, határozott, „fiús” nővéred akit te nagyon szeretsz s aki szintén nagyon szeret téged! Miért is kéne emiatt féltékenynek lennem?! Teljesen komolytalan ennek még a felvetése is! Ha ez a dolog köztetek megvalósulna, talán inkább még örvendenék is neki egy kicsikét, mert akkor ez az Idzsídzsi is vigyázna biztos arra, nehogy más férfi akár a látótávolságodba is kerüljön, eképp épp hogy sokkal KEVESEBB okom lenne féltékenynek lennem, nemhogy több!

—Akkor te Murri lovag, te nem elleneznéd a kapcsolatunkat?! - kérdezte Idzsídzsi olyan széles mosollyal, hogy majdnem szétrepedt tőle a szája.

—Abban az esetben nem, ha vállalod hogy ezen engedékenységemért cserébe nem lesz más szeretőd, se férfi, se nő! Ennek a követelésemnek az az oka, hogy meg ne fertőződj valami undoksággal, amit aztán ráragasztanál a felséges királylányra is. Nemhogy a mások ágyába bújás, de a másokkal való puszilkodás is tilos neked ez esetben, és ha rajtakaplak, azonnal agyonverlek, már a legislegelső alkalommal! Nem féltékenységből, hanem biztonsági, egészségügyi okokból!

—Ezt boldogan vállalom, ez teljesen méltányos feltétel, nem lesz nehéz betartanom mert nem is kívánok mást, én Csíelaért epekedem! Én egészen egyszerűen halálosan belészerettem, komolyan mondom, másra se bírok gondolni csak őrá, övé az életem és a halálom! És igen, teljesen igazad van amikor a biztonsági okokra hivatkoztál tisztelt Murri lovag, a követelésed, a feltételed abszolút jogos, de épp emiatt is, biztonsági okokból lenne nagyon hasznos, ha Csíela és én... Mert képzeled csak el, tegyük fel, te megbetegszel, s akkor ugyan kivel is aludna a felséges királylány, amíg te meggyógyulsz, holott kell legyen valaki a közelében feltétlenül és okvetlenül, mert mi van ha orgyilkos akarna besettenkedni a szobájába...

—Azellen te se lennél képes megvédeni engem. - ellenkezett Csíela.

—De legalább feltarthatom az életem árán is, amíg te elmenekülsz!

—Hm...

—Vagy te talán ellenszenvesnek tartod az ilyen kapcsolatokat, felséges Csíela?

—Nem tudom, mondtam már hogy egészen egyszerűen még nem is gondolkodtam soha effélén, soha életemben, egy árva másodpercig sem, mondom hogy ez az eszembe se jutott... én most döbbsent vagyok, zavarban érzem magamat... annyi azonban biztos, hogy ha mindezt te komolyan gondold, akkor nem az Idzsídzsi ó-Csíela a megfelelő név a számodra, hanem az Idzsídzsi Csíelaóni!

—Boldogan felveszem e nevet ha megengeded nekem, ez nekem kimagasló megtiszteltetés volna, sőt, a titkos vágyam valójában az, hogy „Csíelaóni Idzsídzsi” legyek! Hiszen a szívem érted dobog, mindenre hajlandó vagyok térted! Valójában én kifejezetten *vágyom* arra, hogy életemet áldozhassam érted! Nekem te vagy a mindenem! Emiatt is abszolút lehetetlen engem megvesztegetni, mert ugyan ki az aki a szívszerelmét akiért életét is adná, hajlandó lenne elárulni akár mennyi pénzért is?!

—Mit szölsz ehhez, lovagom? - kérdezte Csíela Murrit.

—Annyit csak, hogy mint mondtam, engem ez a kérdés többé-kevésbé hidegen hagy, az legalábbis biztos, hogy nem zavar! Szóval drágám, ez lényegében rajtad múlik, dönts ahogy akarsz! Neked kell döntened, mert Idzsídzsi nem nekem vallott szerelmet hanem neked, hehehe... ráadásul abban is biztos vagyok, nem fog majd azon igyekezni, hogy intim dolgokat műveljen velem, hiszen ő maga mondta hogy őt a férfiak nem igazán érdeklik. De még ha fel is tételezzük hogy igenis vonzódik hozzám valamennyire csak ezt most még eltitkolja, akkor is biztosak lehetünk benne hogy ezerszer jobban érdeklődik utánad mint énutánam, én egy teljesen mellékes valaki vagyok a szemében hozzád képest. Na akkor pedig minek érdekeljen engem, a férfit ez az ügy?! Ez nem arról a viszonyról szól ami köztem és Idzsídzsi közt lenne, hiszen nem is lesz semmi efféle „viszony”, ez nem rólam és róla szól hanem róla és rólad, azaz neked kell döntened! Csak annyit mondhatok, kissé imponál nekem, hogy ennyire rajong irántad, s abban mindenképp igaza van, hogy annál nagyobb biztonságban vagy, minél több hű embered nyüzsgő körülöttes! Akárhogyis dönts, kedvesem, abban biztos lehetsz hogy irántad érzett érzelmeim hőfoka semmi esetre se fog csökkenni attól, ezt megígérhetem neked!

—Jó, akkor maradjunk annyiban, hogy lehetsz a lovagom, sőt még azt se tiltom meg hogy használd a Csíelaóni Idzsídzsi nevet ha ez téged boldoggá tesz, azzal a kitéttel, hogy elismered hogy ez engem semmire se kötelez! Ez a név csak annyit jelent hogy te így érzel, te erre vágyasz, de ismétlem, ez semmit se mond rólam! Ami ugyanis a... fogalmazzunk úgy, hogy a „bizalmasabb részleteket” illeti,

kapcsolatunk esetleges további mélységeit, azt majd még meglátjuk, az majd elválíik idővel! Tényleg nagyon rokonszenvesnek tartalak, vonz a rámenősséged, magabiztosságod, nem csoda hogy így érzek hiszen látom hogy bizonyos mértékig még felséges apámat is lenyűgözted...

—Na, azért ezzel a leszbikus izémizével alaposan túlfeszítette a húrt! - mormogta a király.

—...de mondom, soha nekem még meg nem fordult a fejemben álmomban se, távoli lehetőségként se, hogy én egy nővel... szóval ezen komolyan el kell gondolkozzam, sőt rágódjak... Maradjunk eleinte a barátságnál, aztán majd meglátjuk, de még a barátságnál is csak akkor, ha a munkádat jól végzed majd! Azaz jóindulatúan tanácsolom, egyelőre ne az én meghódításomra fordítsd az energiáidat, hanem a Nimora megszervezésére, beindítására! Mert ha kudarcot vallasz ott, akkor végképp semmi reményed a... szóval érted ugye... mert nem lenne méltó hozzám, hogy egy kudarcfazékat jutalmazzak az ölelésemmel... hogy is nézne az ki, ha valami hát akkor az aztán már biztos hogy nagy szégyen volna nekem! Szóval világos az álláspontom, ugye!

—Úgy lesz úrnőm! Ah, én annyira boldog vagyok most, hogy nem utasítottál el teljesen...

—Nemhogy teljesen, semennyire se. Csak egy kis haladékat kért a látszat megőrzésére, de előre tudható ügyis, mi lesz az ügy vége. - hallotta Csíela megint az ő királyi apjának halk morgolódását, sőt látta hogy a király még legyint is egyet.

—Jó, akkor menj most, s várlak vissza holnap reggel! Nesze, itt a lézerpisztolyom is hogy legyen valami komoly védelmed mert még nincsenek hű embereid, ellenben esélyes hogy már e pillanatban is lett sok irigyed és ellenséged! Vigyázz rá, egy ilyen lézerpisztoly többbe kerül mint akármelyik luxusautóm! De nyugodtan használd ha muszáj! Nem kell visszaadnod, örökre a tied, én majd szerzek magamnak egy másikat! - intett Csíela, majd a királyra nézett: —Kedves édesapám, engedelmeddel visszavonulnék! Tényleg sok volt ez egy napra nekem egyelőre!

—Tedd azt, kislányom! A fogadásnak vége!

S erre Csíela Murriba karolt, úgy vezette őt ki, mintha ő lenne a főnök kettejük közül, holott mindenki sejtette hogy ez csak hivatalosan van így, a rang alapján, de nem a valóságban. Mégis, Csíela e pillanatokban igazán királynőiesen nézett ki - na nem a ruháját, de a viselkedését illetően. S amikor kellően távolra értek mindenkitől, az édesapját is megkérdezte:

—Meg voltál elégedve velem, apa?

—Majdnem teljesen, kislányom! Az például különösen tetszett, hogy belevetted a beszédedbe, hogy valószínűtlennek tartod a téged megkínzók elkapását, mert azóta már sok idő eltelt. Ez remek, mert a biztonság hamis illúziójába ringatja őket...

—Épp ez volt vele a szándékom!

—Tudom, kicsikém! Ezért mondom, hogy ez nagyon tetszik nekem, mert látszik már hogy előregondolkodol, kezd visszatérni az éles eszed, az előretervező képességed, ilyesmi... Én nagyon féltem attól, hogy kitör-e rajtad valami pánik, vagy más örület, netán valami teljesen gyerekes, dedós, regresszív viselkedés, de szerencsére egészen józanul viselkedtél, holott nagyon féltem amikor meghallottam, miként gúnyolódik veled Zsormi herceg, féltem hogy mittudomén összeomlasz, sírni kezdesz vagy akármi... de ez nem történt meg, s ezt már

határozottan fejlődésnek tartom! Megjegyzem azért, ne hidd hogy a lovagod közbelépésére okvetlenül szükség volt, mert azokat a szavakat én se türtem volna el hogy Zsormi megússza következmények nélkül! Mert azért mégiscsak szeretlek, ha nem is nyalom ki a fenekedet!

—Arra most már semmi szükség nincs is, apuci, mert itt van immár a lovagom, Murri, aki boldogan megteszi ezt nekem akárhányszor ha kérem, sőt talán még akkor is ha nem kérem! De még ha Murri megunná, akkor sincs semmi baj, mert akkor majd Idzsídzsi fogja helyettesíteni őt, s Idzsídzsi ezt egészen biztos még megtiszteltetésnek is érzi majd! - mosolygott Csiela, kissé szentelenül is, de Murri nem bánta. —Különben meg - folytatta a leány - ez mostantól szinte a munkaköri kötelessége is az én Murrinak, elvégre azt mondta hogy ő „Csielaóni Murri”, ebben a sorrendben használta a neveket, holott hivatalosan azt kellett volna mondania ugyebár, hogy „Murri ó-Csiela”! Én titokban azt vártam hogy azt mondja majd, „Murri Csielaóni”, már az is micsoda rendkívüli és hihetetlen megtiszteltetés lett volna nekem, az erényeim szinte példátlan egekbeemagasztalása, ez is nagyon ritka nálunk, még a régi legendákban se nagyon fordul elő... aligis mertem reménykedni benne hogy ezt mondja, de a szívem legmélyén azért mégis ott parázslott egy apró szikrája e reménynek hogy talán-talán... nem volt elvégre lehetetlen hogy ezt mondja, mert ezzel viszonzta volna azt amikor én úgy mutatkoztam be, hogy „Csiela Murrióni”! Na de ez, hogy fordítva mondja, hogy az kerül előre nála hogy Csielaóni, na ez hallatlan, ez korszakalkotó, ezzel ő történelmet csinált, mert ilyen még nem volt nálunk soha, igazából ez a névváltozat nem is létezik mert ilyet soha senki nem használ, ezzel a férfi kimondja hogy teljesen aláveti magát a hölgynek minden szempontból, ez a számára hihetetlen szégyen és tekintélyvesztés...

—Na, azért ha nincs is ilyen név, de remélem mindenki megértette! - mosolygott Murri.

—Naná hogy megértették, hiszen a logikája egyenesen következik a nyelvtanunkból és a hagyományainkból!

—Akkor semmi baj, akkor a lényeg megvan, az meg hogy mit gondolkodtam rólam engem hidegen hagy, sokszor elmondtam már! Különben is, komolyan azt hiszed, mer bárki is majd keckeckedni velem emiatt, amikor nemcsak annyira sokkal erősebb vagyok mint bárki errefelé, de még embert is ettem a szemük láttára?! Ne viccelj!

—Na ez az ami nekem nem tetszett teljesen - mondta a király - nem az emberevés úgy általában, igaz hogy teljesen ledöbbsentem, s alig bírtam visszatartani magamat attól hogy okádni kezdjek, de végülis ez még tetszik is nekem úgy alapvetően, mert most aztán biztos hogy rettegnek tőletek a bolygón! Gratulálok Murri lovag, ezzel a pompás ötlettel elérted hogy tényleg ne az az ocsmány videó járjon az eszükben ha a leányomra gondolkodnak, hanem ezek az új képsorok, az emberevés! És ez messze sokkal megfelelőbb Csielának azt hiszem, s jobban illik egy trónörököshöz, egy leendő királynőhöz, mert sokkal jobb az ha a királynő félelmetes, mint ha megalázott és szánnivaló! Egyáltalán, egy nagy botrányt leginkább egy még nagyobb de más jellegű botránnal lehet elfeledtetni az emberekben, vagy ha nem is elfeledtetni, de háttérbe szorítani azt a régi botrányt! Szóval ezzel nekem tényleg semmi bajom, sőt fogadjátok kimagasló elismerésemet és dicséretemet! De az hogy megint azt akartad Csiela, hogy Murri a szádba csókolja a falatot...

—Ugyan már felség - legyintett Murri - azok után hogy Murrióninak nevezte

magát, ez már nem számít! Ráadásul így tényleg be van bizonyítva, hogy cseppet sem undorodom tőle! Nem tartom őt „tisztátalannak” se valóságosan se rituális értelemben, meg a satöbbi és a minden, érted ugye!

—Azt mondtam hogy Csiela Murrióni vagyok - bólogatott a királylány - de mostantól igenis azt mondom majd hogy az én nevem Murrióni Csiela, igen, ezt fogom mondani és nem érdekel hogy korábban ezt megtiltottad nekem, mert ehhez most már igenis jogom van amiatt, mert te is ennek megfelelően nevezted magadat, úgy, hogy Csielaóni Murri!

—De csak mert abban a rendkívüli helyzetben nagyon fontos volt hogy teljes mellszélességgel kiálljak melletted, maximálisan és abszolúte!

—Az már nekem mindegy, a lényeg hogy akkor is így mondtad, ha pedig neked szabad akkor nekem is szabad, és ne is akard megtiltani, örülj inkább hogy van már egy icipici szabad akaratom és ellenkezem veled, mert te hogy sopánkodtál nem is olyan rég, hogy nem rabszolgát akarsz belőlem csinálni!

Murri elnevette magát.

—Ügyesen érvelsz és tetszik a vidámságod! Rendben van, megkapod jutalmul az engedélyemet ehhez!

—Nem kell az engedélyed, anélkül is úgy szólítanálak! Jogom van hozzá, s egy joggal való éléshez nincs szükség már semmi extra engedélyre senkitől se!

—Jól van, jól van, édes kis lázadó rabszolgám, megértettem és igazad van! - azzal lehajolt és szájon csókolta a leányt. —Akár ellenkezel velem, akár behódolsz az akaratomnak, én mindenképp szeretni foglak téged, Murrióni Csiela ó-Idzsídzsi!

—Hogy milyen nevet mondtál?!

Murri nevetett.

—Kezdek már eligazodni a körülményes elnevezési hagyományaitokban! Agyonbonyolítottatok, az biztos is... de akkor is kezdem már kiismerni a rendszert, és a fejemet teszem rá, az a rámenős Idzsídzsi addig nem nyugszik majd amíg el nem éri nálad, hogy ez legyen a neved! Azellen semmit nem mer majd tenni hogy az én nevem álljon elől, egyrészt mert nem hiányzik neki hogy a kisujjammal is agyonverjem, aztán meg annyi esze biztos van hogy tudja, semmi reménye erre, mert te örökkön-örökké jobban fogsz szeretni engem mint őt, ha a feje tetejére áll akkor is így lesz ez, egyszerűen mert sokkal nagyobb a méretem, emiatt mellettem igenis nagyobb biztonságban érzed magadat, s neked ez elsőrendű prioritás! Ha azonban az én nevem kerül előre, akkor ez azt jelenti hogy a te tulajdonneved mögötti hely, a harmadik pozíció, az felszabadul, és kutya legyek ha nem úgy van, hogy ő már réges-rég eldöntötte hogy nem nyugszik amíg át nem nevel téged annyira hogy elviseld hogy betolakodják oda az ő neve, az Idzsídzsi, lovagként emlegetve őt! Megjegyzem, bizonyos mértékig joga is van ezt követelni, ha egyszer már elfogadtad őt a te női lovagodként! És ha majd hivatalosan a feleségem leszel, akkor meg azt fogja akarni, hogy az legyen a neved, hogy ó-Murri Murrini Csiela ó-Idzsídzsi!

—Tudod mit? - nevetett Csiela. —Ha ez őt oly kiváltképp boldoggá teszi, hát legyen neki, ezen már igazán ne múljon semmi, de persze nem most azonnal, előbb megvárom amíg tényleg valami kimagasló szolgálatot tesz nekem!

—Azt hiszem most bölcsen döntöttél! - ölelte őt át a férfi.

—Á, dehogyis! Nem én döntöttem el!

—Hogyhogy?!

—A bennem élő Ragadozó unszolt erre! Avagy tán nem te mondtad, hogy hallgassak az érzelmeimre, az Ősi Ösztönökre?! Mert ezek az Ősi Ösztönök, ezek a

Ragadozó szavai?! Nos, én igyekszem erre, igyekszem amióta csak találkoztam veled s ezt elmondtad nekem... Igyekszem Ragadozóvá válni „lélekben”, mert ezt várod el tőlem... de irtó nehéz! Én egy szelíd leány vagyok alapvetően, szóval... De most hogy felbukkant ez az Idzsídzsi, hát tudd meg, úgy érzem hogy ő tulajdonképpen nem más mint én magam, csak egy sokkal tökéletesebb változatban, legalábbis ami a „ragadozást” illeti! Én tulajdonképpen úgy érzem, ő kell a példaképem legyen! Olyanná kell válnom, mint ő! Ezt súgják az ösztöneim, ezt súgja bennem a „Ragadozó”! Hogy én mennyire boldog lennék, ha olyan bátor volnék mint ő! És olyan ötletes! De még akár pofátlan is!

—Úgy látom megtetszett neked!

—De hiszen épp arról beszélek hogy megtetszett, vonzódok hozzá valamiféle... de, szóval, nem szexuálisan! - pirult el Csiela.

—Most mit szégyenkezel, én elárulom neked bébi, egészen egyszerűen még csak értelmezni se tudom a „szexualitás” fogalmát a nő-nő viszonylatban! Természetesen én is láttam már leszbikus pornófilmet évekkel ezelőtt, de nem igazán értem, miért nevezik azt szexnek. Pornó, az lehet, na de szex?! Pornó azért lehet, mert megmutatják benne az ivarszerveket, szóval pornónak elmegy, rendben van. A szexhez azonban szerintem az szükséges, hogy jelen legyen mindkét fajta ivarszerv, na de ha nő van nővel, akkor ott nincs pénisz, legfeljebb műpénisz, ami azonban a szememben megint nem az „igazi”, mert nem tartozik hozzá férfi, nem biológiai anyagból van! Azaz, ha nő van nővel, az a szememben nem „szex”, hanem csak valamiféle játék! Végeredményben ugyanis én nem látok sok különbséget aközt, hogy Idzsídzsi tegyük fel a fenekedet csiklandozná vagy a kettő közti vájatot! Vagy hogy ha a hátadon fekszel akkor a combodat csiklózna, vagy azok közt beljebb! Nem tudom felfogni, miért kéne ez érdekeljen engem, amikor, ismétlem, nincs a közelben férfiúi nemi szerv! Ha ő mondjuk a puncikádat pusztina meg, az a számomra körülbelül annyira számít, mintha az arcodra lehelne egy puszit! Ha pedig valami trükkkel eléri hogy élvezzél, még az se szex a szememben, csak olyasmi mintha ez az élvezés egy vibrátor miatt történt volna, mert ekkor is az van hogy nincs jelen igazi férfiúi nemi szerv! Ismétlem tehát, ez az egész a szememben nem méltó a „szex” fogalmára, amennyiben tehát te hirtelen rájössz hogy igenis vonzódol őhöz annyira hogy szeretnél vele így játszózni, akkor amiatt nem kell pirulnod meg szégyenkezned előttem, titkolódnod meg aztán pláne nem, mert ha megtudom hogy kedved támadt ezt művelni vele, akkor annak olyan hihetetlenül borzalmas és iszonyatos következményei lesznek rád nézve, hogy vállat vonok, és kész, ennyi! Tehát az úgymond „szex” két nő közt nálam abba a kategóriába esik a gondolataimban, hogy „nagy gyerekek egymással babáznak”, vagy valami ilyesmi! Márpedig ezt miért is ne lennék képes elviselni, eltűrni, elvégre semmi kárt nem szenvedek miatta, ellenben nagyonis hasznosnak találnám valóban, ha tanulnál némi magabiztosságot, bátorságot, önérvényesítést vagy más ilyesmit Idzsídzsától, mert rád férne! Hátha akkor előbb gyógyulnál meg! Ha ennek az az ára hogy közben egymást csiklandozzátok, pusztogatjátok, simogatjátok vagy akármi, hát legyen, én ugyan nem bánom! Én, ahogy ez a ti leendő kapcsolatotok jár a fejemben, kezdek azon a véleményen lenni, hogy kifejezetten örvendek Idzsídzsi váratlan felbukkanásának, mert ő egy óriási ajándék neked, bébi! Tehát fel a fejjel, nem kell szégyellened, ha imponál neked!

—Ez azért mégiscsak illetlenség. - morogta a király.

—Köztudott hogy az illem, az olyan szokásegüttes, ami nagyonis gyakran

változik. Márpedig aki a leghatékonyabban változtathat rajta, az épp te vagy, a király, mert neked van meg ehhez a kellő hatalmad, vagy nem?

—Hm... remélem nem olyasmi jár a fejedben, hogy a feleségem is... izé...

—Ezt talán a felséges asszonytól kéne megkérdezned, mert honnan tudhatnám én azt hogy neki mihez van kedve... de nem hiszem hogy Idzsídzsi kedvet kapna a nejedre, mert messzire ordít hogy Idzsídzsi tényleg a leányodba szerelmes! Én csak azt mondom, hogy ez a lesbizés, hogy nő nővel, ez a szememben nemcsak nem bűn, de még csak nem is illetlenség, ez a szememben csak valamiféle játék, nagyjából a masszírozással esik egy kategóriába! Ha az nem szégyen, ez ugyan miért is kéne hogy az legyen?! Ez a szememben annyira végtelenül ártatlan valami, hogy jellemző, amikor még volt számítógépem és néztem pornót is, akkor sosem érdekelték a lesbikus jelenetek, mindig továbbtekertem őket, egyszerűen mert... hogy is mondjam... nem volt benne a számomra semmi „pláne”, hiányzott belőle a „disznólkodás” igazi varázsa, nem volt elégé „kemény”... remélem érted mire gondolok... szóval, felséges király, szerintem tedd ezen túl magadat, ne izgasd magad emiatt, hagyd rá Csíelára és Idzsídzsire hogy mi lesz meg hogy lesz, lesz-e egyáltalán valami ilyen téren közöttük, és...

—Lesz. Lesz, ezt biztosra veheted, Murri lovag! Igazából ugyanis én magam is kezdek örövendeni annak, hogy Idzsídzsi szerelmes a leányomba, mert ha nem lenne az, akkor azt hiszem félnék tőle, félnék hogy kitúr engem a hatalomból, s királynő lesz belőle! Mert az az Idzsídzsi egy olyan nő! Ha nagyon hamar, egy-két héten belül meg nem gyilkolja őt valaki, akkor már úgy megerősödik, hogy lehetetlen lesz megállítani! De így hogy szereti a leányomat, reménykedhetek benne hogy nem bánt majd engem, a szerelmének az apukáját, nem taszít le a trónról, nem túr ki a hatalomból! - vigyorgott a király.

—Ugyan már, apuci, hogy gondolhatsz ilyen durvaságra hogy „kitúr” téged a hatalomból - nevetett Csíela - ez ugyanis nem fordulhat elő, Idzsídzsi sokkal intelligensebb annál hogy ilyen barbár és „férfiakra jellemző” brutális módon cselekedjék, én inkább azt tudom elképzelni róla hogy hamisítana néhány „bizonyítékot” arra, hogy ő is a te leányod igazából, s mert kettőnk közül ő az idősebb és nem én, emiatt ő kell legyen a trónörökös... és amilyen meggyőző ez az Idzsídzsi, te még csak nem is kételkednél a szavaiban, sőt boldog lennél hogy ez a pompás és rámenős leány a te véred, mert jaj de jó hogy végre van valaki aki alkalmas trónörökösnek helyettem, aki nem beteg mint én, aki ennyire felülmúlhatatlanul tehetséges, a cselszövésekben mindenképpen, s ő is a te gyermeked! Büszke lennél hogy ilyen gyermeked van mint ő! Ha Idzsídzsi egy icipicit is hihető bizonyítékokat gyártana, simán elhinnéd ezt neki, mert magad is hinni AKARNÁL az egészben, és szándékosan nem keresnél bizonyítékokat az állítása ellen! Sőt ha valamely tanácsadód vagy másvalaki igyekezne felnyitni a szemedet arra, hogy ez az ügy gyanús és jobb lenne utánanézni alaposan, akkor még te lépnél fel a gyanakvó illető ellen, kivégeztetnéd őt vagy átadnád Idzsídzsinek a fickót, mert hiszen az egy rohadt gazember, egy alattomos, fondorlatos cselszövő, aki be akarja feketíteni a te csodálatos és tehetséges leányodat akit te annyira nagyon szeretsz, akinek egyetlen hibája hogy leszbis, de igazából már ez se nagyon zavar téged mert még mindig jobb ha ilyen lányod van mint ha semmilyen, de most a gonoszok el akarják őt ragadni tőled megint, őt akire végre rátaláltál miután gyermekkorában megfosztottak tőle téged aljas ármánykodók, vagy talán csak a Sors szeszélye! És akkor máris az lenne hogy Idzsídzsinek nem kéne téged „kitúrni” a hatalomból, hanem boldogan átadnád

neki a hatalmat te magad, teljes lenne a lelki békéd, s ez Idzsídzsinek is jó lenne, mert miért is ne éljen az öreg király békében, ha a hatalom mégis az övé Idzsídzsié lesz, és így legalább nem úgy emlegetnék őt hogy királygyilkosként került a trónra! Igen, Idzsídzsihez valami ilyesmi illik szerintem, nem olyasmi hogy „letaszít” téged a trónról... az olyan barbár dolog, abban nincs semmi ravaszság...

A király csak tátogott e szavak hallatán.

—A rohadt életbe, igazad van, amindenségit! És te, Csiela, ezt nem bánnád?!

—Ha tényleg nem ölet meg téged, sőt még boldognak is érzed magadat, akkor mégis, mi a csudáért kéne bánnom?! Minek kéne bánnom azt, ami mindenkit boldoggá tesz?!

—De akkor nem te leszel az uralkodó!

—Kezdek azon a véleményen lenni hogy az én jó Murrimnak igaza van, s nem fog engem érdekelni az uralkodás, ugyanis már jelen pillanatban se érdekel oly kiváltképpen nagyon. Pláne azután, hogy hallottam amint Idzsídzsi nagy élvezettel az arcán előadta percekkel ezelőtt, hogy milyen módszerekkel teheti tönkre azokat akik nem ismerik el az ő lovagságát. Félre ne érts apa, örülök neki hogy Idzsídzsi ilyen, arra a pozícióra tényleg egy efféle tehetséggel rendelkező valaki való, aki az ilyen mocskos dolgokat nemcsak érti, de még élvezi is! Nekem semmi bajom ezzel! De én egyszerűen nem ilyesmivel szeretnék foglalkozni, holott a királyi poszt, legalábbis ha jól akarja csinálni az ember, még több ilyennel járna! Ez iszonyatos stressz lenne nekem! Idzsídzsi azonban láthatóan fel se veszi ezt a stresszt, mert neki ez nem stressz hanem szórakozás, és mérget veszek rá, tényleg igaza volt amikor azt mondta hogy ő most csak „mazsolázik” a módszerekből mert még millió ilyesmit ki tudna találni! Ő imponál nekem ezzel, igazából szeretném ha olyan lennék én is mint ő, ugyanakkor azonban alkalmatlannak érzem magamat erre! Ráadásul ha a dolgok tényleg úgy alakulnának veled apa meg vele ahogy most elmondtam, bár csak egy hirtelen ötlettől vezettetve, akkor az azt jelentené hogy én hivatalosan Idzsídzsi húgának lennék tartva, azaz nem tehetné meg hogy rosszul bánik velem vagy ilyesmi, mert az befeketítené az ő hírnevét, ha nem is most de később, a történészek számára akik majd vizsgálják e korszakot! És ő szerintem hiúbb annál hogy ezt felvállalja, még ha nem is az utókor ítélete a legfontosabb szempont a számára. De attól még figyelembe veszi, ha teheti, és igenis tehetné, mert miért is bántana engem, egyrészt akkor összezördülne Murrival, aki pedig adott esetben nagyon veszélyes lehetne még Idzsídzsire is, másrészt úgysem sok vizet zavarnék. Szóval apuci, nem, nem zavarna engem ez a variáció sem. De amúgy félig viccből mondtam az egészet tényleg, ne izgasd fel magadat emiatt! Idzsídzsi szerintem tényleg szeret engem, és őt most nem a királyi korona érdekli, hanem úgy általában véve a nők helyzete a bolygónkon, az előítéletek letörése, ilyesmi. Ráadásul én azt hiszem, Idzsídzsi téged is kedvel, egyszerűen mert jómagad is kifejezted feléje az elismerésedet, s ez nyilván jólesik neki.

—Amindenségit! - morogta a király, még mindig döbbenten.

—Ráadásul - szólalt meg hirtelen Csiela édesanyja, aki pedig egészen eddig csendben maradt - még csak nem is teljesen lehetetlen hogy Idzsídzsi a te leányod, mert mindenki tudja és te se titkoltad soha sőt inkább büszke voltál rá, hogy fiatal korodban véletlenül se éltél szüzies életet! De tulajdonképpen a házasságunk után se mindig voltál hű hozzám!

—Eh, ne idegesíts már te is, asszony, gyerünk innen, ne bosszants! Gyerünk

innen!

—Csak az igazat mondtam... - somolygott a királyi anyuka, de követte felséges férjét.

Támad a Ragadozó

Másnap reggel még hét óra se volt, Idzsídzsi máris jelentkezett Csielánál. Beengedték a palotába őt, egyrészt mert Csiela parancsba adta hogy ha jön Idzsídzsi, akkor igazítsák útba hogy merre van az ő királylányi lakosztálya (városrésze...), másrészt és még inkább amiatt, mert eddigre már mindenfelé elterjedt hogy mi történt előző este, hogy Csiela és Murri embert evett nagy nyilvánosság előtt, ráadásul még azt is nyersen ették, s hogy Idzsídzsi az ő valamiféle bizalmasuk lett, akit kineveztek a Nimora élére! Hogy mi az a Nimora pontosan, arról persze még nem sok fogalmuk lehetett, de bőven elég volt annyi is, hogy egy a nők érdekében létrejött „ra”. És senki nem igazán érzett kedvet megharagítani egy „ra” vezetőjét... Lehet hogy most még nincs sok hatalma Idzsídzsinek, de az biztos hogy lesz neki nagyon hamar, és nem lenne az jó, ha akkor emlékezne arra aki vonakodott beengedni őt a királylányhoz!

Különben meg az se biztos hogy nincs Idzsídzsinek sok hatalma máris. Mert hát Idzsídzsi cseppet se egyedül érkezett! Több mint kétszáz fő követte, mindegyikük nő, három autóbusszal jöttek, s volt velük egy óriási kamion is, ami a felirat alapján fagyasztott áruk szállítására alkalmas. És némelyik nőnek már fegyvere is volt.

—Izé... nem szabad a palotába bemenni fegyveresen senkinek se! - mormogta a kapuórség vezetője.

—A senkinek, annak biztos nem. Én azonban nagyonis valaki vagyok! De ha kételkedel benne hogy jogom van hozzá, hívd csak fel Csielát, azt nem bánom! De AZONNAL! Mert rengeteg a dolgom és nem akarok várakozni!

—Ilyen reggeli órában megzavarni őt a hívással, az...

—Fiacskám, három opciód van! Az egyik hogy beengedsz minket. A másik, hogy felhívod őt. A harmadik, hogy kilyukasztalak a lézerpisztollyal. Halljuk, mi a döntésed?!

A férfi a telefonhívás mellett döntött.

—Igen, mondtam hogy Idzsídzsi bejöhet, küldd csak! - válaszolta Csiela.

—Igen, úrnőm, tényleg mondtad, de csak Idzsídzsiről szóltál nekem, ám sok másik nő is van vele, fegyveresen, és...

—Semmi baj, Idzsídzsi kell hogy vállalja értük a felelősséget, nem te! Idzsídzsi azt csinál a palotában amit csak akar, nemcsak most hanem a jövőben is!

—Az más, felséges Csiela!

Így aztán Idzsídzsi és a vele együtt levő nők megérkeztek Csiela „birodalmába”. Szó ami szó, a királylány maga is meglepődött e kisebb hadseregen!

—Hát őket meg honnan verbuváltad?!

—Nagyrészt a börtönből. Elmentem a női börtönbe, s megkérdeztem az igazgatót, nézte-e az iménti élő közvetítést a palotából, tudja-e hogy ki vagyok! Persze hogy nézte, persze hogy tudta ki vagyok... Végtelenül udvarias volt velem... Jól is tette! S akkor mondtam neki, hogy meg akarom nézni a bentlakók személyi anyagait, hogy kiválasszam a nekem tetsző illetoiket! Ők azok akiket itt látsz, szerelmem! Nem kell félned tőlük, egyrészt mert tudják hogy ha a legkisebb-kis mértékben is megharagítanak téged akkor nem a börtönbe mennek vissza, hanem a temetőbe kerülnek, kivéve persze ha a fagyasztóba, hogy Murri csemegéi legyenek, másrészt, amúgy is olyan bűnök miatt ültek amiket te szerintem nem okvetlenül

tartasz bűnnek igazán! Vagy legalábbis nem igazán súlyosaknak! Például megölték egy férfit aki erőszakoskodni akart velük, de az erőszakosságát nem voltak képesek bizonyítani. Vagy ha az bizonyítva is lett, de az volt a vád ellenük hogy „túlreagáltak” a helyzetet, azaz a védekezésük nem állt arányban a veszéllyel... De mindegy is, nem akarom mindet felsorolni, felesleges, ez az én dolgom, minek ezzel húzni az időt, a lényeg hogy mindben megbízhatok! Nagyon örvendek neki hogy új életet kezdhessenek a te szolgálatodban! Még ha én leszek is a közvetlen főnökük! Van pár olyan nő is itt, aki nem börtönből jött, hanem szintén riporter illetve újságíró mint én, emiatt ismerem őket, s ők is megjelentettek olyan cikkeket amik téged védtek, vagy legalábbis akartak ilyen cikkeket megjelentetni...

—És a főnök az ő cikkeiket se hozta le?

—Nem feltétlenül dolgoztak ugyanannál a médiacégnél mint én, a helyzet az, Csiela, hogy sok más helyen sem engedték a téged pártoló cikkek megjelenését! Nem azt mondom hogy ez általánosan jellemző volt akkoriban, de igen gyakori! Ennek különben igen egyszerű az oka: sokkal nagyobb hírértéke van annak ha a trónörökös olyan színben tűntet fel hogy méltatlanná vált az uralkodásra, mint ha egyszerűen csak sajnálnák őt! Ez ilyen végtelenül egyszerű, szóval még csak gonoszságnak se mondanám, csak jéghideg újságírói logikának, profitmaximalizálásnak! Na de nekem is épp eléggé jéghideg a logikám, azaz előre megígérhetem neked, hogy az így döntő szerkesztők, igazgatók, akárkik, mindenki aki ebben bűnös volt, az mind kivétel nélkül nagyon rosszul fog járni hamarosan! Megesküszöm neked! Hallasz majd még erről a kérdésről tőlem, napokon belül! Biztosra veheted hogy így lesz, én őszintén bevallom neked hogy kifejezetten élvezem ha végre kicsinálhatok minél több olyan rohadékot, aki bármiképp is ártott neked! Nyugodtan úgy tekintheted, hogy nekem ez a legkedvesebb hobbim, ez, a bosszúállás a téged ért sérelmekért! Na szóval tehát akadnak itt ilyen egykori firkászok is, ami nagyon jó, mert ha valami ürügy kell valaki ellen hogy megigazoljuk az ellene való fellépést, akkor majd ők kitalálják a sztorit. Nem mintha én magam nem lennék rá képes, de rengeteg dolgunk lesz, nem csinálhatok mindent én egyedül. Na de látod nem is vagyok egyedül, van már számos segítőtőm... nem fárasztalak azzal hogy bemutatom mindet név szerint, felesleges volna, nem neked hanem nekem kell ismernem őket. Csak róla szólok külön - mutatott egy cver fogalmak szerint magas nőre (aki azonban még mindig nem ért fel Murri hónapjáig...), az ő neve Zsirci, és...

—De hiszen akkor én hallottam már róla! - kiáltott fel Csiela.

—Csakugyan?! - húzta ki magát büszkén a nő.

—Hát persze! Egy éve sincs hogy lekapcsoltak téged, téged keresett az egész bolygó, mint a „társadalom első számú közellenségét”, mert te voltál a legzseniálisabb hacker, kiberbűnöző! Persze, végül mégis elkaptak...

—Nem, nem „elkaptak”, hanem elárultak! Óriási különbség! A férjem dobott fel, mert valaki más nőt akart feleségül venni. Nem a szakmai tudásom hiányosságai miatt buktam le, s erre máig büszke vagyok!

—Hát ha ez így volt akkor disznóság ami történt veled! Mert bár hajlamos vagyok úgy vélni, tényleg büntetést érdemeltél a sok bűncselekményért, de ettől még mélységesen megvetem a férjedet, mert ha már élvezte a sok pénzt amit a te tudásod szerzett neki még ha bűnös úton is, akkor illett volna kitartania is melletted, és nem megharapni az őt tápláló kezét, hogy költőien fogalmazzak!

—Nagyon örvendek annak hogy együttérszel velem, felséges úrnőm! És

biztosíthatlak róla, szó sem lesz semmiféle bűnözésről a jövőben ami engem illet, nem is lesz rá szükségem a te szolgálatod mellett, a tied vagyok!

—Zsirici most nagyon boldog - vigyorgott Idzsídzsi - mert mindjárt azután hogy őt kihoztam a dutyiból, meglátogattam a főügyészt, aki szintén fogadott mert ő is látta a palotából sugárzott közvetítést, és mondtam neki, hogy szerintem azokat a bűncselekményeket amiket Zsirici nyakába varrtak, azokat nem is ő követte el igazából, hanem a férje! Csak ráfogta Zsircire! Erre a főügyész a homlokához kapott, s azt mondta hogy „Hát persze, miért is nem jutott eszünkbe ezen a nyomon elindulni korábban, ez súlyos szakmai műhiba volt!”, s máris telefonált ennek meg annak, s mondta hogy még éjjel előtt behozzák Zsirici férjét egy kis kihallgatásra, és garantálja hogy a fickó mindent be fog vallani! Zsirici pedig komoly kártérítést kap majd, amiért ártatlanul ült majdnem egy esztendő! Zsircire nagy szükségünk lesz, mint kiberbiztonsági szakértőre!

—Hát te aztán sokat intéztél már eddig is, Idzsídzsi! - nevetett Csiela.

—Többet mint hiszed! Nem is aludtam egy szemhunyaszt se az éjjel! Nézz csak ide! - azzal kinyitatta a fagyasztott áru szállítására szolgáló teherautót. Abban vagy két tucat kőkeményre fagyott férfihulla hevert.

—Hoztam egy kis csemegét neked és Murrinak! - büszkélkedett.

—Nos a helyzet az - válaszolta Murri - hogy én nem eszem rendszeresen emberi húst, Csiela sem, ezt csak amiatt tettük tegnap, hogy félelmetes hírnévre tegyünk szert, és senki ne merjen ellenkezni velünk. Nem mintha erkölcsi kifogásom lenne az emberhús ellen, ellenben veszélyes lehet a fertőzések miatt. Pláne nyersen. Tegnap megkockáztattam a cél érdekében, de nem óhajtanék rendszert csinálni belőle.

—És kik ezek? - kérdezte Csiela.

—Hát ez itt legelő, ez a volt udvarlóm...

—De hiszen azt Murri elengedte tegnap!

—Na ugye hogy Murri engedte el és nem én...

—Na de figyelj már, azért emberileg mégis érthető a döbbenete, nem érdemelt volna ennyire súlyos büntetést!

—Büntetést?! - meresztett Idzsídzsi álmélkodó szemeket. —Miféle büntetést?! Eszembe se volt hogy megbüntessem bármiért is! Még hogy büntetés, ugyan már! Nem ilyen nevetséges ok miatt öltem meg hogy „büntetés”, nem is haragból, na abból aztán pláne nem, minek is haragudjak egy ilyen idiótára, egy ilyen lyukacsos agyú, agyilag zokni szerencsétlen értelmi nyomoroncra, méltatlan lenne hozzám! Ennek egyszerűen kőkemény gyakorlati oka volt, szerelmem: az, hogy meg akartam előzni az ő esetleges bosszúját! Mert egy sértődött szerelmes, aki becsapva, megalázva érzi magát - az most teljesen mindegy hogy jogosan vagy jogtalanul érzi-e magát sértve és megalázva! - az adott esetben veszélyes lehet. Néha nem is kicsit hanem nagyon! És nekem semmi kedvem nem volt bevállalni ezt az extra veszélyt. De tényleg nem holmi „büntetés” volt a célom, emiatt teljesen fájdalommentes és gyors volt a halála: alig nyitott ajtót, egy lövés a fejébe a lézerpisztolyból, és kész, ennyi! Szerintem azt se tudta hogy mi történt vele.

—Hm... és a többiek?

—Hát azok csak úgy egyszerűen azok, akik akkor régen megerőszakoltak engem.

—Ilyen hamar elkaptad őket?! Hogyan?!

—Hát, négyen közülük már eleve a börtönben voltak, őket egyszerűen kiköveteltem magamnak a börtönigazgatótól...

—Úgy értem, hogyan tudtad kinyomozni ilyen hamar, hogy kik a tettesek?!

—Nem most nyomoztam ki, hanem rögvest azután hogy megtörtént velem az erőszak, máris nekiálltam nyomozni. És hát azért én nem vagyok ám egy elveszett gyerek, felséges Csiela, riporter vagyok, újságíró, az meg egy olyan állatfajta akitől nem áll távol a nyomozás amúgy sem... szóval igen, persze, az az erőszak brutális élmény volt, megrázott meg minden, de nagyon messze volt attól hogy emiatt cselekvésképtelen legyek valami halálos depresszióba zuhanva! Eleve, már az erőszak KÖZBEN igyekeztem minél több mindent megjegyezni a támadóimból, ami segíti a majdani azonosítást! Na szóval, azután hogy megszabadultam tőlük és megtisztálkodtam meg minden, máris munkába lendültem... tudtam, nem lehet olyan nagyon nehéz elkapni őket, egyszerűen amiatt, mert SOKAN VANNAK! Ha egyetlen fő erőszakolt volna meg engem, akkor alig valami esély lenne az elkapására. Na de ha ennyien?! Ez valami jól összeszokott banda lehet, aminek biztos meggyűlt már a baja a rendőrséggel! S nemcsak nemi erőszak miatt! És valóban, érdeklődésemre kiderült hogy tényleg létezik a környéken egy többé-kevésbé összedolgozó huligáncsapat. Szóval nagyjából egyetlen nappal az eset után máris tudtam úgy körülbelül, hogy kik a tettesek! A baj az volt hogy hiába tettem feljelentést ellenük, a rendőrség szerint nem volt elég bizonyíték. Mert az én egyedüli vallomásom, az nem elégséges. Nem is értem ezt az álláspontot, mégis, mit várnak, hogy közjegyző és hatósági tanú jelenlétében erőszakoljanak meg engem a gazfickók, vagy mi?!

Na de most már a helyzet egyszerűbb volt. Azt a négyet akik amúgy is a dutyiban voltak, kiadták nekem, én pedig az addigra már begyűjtött segítőimmal - mutatott a nőkre - addig kínoztam őket, amíg ki nem vallották a társaik nevét, s hogy valószínűleg merre találhatóak. Na akkor odamentem az embereimmel, akiknek addigra már vettem valamennyi fegyvert is, de nem volt szükség hogy lövöldözni kezdjenek, elég volt a sikerhez a lézerpisztolyom is. Aztán hidegre tettem őket, szó szerint, mert a fagyasztóautóba tettem a tetemüket... hát így volt ez, Csiela!

—Félelmetesen hatékony vagy!

—Igyekszem megszolgálni a megelőlegezett bizalmat. Na de térjünk a tárgyra... azt mondtad nekem, Csiela, itt kell lakjak a palotában a közeledben. Ezt kiváltképpen nagy megtiszteltetésnek érzem, de annál is nagyobb örömnek, mert ugyan ki ne szeretne a szerelmese közelében lakni... remélhetem-e azonban, hogy ez a „közelében”, ez pontosan a melletted levő szobát jelenti?

—Hát izé... - kezdte Csiela.

—Igen. - vágta rá gyorsan Murri.

—Köszönöm! - nézett Murrira Idzsídzi hálásan. —Akkor a kérdés el van döntve! De hogy én milyen hihetetlenül szerencsés vagyok hogy épp Murri a te lovagod és férjed...

—Még nem a férjem, sajnós.

—Hivatalosan nem, de gyakorlatilag igen, erre kár is szót fecsérelni, különben meg úgysem akadna senki más aki megkérné a kezedet azután hogy látták, embervért iszol és emberi májat eszel. És így van ez jól, nincs is szükséged senki másra!

—Ebben egyetérték.

—Szóval, csak azt akartam mondani, eléggé biztos voltam benne hogy sikerül meggyőznöm téged arról, hogy engedj a kéréseimnek és hadd lehessen legalábbis jó barátnőd, de meglepetésként ért, hogy van lovagod is! Murri volt a „bizonytalansági faktor” a terveimben! Ám kénytelen voltam improvizálni mert

tudtam, ha ezt az alkalmat elszalasztom, talán soha többé nem kerülhetek ennyire a közeledbe, hogy kitárhassam a szívemet neked... Na de, „bátraké a szerencse”... szóval, Murri igazán megértő és bölcs is, igazán szeretem őt is emiatt a magam módján, nem olyan bigott konzervatív mint a férfiak a mi bolygónkon úgy általában! Szóval akkor most arra kérlek, mutasd meg, mely szobák lesznek azok amiket a Nimora használhat, meg hogy te pontosan hol laksz és melyik lesz az én személyes szobám, aztán kiadom a parancsot a bizalmasaimnak hogy mit meg hogy csináljanak, hogyan rendezzék be a Nimora helyiségeit, stb... Ja, és hogy ne feledjem, jó lenne ha adnál némi pénzt máris, a kezdeti költségekre...

Csíela mosolygott.

—Tessék, itt egy bankkártya, készültem előre e kérésedre, kétmilliárd van rajta most, ez jó sokáig elegendő lesz!

—Az biztos is! Kétmilliárd, amikor egy hónapra háromezer már egész tűrhető fizunak számít! Ez igen!

—Azt csinálsz vele amit akarsz, ne untass holmi elszámolások mutogatásával! Nekem akkor szólj hogy kell még pénz, ha már nagyjából a háromnegyedének a nyakára hágtál! Ami pedig a szobákat illeti, az enyém az ott ni, látod, amibe ezen az ajtón lehet bemenni az udvarról, de van másik bejárata is, a folyosók felől. Murrinak nincs külön szobája, ő velem lakik, egyrészt mert ő maga is így szeretné, másrészt ez muszáj is, mert még mindig legfeljebb pár percre vagyok képes elviselni az egyedüllétet, talán ha úgy öt percre maximum, s úgy képzel el hogy ez nálam már óriási haladásnak minősül, de tényleg óriásinak, sőt kolosszálisnak és gigantikusnak, ez, hogy erre képes vagyok... Szóval, ezt a szobát ami a mienk, nem választhatod. Ezen kívül azonban abszolút minden a tied a palotarészemben, nem kell megmutogatnom hogy melyikek, el se tévesztheted, mert kerítés övezi azt a részt ami a palotából az enyém, azon belül szabadon mozoghatsz, meg bárki más is akinek ezt engedélyezed! Tehát, az is rajtad múlik hogy melyik szobába költözzöl te, vagy akárki más a „segítőid” közül!

—Nevezzük inkább ügynököknek őket mostantól.

—Ahogy kívánod! Ja, és a szobákban található cuccokkal is azt csinálsz amit akarsz, átrendezheted őket, vagy eladhatod mindet, akármi. Vonatkozik ez azokra a ruhákra és ékszerekre meg autókra is amiket találsz, s amiket egy jótékonysági egyesületnek akartam adni. Úgy döntöttem, ezeket inkább a Nimora kapja meg, ezzel nem szegem meg a szavamat se, mert a szememben a Nimora is jótékonysági egyesület, hiszen nehéz helyzetbe került nőkön segít a maga módján!

—Remek döntés, egyetértetek vele szerelmem!

—Szóval, hol fogsz lakni, tudod-e már?

—Nos, ezesetben az én szobám tényleg az lesz amelyik közvetlenül a tiedé mellett van, de előre tudom hogy nem töltök benne sok időt.

—Hát igen, rengeteg munkád lesz, az biztos is...

—Úgy van, de a fő ok nem ez, hanem az, hogy éjszaka se lesz időm ott lenni, mert természetesen veletek alszom majd. A „veletek”, az persze elsősorban azt jelenti, hogy VELED.

—Tudom hogy ezt szeretnéd, de ez nem megy ilyen hamar, mert...

—Elég, elég, ne is folytasd, Csíela! Ez nem tőled függ!

—Hát ugyan ki mástól!

—Tőlem. Elvégre én vagyok a lovagod, vagy nem?! Tudod jól, egy lovagnak mennyi mindenhez joga van, szóval amióta beleegyeztél hogy a lovagod lehessenek, azóta nemcsak Murri, de az én rabszolgám is vagy, hogy durván fejezzem ki magamat, s

egy icipicit túlozva is! Ám ha túlzok is, de igazán nem nagyon, te is tudod! És biztonsági okokból így tartom helyesnek! Márpedig ha egy lovag biztonsági okokra hivatkozik, akkor minden további vita rövidre van zárva, ellenkezésnek nincs helye! Te is tudod! Tehát így tartom helyesnek, és kész, ennyi! Pláne azóta hogy az imént bevallottad, mennyire nem bírod az egyedüllétet még most sem!

—Hiába vagy a lovagom, ugyanis Murri is az, így ebbe neki is lehet beleszólása!

—Hogyne lehetne, persze hogy lehet, ezt sosem merészném vitatni, de jól tudom hogy e lehetőséggel nem fog élni! Hiszen mondta a királyi fogadáson is, hogy egyetért velem abban, hogy akkor vagy nagyobb biztonságban, minél több hozzád hű valaki nyűzsög körülötted! És légy te abban biztos, szerelmem, ha Murrinak nem tetszene ez az ötletem, máris tiltakozna, de hát hallod ugye hogy semmit se hallasz tőle, hehehe, Murri lovag olyan néma mint ha le lenne ragasztva a szája! Ha pedig méltóztatnál az arcára nézni, láthatnád, hogy ha néma is de szélesen vigyorog, nyilván mert előre tudta amilyen okos, hogy úgylis kiharcolom ezt már a legelső nap amikor találkozom veled! Én igenis ott fogok aludni a te szobádban már ma este, desőt nemcsak egy szobában veled, de kifejezetten a te ágyadban is...

—Na, azt biztos nem! Nincs már ugyanis ágyunk, azt Murri kidobta a szobából már tegnap este, hiszen mondtam is a fogadáson hogy a padlón fogok aludni mostantól!

—Naná hogy kidobtam, akkor is alig fértem el benne ha a mellemhez húztam fel a térdeimet, nem az én méreteimhez volt tervezve az az ágy... - mormogta Murri.

—Mindegy, akkor is az lesz hogy ott alszom majd közvetlenül melletted, úgy ám, az egyik oldaladon alszik majd Murri, a másik oldaladon pedig én, te leszel tehát középen, és ez nagyon jó lesz neked, mert egészen biztos hogy így érzed majd magadat a legnagyobb biztonságban! És mielőtt tiltakoznál, máris elébemegyek az aggályaidnak: ha igaz a hír ami elterjedt rólad hogy bepisilsz éjjelente a rémálmok miatt, engem még az se érdekel, nagy ívben teszek rá! Én még akkor is szeretnélek és imádnálak ha szándékosan minden nap az arcomba pisilnél! Nem tudsz annyira beteg vagy perverz lenni, hogy akkor is ne szeresselek! Ez igazán csekélyke ár azért, hogy melletted aludhassak!

—De én meztelenül szoktam aludni, és Murri is, szóval...

—Ne aggódj, nem vagyok már gyermekkorú, nem az lesz az első hímtag amit láttam az életemben, ez engem nem érdekel. Engem te érdekel.

—De hogy néz az ki hogy mi meztelenül, te meg...

—Ne is folytasd, én is meztelenül szeretek aludni, egyformák leszünk, nincs itt semmi probléma! Abban biztos vagyok, Murrit nem fogja zavarni a dolog, eléggé világossá tette az álláspontját tegnap e témáról! Én pedig minden vagyok de nem szégyenlős! És fejezd már be a vitatkozást szerelmem, nagyon kérlek, minek ennyit beszélni ilyen magától értetődő dolgokról, sokkal jobb lenne ha egyszerűen ahhoz tartanád magadat hogy ha Murri nem szól semmit akkor te csak bólogatsz és kész, mert úgy van az akkor jól! Egyáltalán, bízz már bennem kérlek, hiszen jót akarok neked, szeretlek, imádlak, te vagy a mindenem...

—Hát jól van, behódolok a közkívátnak... amúgy, tényleg kedvellek, így nem is bánom igazán a dolgot. De az akkor is a magánlakosztályom, azaz CSAK te jöhetsz be oda, azt akkor se engedem hogy holmi hivatalos ügyet intézz ott, azaz elhívj oda bárkit is az ügynökeid közül eligazításra vagy akármi más okból!

—Ennyi eszem nekem is van, ez soha nem is állt szándékomban, megnyugodhatsz. Pláne mert az ügynökeim ugyan nem mind lesbikusok az igaz,

de igazán szép számmal vannak olyanok is köztük, és bár én nem vagyok féltékeny Murrira, de annál inkább féltékeny lennék ha egy másik NŐ is udvarolni kezdene neked, azaz ennek esélyét igyekszem minimalizálni amennyire csak lehet! Mert azt elfogadom hogy van neked másik kapcsolatod is rajtam kívül, ő Murri lovag, ebbe belenyugszom, ez rendben van, mert ő férfi, ám én, igenis ÉN akarok lenni az egyetlen NŐ akit beengedsz a szívedbe! Na akkor most megbocsáss mert magadra hagylak, azaz inkább Murrival, körbenézek itt hogy mi merre van, elszállásolom az ügynökeimet, kiadok nekik egypár utasítást meg minden, aztán majd jövök hozzád este, szerelmem! - s egy váratlan mozdulattal átölelte Csíelát, pusztit lehelt az ajkaira, majd megfordult és már ment is.

És ezután nagyjából délután ötig nem is látták Idzsídzsit. Amikor végül mégiscsak felbukkant, ezzel a sóhajtással bukott be Csíela szobájába:

—Na, ennyit a mai napról! Tényleg egy szemhunyaszt se aludtam az éjjel, szóval úgy döntöttem hogy mára ennyi igazán elég, szerencsére a legfontosabb dolgokat megszerveztem, persze akad még munka dögivel, de az holnapra marad. Tehát most aludni fogok... méghozzá igenis veled! Igen, szerelmem, ma ilyen korán mész csicsikálni te is, jót fog az tenni neked, mert az efféle idegi gondoknál alapvető hogy a beteg sokat aludjon, elvégre akkor tud regenerálódni az agy!

—Ehhez nem kell a te rendelkezésed, Idzsídzsi, mindigis szoktam szunyókálni egyet délután, bár hogy épp pontosan hánykor, az változó. És szerencséd van, mert épp most gondolkodtam azon, hogy felkereslek, megkérdelem mit intéztél, nem mintha részletesen tudni óhajtanám, csak úgy nagyjából, tudod mert kíváncsiság bennem is van, aztán megyek „csicsikálni”, ahogy te mondtad az imént!

—Hogy mit intéztem azt nagyon ráér megtudnod holnap, hidd el semmi olyasmi nem történt ami oly kiváltképpen érdekelhetne téged. Egyvalamit azonban okvetlen el akarok mondani neked és Murrinak: rájöttem, miként kaphatjuk el azokat akik megkínóztak téged!

—Na hogyan!

—Végtelenül egyszerű lesz. Kell iratni egy olyan programot, ami egy megfelelően betanított mesterséges intelligencia segítségével képes embereket a nemi szervük alapján azonosítani, aztán...

Nem folytathatta, mert Csíela is és Murri is hangos kacagásba törtek ki.

—De igenis ez működne, higgyetek nekem, hallgassatok végig!

—Nem kételkedünk abban hogy működne, nem amiatt nevetünk, hanem mert ezt Murri már napokkal ezelőtt kitalálta! Sőt, az egész már folyamatban is van, Murri bolygóján készítik a szoftvert, hamarosan készen lesz! - magyarázta Idzsídzsinek Csíela.

—Na, ez akkor remek hír! Örülök hogy a férfilovagod is ilyen zseniális, szerelmem! Na és akkor most aluszikáljunk! - azzal cseppet se szégyenlősen azonnal pucérra vetkőzött. —Mi a kívánságod Csíela, melyik oldaladon aludjak: a bal vagy a jobb oldalon?

—Nekem mindegy, de Murri általában a bal oldalamat részesíti előnyben. Ami furcsa, mert amúgy ő jobbkezes, de mégis így van.

—Nekem úgy is jó. Szóval akkor enyim lesz a jobb oldalad. Akkor máris félhomályra kapcsolom a lámpákat. Ha elalvás előtt kedvetek támad szeretkezni egymással, ne habozzatok, ha Murri nem féltékeny miattam, akkor igazán az a minimum hogy én se legyek féltékeny órá!

—Nem hiszem hogy ilyesmi történne, mert izé... na csak elmondom, én még szűz vagyok, sosem volt velem úgy...

—Hogy *micsoda*?! - kérdezte Idzsídzsi döbbenten, szinte kiáltva. —Hát talán bizony nem áll fel neki, vagy...

—Jaj dehogyisnem, olyan kemény hogy diót lehetne törni vele, érzem mindig amikor hozzám simul, csak nem akar engem... ő úgy mondja hogy „kihasználni”...

—De hát ez hülyeség, miért lennél te ezzel kihasználva?!

—Én elsősorban az orvosának tartom magamat. - magyarázta Murri.

—Ez akkor is ostobaság, mert hiszen a férje is vagy.

—Hivatalosan még nem. Úgy egyeztünk meg, hogy a gyógyulása után veszem feleségül.

—Ennek semmi értelme.

—Már miért is ne volna!

—Mert a gyógyulása még biztos hogy évekig eltart majd, s azalatt azt akarod hogy egyre csak eméssze a sóvárgás?! Vagy talán te, Csiela, nem vágysz arra, hogy...

—Dehogyisnem, naponta unszolódom őt, de makacs mint egy öszvér!

—Hát ezen változtatnom kell, látom már! Murri lovag, vedd tudomásul hogy én Idzsídzsi megparancsolom neked hogy most azonnal tedd a magadévá Csiela hercegnőt!

—Ilyet nekem te nem parancsolhatsz!

—Hogy az istenbe ne! Tudniillik biztonsági okokból!

—Na hagyj engem az ilyen sületlenséggel!

—Pedig nem az! Ugyanis gondold csak bele, tegyük fel minden óvintézkedésünk ellenére is elrabolják Csielát mégegyszer, de akkor már meg is erőszakolják. Ez már önmagában is nagy gond lenne, nyilván, de messze nagyobb, ha úgy erőszakolják meg, hogy közben vesztí el Csiela a szüzességét is! Nem neked lenne ez nagyobb gond, de neki Csielának, mert akkor azt ami vele történik még fokozottabb veszteségnek és tragédiának érezné! Hiszen ő épp teneked szeretné ajándékozni a lányságát! Azaz messze sokkal jobb ha igenis a magadévá teszed őt most, s ekkor ez a veszély már nem áll fenn!

—Igen, igen, úgy van! - kiáltotta Csiela.

—Na de akkor is, hogy egy beteg kislánnyal...

—Beteg vagy nem beteg, akkor is a feleséged! Az, mert ő annak tartja magát!

—Na de ez akkor se hivatalos még...

—Mi számít neked: a papírok, vagy az őszinte emberi érzelmek?!

—De nekem akkor is skrupulusaim vannak...

—Reméljük nem fertőzőek.

—Ez erkölcsi aggályokat jelent.

—Idefigyelj, gondolkozz már logikusan: ha később úgyis feleségül veszed őt, akkor nem mindegy-e hogy már most megvolt köztetek a nászéjszaka?!

—Akkor igen, persze, de...

—Aha, szóval nem is szereted őt igazán, mert nem vagy biztos benne hogy tényleg feleségül veszed!

—Hogy is ne lennék biztos benne, megígértem neki!

—És szándékozol is betartani azt az ígéretet?!

—Persze!

—Akkor most mit habozol te nagy mamlasz?! Talán nem tetszik neked Csiela?

—Jaj dehogyis nem!

—Akkor csak az az egy magyarázata lehet a habozásodnak, hogy élvezed amiért ő

hiábavalóan epekedik utánad. Márpedig ha ez így van, akkor te lélektani szadista vagy, mert te is kínzod őt!

—Igen, igen, igen, Idzsídzsinek igaza van!!! - kiáltotta Csiela.

Murri nagyot sóhajtott.

—Jól van, a csuda vigye el... de nehogy később szemrehányást tegyél nekem!

—Én azért teszek neked szemrehányást mert mostanáig kellett könyörögnöm neked érte! Pedig milyen megalázó is az egy nőnek, erre nem gondolsz?!

—Jól van, jól van, meggyőztetek, bocsánatot kérek, csak ne haragudj...

—Helyes, akkor most ez úgy lesz - vette át a vezénylest Idzsídzsi megint - hogy én most szépen leülök ide...

—Végig akarod nézni?! - döbbsent meg Csiela.

—Naná, mi mást vártál?! Szóval leülök ide, te lefekszel a hátadra s a fejedet az ölembe hajtod, így láthatom az imádott arcocskádat, s közben simogathatlak is, puszilgathatlak is, ez nekem nagy élvezet lesz, mert ez kissé olyan mintha én venném el a szüzességedet, mert technikai értelemben igaz hogy nem én csinálom, de látom az egészet, hallom majd a nyöszörgésedet, érzem majd a tested rezdüléseit, egyáltalán, tanúja leszek életed ezen megismételhetetlen élményének, mondhatni ez az én nászéjszakám is lesz veled! Na, ne ellenkezz, ne tiltakozz, ne szólj egy szót se, csak feküdj le ide!

—Ehm, izé... - nyögte Csiela pirulva és Murrira nézett.

—Hiába nézel rám segélykérően, Csiela, te mondtad hogy Idzsídzsinek igaza van, te akarod hogy rá hallgassak, ha pedig ezt akarod akkor úgy kell legyen ahogy ő mondja, vagy talán meggondoltad magadat és azt óhajtanád hogy mégse hallgassak rá?

—Azt lesheted! Igenis a tied akarok lenni, bármi áron!

—Ez a helyes beszéd! Na, gyere már! - és Idzsídzsi maga mellé húzta Csielát a karjánál fogva, majd vetkőztetni kezdte...

Másnap reggel (az ő fogalmai szerint reggel, ami eképp megvolt majdnem délelőtt 10 óra is...) Csiela látogatót kapott: felkereste ő az édesapja. S mielőtt akár csak köszönthette volna édesapját a királylány, a felséges úr azonnal így szólt:

—Aha, szóval megtörtént máris, mi?!

Csiela úgy elpirult hogy a melle közepéig belevörösödött.

—Csak nem ám hogy arra célzol, papus, hogy Idzsídzsi és én...

—De bizony hogy arra!

—Ennyire látszik rajtam?!

—Naná! Ennyire vidámnak még sosem láttalak, még Murri mellett sem! Ezt a változást valami igenis kellett hogy okozza!

—Nos, akkor hadd legyek őszinte: bár e változásban biztos hogy jelentős szerepe volt Idzsídzsinek, de akkor se az övé minden érdem, ugyanis, hogy is mondjam el úrilányhoz illően...

—Sehogy. Ezek után kitalálom ezt is. Megfosztott a lányságodtól.

—Nem „megfosztott”! Ez nem erőszakkal történt! Én magam akartam, s ő nagyon nehezen állt rá csak! Vagy ha ez erőszak volt is, de én voltam az aki erőszakoskodott, aki kikövetelte magának! Na de végül igenis elértem a célomat, és igazad van, ez engem nagyon boldoggá tett!

—De miért?

—Mert szeretem őt! - és Murrihoz simult, mert a férfi persze hogy ott volt most is mellette...

—Mert - folytatta Csiela - én nő vagyok, tehát nem gondolhatom másképp mint úgy, hogy akkor vagyok valakié, akkor tartozom valakihez igazán, ha ilyen értelemben is az övé lettem! De meg különben se hiszem hogy ez bármit változtatna a helyzetemen, ami a megítélésemet illeti, egyrészt mert biztos hogy mindenki úgy gondolja amúgy is hogy ez már rég megtörtént köztünk, másrészt úgyse lenne kérőm senki más azután, hogy embert ettem.

—Ez igaz. Jó, hát akkor tévedtem, s nem Idzsídzsi miatt vagy ilyen boldog...

—Miatta is. Tényleg sokkal jobb volt úgy, hogy ő is velünk aludt.

—De, gondolom, közte és Murri közt nem történt semmi?

—Persze hogy nem! Fel se merült ez egyikőjükben se! De nekem tényleg jobb volt úgy, hogy nem csak Murri alszik velem de Idzsídzsi is, én voltam közepen persze... Mondjuk úgy, ha számszerűsíteni akarjuk, hogy mintegy húsz százalékkal éreztem jobban magamat így, mint akkor ha csak Murri alszik velem. Nem mintha nem bízna abban hogy Murri megvédene engem, de akkor is más érzés hogy így minden oldalamon van valaki... Ez igenis nagy különbség, mert tud meg apuci, hogy ma éjszaka nem is pisiltem már be! Persze ettől még nem kizárt hogy holnap megint megesik velem e székelyen, de akkor is, ez már igenis jelentős haladás, azt hiszem!

—Valóban az, elismerem! Na de térjünk csak vissza Murrira... úgy tekinthetem talán, hogy nemsokára lesz egy vagy több unokám is?

—Nem. - felelte Murri. —Vigyáztam hogy ilyen gond fel ne merüljön. Mert jó ha tudod király, a legutolsó dolog amire most a leányodnak szüksége volna, az egy terhesség! Közismert dolog ugyanis biológusberkekben, hogy „a magzatnak mindig elsőbbsége van”. Ez egy evolúciós elv, s azt jelenti, hogy a terhesség során a magzat szinte teljesen leszívja az anya vitamin- és ásványianyag-tartalékait! De pláne az Omega-3 esszenciális zsírsavat! Ez súlyosan megvisel még egy teljesen egészséges anyát is, közismert jelenség a „szülés utáni depresszió”, ami épp emiatt szokott kialakulni, tehát mikronutriens-hiány miatt! De néha már a terhesség alatt is kialakul! Ha most Csiela várandós lenne, akkor ebben úgy tönkremenne tényleg, hogy talán még én se tudnék mit kezdeni vele. Hiszen van úgymint minden baja, nem hiányzik neki egy újabb terhelés! Nem is beszélve hogy azután szoptassa a kicsit, ami újabb terhet róna a szervezetére, meg a csecsemőgondozás, például felkelni éjszaka ha sír a kicsi... Ő egészen egyszerűen még nincs felkészülve erre! Még legkevesebb két évig szó sem lehet semmi ilyesmiről, nekem ez a véleményem! Sőt, a két év tényleg a legkevesebb, mert sokkal jobbnak tartanám ha még öt vagy hat évig se esne teherbe! Egyáltalán semmiféle nyomásgyakorlás hatására se vagyok hajlandó öt „felcsinálni” hogy így mondjam, ez az a legeslegvégső határ, amit semmiféleképpen sem vagyok hajlandó átlépni, semmiféle körülmények közt sem, mert akkor lenne csak igazi lelkipurdalásom de nagyon ám, mert én tényleg nagyon értek ezekhez a táplálkozási dolgokhoz, és emiatt TUDOM, hogy ezzel iszonyatosan tönkretenném Csielát, valószínűleg annyira hogy bele is halna! Eszem ágában sincs ennek bűnét felvállalni, nem tudnék utána tükörbe nézni a szégyentől! Az ilyesmit ha megtörténne, a részemről nem hanyagságnak, hanem bűncselekménynek tartanám! Most az ő agyának van szüksége a vitaminokra, nem a magzatának!

—Pedig olyasmi járt a fejemben, mi lenne ha azt a leendő gyermeket nevezném ki az utódomnak, s majd te, Murri lovag, te uralkodnál a felnővekedéséig mint régens... mármint akkor ha én meghalnék akár betegségben, akár merényletben!

—De felség, nekem még annál is kevesebb kedvem van uralkodni, mint ami

kedvet ehhez a te szeretett leányod érez! Aztán meg, egyelőre makkegészségesnek nézel ki...

—Az is vagyok, szerencsére nem csak „nézek ki” egészségesnek de tényleg az vagyok! Na jó, futni már nem szeretek... de amúgy igazán semmi bajom. De akkor is kell valaki kijelölt utódomnak, és hát az az igazság hogy a zsarnokok legnagyobb gondja mindig a megfelelő utód kiválasztása volt! És én nem titkolom hogy zsarnok vagyok. Nem lehetek más... ilyen a királyi szakma! Legalábbis, ha valaki jól akarja művelni azt... És bár azt szerettem volna hogy énutánam Csiela uralkodjék, de erre egyre kevesebb az esély. Hiszen ő, legyünk őszinték, e pillanatban teljesen alkalmatlan rá, hogy úgy mondjam idegi okokból. És ő maga se rajong az ötletért hogy királynősködjék majd. És még ha fel is tételezzük a legjobbakat, hogy sikerül teljesen meggyógyítanod őt, hát magad mondtad hogy az évekbe telik, és mi lesz ha addig engem valaki kicsinál?! Mert pár órával ezelőtt volt nálam Idzsídksi, felkeresett, s azt mondta hogy vegyem komolyan amit mond: szerinte fokozottan kéne ügyelnem a biztonságomra mostantól, mert... de mindegy, nem untatlak azzal hogy elmondom az érveit, majd kérdezd meg őt ha érdekel téged e téma! Szóval ha nekem valami bajom esik, eléggé esélytelen hogy Csiela legyen az uralkodó, mindenki azt mondja majd róla hogy nem való a trónra, mert nem elég „kemény”, mert félénk, sőt, hogy örült! És hiába vagy akármilyen erős is, Murri lovag, nem sok mindent tehetnél ezellen! Pláne ha Csiela maga se akarna királynő lenni! Sőt, hiszen neked magadnak is az a nézeted hogy nem is olyan jó dolog ám uralkodónak lenni! Na most ha viszont semmi baj se történik velem amíg Csiela meggyógyul, még akkor is az lesz, hogy rengeteg problémával néz majd szembe a múltja miatt, továbbá, esélyes hogy azután még annyi vágya se lesz uralkodónak lenni mint most, hiszen azt mondtad Murri lovag hogy a te gyógyítási módszered ezzel a „mellékhatással” fog járni...

—Igen, fogalmazhatunk így is. Mert ahogy megismertetem őt az igazi értékekkel, úgy fogja egyre inkább értéktelennek tartani mindazt ami valóban nem is érték, tehát a látszatértékeket.

—Na látod... szóval erre valami megoldást kell keresni...

—És ha lenne még egy gyermeked?

—Az se lesz azonnal, magad mondtad hogy az is beletelik egy kis időbe amíg esetleg újra megfoganthat a feleségem...

—Még ha eltekintünk is attól hogy semmi kedvem uralkodni, akkor se hiszem hogy az én uralmamot jobban elfogadnák a nemesek, mint a lányodét.

—Azért mégiscsak más az, hogy egy gyenge, megalázott, neuraszténias kislány, vagy egy ekkora hatalmas, izompacsirta óriás!

—Szerintem inkább arra kéne törekedned, felség, hogy még jobban megszervezd a saját védelmedet. Esetleg konzultálj ez ügyben Idzsídksivel!

—Azt mindenképp megteszem... Nos, jól van... Majd meglátjuk... Motoszkál a fejemben egy ötlet, de ezt még át kell gondolnom alaposan... nagyon alaposan... - azzal a király megfordult és távozott.

A nap hátralevő része azzal telt, hogy Murri Csielát tanította mindenfélére, főleg az általa követett minimalista és sztoikus eszmeiségre. Erre különben maga Csiela kérte meg őt.

—Mert bár tudom, igen, TUDOM hogy szeretsz engem, érzem is, de biztos vagyok benne még sokkal jobban szeretnél ha okosabb lennék... vagyis inkább

bölcsebb... ha tudnám mindazt amit te, szerelmem, ha méltó társad lehetnék... és hát szerinted kell is hogy tanuljak mindenfélét a gyógyulásom érdekében... - mondta a leány.

—Jó, akkor kezdjük azzal, hogy most, hogy lényegében abszolút mindent odaadtál a palotádból Idzsídzsinek, mindent, e szoba kivételével, most van-e bármiféle hiányérzeted? Úgy érzed-e, hogy elvesztettél valami fontosat? Hogy szegényebb lettél?

—Nem, cseppet sem!

—Na de eszerint mindarra a rengeteg szobára, s a bennük levő milliányi gezemicére, izémizére nem is volt igazából szükséged, soha sem, ugye?

—Így igaz ahogy monddod, szerelmem!

—Továbbmegyek - folytatta Murri - és megkockáztatom az állítást, hogy még az is ami e szobában van, azon cuccok java része is felesleges neked!

—Bármitől hajlandó vagyok megválni, csak egy szavadba kerül, mondd hogy mi nem tetszik neked, s azonnal kihajítom!

—Nem, nem, nem! - nevetett Murri. —Nem az a célom e leckével, hogy erősítsem benned a rámszorultságodat, hanem hogy megtanítsalak valamire! Azaz, a döntést hogy mit tarts meg és mitől válj meg, neked kell meghoznod, bébi! Neked, egyedül, igen, önmagadnak! Szerencsére erre van egy rendkívül egyszerű módszer.

—Mi az?

—Az úgynevezett „kakisزابály”! Vélelmezem ugyanis, a bolygótokon nagyon undorodnak a szartól, azért is lettél a szemükben „tisztátalan”, igaz?

—Ahogy monddod! Ha csak simán megerősakoltak volna engem a gazfickók, s arról készítenek videót, annak tizedakkora hírértéke se lett volna, mint így, hogy nem erősakoltak meg, de... szóval, hogy azt tették velem amiről már tudsz!

—Nos, ez remek dolog, ez hogy ekkora az averziótok az ürülékkel szemben, mert ebben is van valami jó: az, hogy ez a negatív érzélem kiválóan alkalmas rá, hogy eldöntsöd, mit tartasz meg és mit nem! Mert teendőd roppant egyszerű! Képzeld el, hogy elmegyünk sétálni valamerre, s mire visszatérünk, gonosz emberek mindent de tényleg mindent ami most itt van a szobánkban, összekentek szarral! Sőt nemcsak egyszerűen szarral, de kifejezetten lágy, véres, bűzös, gennyes fossal! S ehhez még azt is képzeld el, hogy valami akármiféle ok miatt elveszett az összes pénzed is! Semmi se maradt a roppant vagyonodból! A kérdés most az, hogy így, pénz nélkül, amikor tehát lehetetlen hogy az összekakizott cuccok helyett egy-egy új, tiszta darabot vásároljál, így melyek azok a tárgyak, amiket kész volnál alaposan megtisztogatni, letakarítani róluk a bűzlő szart, azért, hogy újra használhasd őket? Tudnillik amely tárgyakkal kapcsolatban erre kész volnál, azok méltóak arra hogy megtartsd őket, mert kellően fontosak. Amelyeknél erre nem szánnád rá magadat, azoktól azonban nyugodtan megválhatsz most azonnal is!

—Micsoda váratlan, meghökkentő aspektus...!

—Mertem remélni hogy az lesz! Az a dolgom mint tanítómesterednek, hogy ilyen váratlan aspektusokra hívjam fel a figyelmedet! Tehát elismétlem még egyszer hogy jól az eszedbe vésd, hogy a véreddé váljék: amikor el akarjuk dönteni, megtartsunk-e vagy kidobjunk-e valamit a minimalizmusra áttérés során, akkor kérdezzük meg magunktól: „Nekiállnék-e megtisztítani ezt a cuccot a szartól, ha valamiért beszorozódna”?

Tudniillik ha képesek lennénk rászánni magunkat hogy alaposan

letisztogassuk a szartól, megmossuk, valószínűleg többször is, megszárogassuk, szagtalanítsuk, fertőtlenítsük, stb; s ezután nem undorodnánk tőle hanem használnánk tovább nyugodtan – nos, akkor az a tárgy valóban érdemes a megtartásra, mert vagy nagyon szeretjük, vagy kiemelkedően hasznosnak tartjuk, vagy egyenesen valóban létfontosságú nekünk!

Ha azonban nem tisztítanánk meg a szartól hanem inkább eldobnánk, akkor akár most is kidobhatjuk, mert minek is tartsuk meg: nyilvánvaló hogy se nem létfontosságú, se nem szeretjük oly kiváltképp nagyon.

—Hm... Mindig elámulok a bölcsességeden, szerelmem... Nos, ha így nézem a kérdést, akkor nekem tényleg csak ez a ruha kell ami most van rajtam, ami a te ruhád alapján lett csinálva az én méretemre; kell ebből egy második példány is tartaléknak; kell tényleg az a talán négy bugyi, zokni, ing amikből te is nagyjából ennyivel rendelkezel a hátizsákodban; meg persze kell nekem az a kés is amit tőled kaptam, s nagyon szeretem, de különben meg emléknék is tartom, mintegy az összetartozásunk zálogának, és persze a machetét és a lézerpisztolyt is megtisztogatnám, mert remek eszközök önvédelemre... Ó igen, a bundám is kéne, mert mi van ha nagy hidegben akarok valahová menni... cipő, sőt tartalék cipő is... Vizespalack és fém pohár... kanál, kés, villa... Hm, azt hiszem semmi más nincs amit hajlandó lennék megtisztítani az ürüléktől!

—Akkor ezeket tartsd meg, a többit add oda Idzsídzsinek!

—Így lesz, szerelmem!

—Kapsz majd tőlem az említett cuccok mellé még tűzgyújtószerszámot is mert az is nagyon fontos, fenőkövet is késélezéshez, egy fémnyelű balta is nagyon jó, vagy ha az nincs akkor egy hatchet, és bár nem nélkülözhetetlen, de nagyon ajánlott hogy legyen egy csúcsszuper, minőségi, meleg sátrad is. Meg valami meleg bundaféleség télre, s a hozzávaló szintén meleg nadrág vagy overall. Ennél több mindent is megtarthatsz ha van hely rá a hátizsákodban, bébi, és ha cipelni tudod, de ezek a leglényegesebbek.

—Értem, szerelmem. De esetleg te is megtartanál valamit innen a szobából?

—Semmit, a hátizsákom és a benne levő cuccok kivételével! Minek is nekem a többi, úgysem az én méretemre készültek... A hátizsákomon kívül egyetlen „cucc” van csak itt amit kész lennék megtisztogatni akár szartól, akár bármi mástól, s az te vagy, Csiela bébi! Tulajdonképpen kissé sajnálom hogy nem voltam itt a bolygótokon már akkor is amikor az a dolog történt veled, mert kifejezett örömmel tisztogattalak volna meg, nem mintha szeretnék kakit pucolni mert véletlenül sem, de úgy csattanós bizonyítékát adhattam volna annak, hogy te érted mindenre hajlandó vagyok, és semmi nem riaszt el a megmentésedtől!

—Ó... nem is sejted életem, milyen csodálatos dolgot mondtál nekem ezzel! Mert amikor megtaláltak engem kidobva az autóból, hozzám se mert nyúlni senki csak vegyvédelmi ruhában, aztán a kórházban meg csak egy nagy kerti locsolócsővel spricceltek rám vizet, úgy mosták le rólam a szar javát... na épp akkor ébredtem föl, a vízsugár ütésére! És azután még csak nem is segített nekem senki megtisztálkodni, csak megmutatták hol van a fürdőszoba, s mondták hogy zuhanyozzak le de alaposan... Pedig legalább egy ORVOSNAK, annak igazán kellett volna ebben segítenie! Hiszen amilyen állapotban én akkor voltam... De te egy csoda vagy, szerelmem, mert elhiszem neked hogy te kész lettél volna erre!

—Naná, még szép! Mert... mondd csak, Csiela, ismered-e te azt a népmesét, hogy „Az Égigérő Fa”?

—Persze, ez egy Galaktika szerte eléggé közismert népmese!

—Na akkor tudod ugye, abban a mesében a hős a boszorkánytól akar lovat szerezni magának. A boszorkány ígér neki hatalmas kincseket, de a hős ragaszkodik ahhoz hogy neki nem kincs kell hanem ló. Akkor a boszorkány felajánl neki mindenféle aranyszörű lovakat, de a fiúnak csak az a már alig élő, csontsovány, a szemétdombra kihajított gebe kell, amit ráadásul neki magának kell elcipelnie onnan a vállán! De aztán persze kiderül róla, hogy épp ő a legislegjobb, legyőzhetetlen ló! Na ilyen ló vagy te is, Csíela, jelképesen szólva: te mintegy szemétdombra lettél dobva, de én boldogan kikapartalak volna onnan téged, sőt lényegében most is ezt kell tennem, jelképes értelemben, mert el kell takarítanom a gondolkodásodból, az elmédből a gondolatszemeteket, hogy elméd ragyogását semmi ne tompíthassa!

—Tényleg csodálatos dolgokat mondasz nekem!

—Most foglalkozzunk azzal, hogy elkezdesz közismert dolgokat más aspektusból szemügyre venni! Például, tudod-e, Csíela, mi az, hogy „hasmenés”?

—Hogyne tudnám, persze hogy tudom, volt nekem is nemegyszer! Tényleg azt akarod hogy erről beszéljünk, hogy kirészletezzem, mivel jár ez az undorító esemény?!

—Miféle esemény? A hasmenés nem esemény, hanem mozgásforma!

—Igen, persze, tekinthetjük a beleink mozgásának, de...

—A beleknek ehhez semmi köze! A „hasmenés”, az egy zoológusi szakkifejezés, ami a kígyók speciális mozgásformáját jelenti, hiszen a kígyók azok az állatok, amik a hasukon csúsznak, azaz nem a lábuk, hanem a hasuk által mennek valahova!

Csíela egy pillanatig szájtátva meredt Murrira, majd elemi erővel tört ki belőle a kacagás, amit aztán percekig abbahagyni se tudott.

—Köszönöm neked szerelmem, hogy ennyire felvidítottál! - nyögte végül, amikor már meg tudott végre szólalni, bár még mindig nehezen.

—És azt tudod-e, mit jelent az a szó, hogy „guruló”?

—Hát, hogy izé... nem lábakon mozog, hanem kerekeken...

—A csudát! A „guruló”, az az a ló, amely a meditációk és más misztikus gyakorlatok révén már annyira előrehaladt a Tökéletesedés felé vezető úton, hogy immár más lovak guruja lehet, sőt, talán még emberek guruja is.

Na erre Csíela ismét kacagni kezdett.

—Jaj, jaj, már fáj a hasizmom, megölsz a humoroddal!

—Legalább kellemes halálod lesz, vagy legalábbis vidám halálod... De azt ugye tudod, hogy mi az a „Homo Erectus”?

—Valami rémlik, valami előember-féleség... de sejtem már hogy szerinted egészen más!

—Úgy van. A Homo Erectus, az a pornófilmek készítésekor használt kifejezés, azt a férfit jelenti, aki még nem „merült le” teljesen, azaz még képes erekcióra.

—Jaj, jaj, jaj, mindjárt kipukkadok tényleg! Elképesztő vagy, szerelmem!

—Na és a mikrobiológus?

—Mondd csak, mi az szerinted!

—Hát nagyon picike biológus, törpenövésű, vagy olyan óvodáskodó gyermek, aki már olyan fiatal korában eldöntötte hogy biológus akar lenni, és szorgalmasan tanul ennek érdekében!

—Honnan tudsz te ilyesmiket?!

—Megfigyeltem a szavakat, s kissé eltöprengtem azon, miért épp azt értjük a szó alatt, amit, amikor pedig esetleg egészen mást is jelenthetne az a szó! Ennek a

játéknak az a neve, hogy „Félremagyarázás”. Neked is nagyon ajánlom hogy igyekezz minél több efféle félremagyarázást kitalálni, mert ezzel hozzászoktathatod magadat ahhoz, hogy függetlenebb legyél a gondolkodásodban mások véleményétől és értékítéletétől, s nemcsak a szavak, de az élet más területein is! Például, halljuk, Csíela, szerinted mit jelent az a kifejezés, hogy „megveti az ágyat”?

—Szóval vizsgáztatsz? Szerintem ezen nem fogok megbukni! Ez a kifejezés ugyanis azt kell jelentse, hogy megvető magatartást tanúsít az ágy iránt, azaz nem becsüli semmire se, felesleges bútornak tartja, mert az a véleménye hogy az ágyban alvás elpuhítja az embert. Az ilyen mentalitású ember (hozzám és hozzád hasonlóan...) minden bizonnyal a padlón vagy egy deszkán alszik, és nincs is ágy a lakásában.

—Remek válasz! Na és akkor mi a helyzet a „parázsló” szóval?

—Ez nagyon könnyű! A „táltos paripa” alternatív elnevezése, hiszen ez az a ló, amely a mesék tanúsága szerint parazsat eszik.

—És a „szertartás”?

—Kábítószer tartása, birtoklása.

—Csavargó?

—Az a betanított munkás egy üzemben, akinek az a dolga hogy az adott termék főbb elemeit egymáshoz erősítse csavarokkal.

—Adathordozó?

—Számítástechnikai központokban a mágneslemezek és egyéb háttértárak cipelésére beosztott segédmunkás.

—Édesanya?

—Olyan anya, akit a kannibálok speciális ételekkel, főleg fűszernövényekkel etettek, azért, hogy amikor majd megeszik azt az anyát, a húsa minél édesebb legyen.

—Bicikli?

—A „biszex cikli” rövidítése, azaz olyan kerékpár, amit férfiak is és nők is képesek hajtani. Ellentéte a tricikli, amit már nemcsak férfiak és nők, de még állatok is elhajthatnak.

—Borzasztó?

—Az az ember aki borzasztó, annak az a munkája hogy borzokat telepít ide meg oda, különböző területekre, illetve a már ott levő borzpopulációk egyedszámát tartja számon, valamint az egészségi állapotukat monitorozza.

—Barikád?

—Kisbárányok fürdetésére szolgáló kád.

—Alkohol?

—Fontos tisztség volt a középkori királyi udvarokban: feladata volt a főkohol által az ellenséges királyokról és országokról kiagyalt koholmányok azaz rágalmak terjesztésének megszervezése a nép és különösen a hadsereg körében, hogy a katonák csapatszellemre, hűségre és lelkesedésre növekedjenek. A legtöbb csata előtt ezért sok alkoholt küldtek lelkesítőnek a katonák közé. Nemegy csata sorsát az alkohol döntötte el!

—Homokozó?

—Homoszexuális férfiak találkahelye illetve klubja.

—Bakteriológus?

—A baktériák, azaz a vasúti váltókezelők nemi életét tanulmányozó tudós.

—Telivér?

—A vámpírok által kinemesített bővérű ló, azaz olyan ló aminek nagyon sok a vére, tehát teli van vérrel, s így rengeteg csemegét tud biztosítani az ő vámpírgazdájának.

—Remek félremagyarázások Csiela, gratulálok neked, pompás félremagyarázások tényleg, s gondolkodnod se nagyon kellett ezeken, gyorsan ment az egész, végre dolgozni kezdett az extramagas, kétszáznál is nagyobb IQ értéked! Ezt már szeretem! Na most ezt a mentalitást kell átvinned az élet minden területére! Mindent meg kell kritizálnod magadban, mert hátha nem is úgy van az ahogy mások mondják! Elvégre, miért is bíznaál meg feltétlenül másokban, hátha csak meg akarnak téveszteni téged?!

—Értelek, de nem lesz könnyű!

—Biztos is hogy ez nem könnyű, de azért bele lehet szokni. Amit kellően sokszor ismételsz, az előbb-utóbb a habitusoddá válik. Na és akkor most megemlítem neked, hogy annak hogy e szobádból is kidobsz majdnem mindent, annak az is a haszna, hogy ha nem látod a régi cuccaidat, akkor kevesebb alkalommal fogsz a múltadra emlékezni, márpedig ahhoz hogy boldogok legyünk, ahhoz elsősorban a jelenben kell élnünk, a jelenel kell törődnünk, másodsorban meg a jövővel de azzal is csak nagyon kis mértékig a jelenhez képest, a múlttal törődni pedig nemcsak nem kell de nem is szabad, amiatt, mert hiába is törődnénk vele, úgyis megváltoztathatatlan!

—A múlt persze hogy megváltoztathatatlan, de attól még emlékszem rá, s emiatt szenvedek, mert hogy úgy mondjam „belém égett”, rémálmaim vannak tőle, te is tudod hogy még a te erős karodban aludva is néha felébredtem, reszketve, sikoltva, az álmok miatt... nem mondhatod tehát hogy csak mert ez elmúlt, emiatt többé nem számít, jelentéktelen!

—Persze hogy nem mondom ezt, bébi! A múltat nem letagadni kell, hanem tudomásul venni. És persze megvizsgálni, majd tanulni belőle. Na és itt jön be az „Amor Fati” alapelve a sztoicizmusnak, amire már korábban is célozgattam! Ami, nagyon primitíven megfogalmazva, de arról szól mint az a közmondás, hogy „Minden rosszban van valami jó is”. Mi sztoikusok azonban ezt kissé magasröptűbben fogalmazzuk meg: úgy, hogy „Minden ami legyőz ugyan téged, de nem semmisít meg, az a hasznodra van, mert MEGEDZ téged!”

—Hát, ez amit tettek velem, ez majdnem elpusztított...

—Na ugye hogy tényleg csak majdnem!

—De hiszen még most is nyögöm a következményeit! Mi lenne ebben nekem a jó?! Semmi de semmi jót nem vagyok képes felfedezni a történetekben, már bocsáss meg szerelmem! Tudom, emlékszem rá, korábban már mondtad hogy így legalább tudom hogy ki az igaz barátom... hát, kiderült hogy senki, mert mindenki elfordult tőlem... meg hogy rájöttem mekkora hatalmas ellenállóképességem vagy micsodám van, nem is tudom hogy nevezzem, mert olyan soká bírtam... Igen, ezeket tekinthetjük valóban „jónak” valamiféle nagyon elvont értelemben, de semmi esetre se hiszem azt, hogy ezek az apró előnyök felérnek azzal a borzalmas szenvedéssel, amit átéltem, meg azzal a tekintélyvesztéssel és szégyennel, amit még ma is el kell viselnem a történetek miatt!

—Jó, akkor közelítsük meg más úton a kérdést! Tegyük fel, megjelenik előtted hirtelen a jóisten...

—Melyik isten? - kérdezte közbe Csiela.

—Akármelyik. Miért, te több istenben is hiszel?

—Én tulajdonképpen egyikben se hiszek, de pláne azóta ami történt velem, mert

ha lenne isten akárcsak egy is, és az az isten jó lenne, nem hagyta volna hogy ez történjék velem! De a bolygónkon a vallásban rengeteg isten van, bár ez nem pontos fordítás azt hiszem, mert nálunk lényegében az a vallás terjedt el, aminek buddhizmus a neve, ezt biztos te is ismered, legalábbis hallottál róla...

—Naná, kiválóan ismerem, rengeteget tanulmányoztam! Amúgy nem is kevés az olyan emberlakta bolygók száma a Galaktikában, ahol valami buddhista-szerű vallás az uralkodó. Persze, néha jelentősen eltérnek egymástól a részletekben.

—Na, ha ismered, akkor nem kell sokat magyaráznom: elismerjük istenek létezését, de ezek az istenek, bár messze sokkal több a hatalmuk mint az embereknek, maguk is halandó lények, ha akár milliárd évekig is élnek, és tulajdonképpen jelentéktelen a szerepük a buddhákhöz képest. Szoktuk néha emlegetni az isteneket, de ez inkább csak szófordulat, sőt amikor egyes számot használunk, hogy „isten”, akkor az meg eleve nem is istent jelent a legtöbbször, hanem a Legfőbb Buddha afféle „pongyola megnevezése”, bár az egyes egyházak és szekták közt van nálunk nem is csekély vita arról, hogy melyik Buddha is a „legfőbb”. Meg van nagyon sok más eltérés is a tanaikban. De mondom, én tulajdonképpen nem hiszek ezekben a vallásos dolgokban, bár néha sajnálom hogy nem vagyok képes hinni. De tényleg nem vagyok hívő, aminek amúgy bizonyítékát is adtam, mert ha az lennék, elő se fordulhatott volna hogy húst egyek, nemhogy emberhúst de állatét se! Hiszen ez ellentétes az Ahimsza elvével, hogy ne ártsunk!

—Ezesetben apukád és anyukád se hívő.

—Persze hogy nem azok, legalábbis nem nagyon. Amúgy, a bolygónkon nagyon kevés az olyan emberek száma akik igazán mélyen hívők. Van ilyen, de kevés. A legtöbb ember számára kimerül a vallás abban, hogy megtartja a csiricsaré ünnepeket, néha ajándékot visz a szentélyekbe, és nem eszik húst. És kész, ennyi, ettől még simán művelhet bármiféle gazemberséget, amint azt ugyebár velem is tették...

—Na akkor ne is istenről beszéljünk, hanem buddháról! Szóval, tegyük fel megjelenik előtted maga a Legfőbb Buddha, és azt mondja neked, hogy „Csíela, bocs de elkerülte a figyelmemet mit akarnak tenni ellened, van ez így velem is mert sok a dolgom, de most rendbehozhatunk mindent: ha akarod, visszaküldelek az időben, az elrablásod előtti órákba, és úgy intézem a dolgokat hogy ne sikerüljön elrabolniuk téged! Ekkor nem leszel megkínózva, megmarad a jó híred, és nem gyötörnek majd téged a rossz emlékek sem, egyszerűen mert semmire se fogsz emlékezni amire most, ezek a szörnyű dolgok elvégre meg se fognak történni veled, azaz másképp alakul onnantól kezdve az életed! Akarod-e?” - kérdi tőled a buddha. Mit válaszolnál, Csíela? De kérlek ne indulatból megheves érzelmeiktől vezettetve válaszolj, hanem gondold meg nagyon alaposan, felhasználva ehhez a kétszázvalahányas IQ értéked minden cseppjét! Tehát akarnád-e, hogy ha lehetséges volna, „visszacsinálódjék” minden, és ne legyél megkínózva, megalázva, és semmi se történjék meg, ami azóta megesett veled?

Csíela halottsápadtan meredt Murri arcába.

—Én tudom hogy ezt miért kérded... de te is tudod ugye, hogy ez iszonyatosan kegyetlen kérdés... te most kínzol engem, még kegyetlenebbül is talán, mint azok a rohadékok tették velem...

—Csíela, vannak műtétek amiket muszáj elvégezni egy betegen, akkor is ha nem lehetséges a fájdalomcsillapítás, és a beteg üvölt emiatt kínjában! Mégis muszáj, mert másképp belehalna a bajba!

—Ezt akkor se gyógyításnak érzem, hanem valamiféle zsarolásnak! Mert nekem tényleg magas ám az IQ értékem, és tudom hogy most oda szeretnél kilyukadni, hogy ha nem történik meg velem mindaz az iszonyatosság, akkor nem találok rád, a szerelmemre, és nem lennél nekem, és hogy ezért talán nem is olyan nagy ár a kínzás, meg a... a minden amit átéltem! De ez... ez nagyon kegyetlen, ez, hogy ilyesmit kérdezel tőlem... visszaélsz a szerelmemmel...

—Nem fogok megharagudni rád ha azt mondd, visszacsinálnád a dolgot ha tehetnéd, még ha ez a rólam való lemondással is járna. Megígérem neked, hogy ugyanúgy szeretlek majd a továbbiakban is.

—De ez akkor is olyan zsarolásféle!

—Nem, ez nem zsarolás, ez csak a „valamit valamiért” elv tudatosítása, az azzal való szembenézés! Ez egyszerűen a világ lényegéből fakad. Mert minden amit csinálsz vagy ami történik veled, szükségszerűen azzal jár, hogy nem csinálsz valami mást, illetve nem történik veled valami más! Ha például egy órát könyvolvasással töltesz, az azzal jár hogy azon idő alatt nem filmet néztél, nem szeretkeztél velem, nem síeltél, nem autóztál, nem fürödtél, stb. Ehhez hasonlóan, ha veled az történik hogy apukád nem épp azt a bizonyos fejevadász céget kéri fel hogy találjon neked „magányossági szakértőt”, akkor nem találkozol velem, hanem akkor valaki mással találkozol, vagy talán senkivel se, s egészen másképp alakul a sorsod. Lehet hogy jobban mint ahogy most velem alakul épp, de lehet az is hogy rosszabbul. Nem tudhatod előre! Visszamenőlegesen se tudhatod! Ami meg az elrablásodat és a kínzásodat illeti, Csíela, gondold bele kérlek, miként alakulhatott volna a sorsod ha az nem történik meg veled. Szóval tegyük fel hogy mint mondtam, a Legfőbb Buddha vagy akármi más csoda révén te visszamész az időben, s tényleg úgy alakul a sorsod hogy elkerülsz azt az elrablást és a kínzásokat. Ez nyilván nagyszerű dolog a szemedben, csak hogy, ennek akkor nem örülnél, egyszerűen mert foglalmad se lenne akkor arról, hogy micsoda szörnyűséget úsztál meg! Te akkor minden bizonnyal továbbra is a megszokott fényűző és - ismerjük el - léhűtő életedet élnéd, cicomázkodnál, szórna a pénzt ostobaságokra, olyasmikre költve a pénzt amik igazából nem is okoznak neked valami hű de nagy örömet, legfeljebb pár pillanatig amíg megvásárolod azt a teljesen felesleges vicikvacakságot. Ellenben nagyonis esélyes, hogy akkor is megkéri majd a kezedet az a herceg, elfelejtettem a nevét...

—Zsormi.

—Hát akkor ő. Na de akkor biztos hozzá is mész, holott remélem a MOSTANI eszeddel sejtetted azért, hogy nem lett volna vele oly fölöttébb kiváló a kapcsolatotod és a házasságod! Annyira semmiképp sem mint most velem, de még annyira se talán mint egy „közönséges” emberrel, mert azért az kiderült a herceg viselkedéséből, hogy nem igazán becsül téged sokra, s az indulatait se igazán képes visszafogni, azaz amint neki nem tetszően cselekedtél volna a házasságban, azonnal kitört volna köztetek a veszekedés! Talán verekezés is. S ha hozzám képes egy girnyó csipszar volt is a herceg, de nálad határozottan erősebb... Elismered ezt eddig?

—Persze, ez nem is lehet vitás!

—Na akkor folytassuk! Ha nem történik meg veled AZ az elrablás és kínzás, azon a bizonyos napon, akkor sincs semmi garancia rá, hogy ne történt volna valami hasonló veled mondjuk egy vagy két héttel később!

—Hú...! Ez teljesen igaz!

—Tehát ha EGY bizonyos negatív eseményt meg is úszol, az nem jelenti azt, hogy

megúszol MINDEN bajt! Bajmentes élet egyszerűen nem létezik! De tegyük fel a legjobbat, azt, hogy egyáltalán nem sikerül téged elrabolni és megkínozni sosem. Ezesetben nyilván te lettél volna a királynő idővel. Egyáltalán nem biztos azonban, hogy akkor boldog lettél volna! Hiszen gondolj csak bele, maga az elrablásod és megkínzásod is bizonyíték arra, hogy apád uralkodásának jelentős és erős ellenzéke van, még ha ő nem is tud erről... Igazság szerint nekem az a véleményem, bár neki még nem mondtam, hogy apukád, Csiela, hiába mondogatja hogy ő zsarnok, de igazából gyöngé király! Ha igazán kézben tartaná a dolgokat, egyszerűen esély se lett volna rá hogy ez történjék veled!

—Nekem is ez a véleményem erről régóta, szerelmem, csak nem mondtam eddig édesapámnak! És nem is fogom mondani neki ezután sem. Most már ugyanis felesleges. Elégge biztos vagyok benne, hogy Idzsídzsi majd változtat ezen a helyzeten!

—Igen, ebben és is biztos vagyok, de ha nem rabolnak el téged, akkor nem találkozol Idzsídzsivel sem! Egyedül kéne uralkodnod! És ha már apukád is többé-kevésbé gyenge uralkodó, hát légy őszinte és ismerd el, te méggyöngébb lennél! Hogy ennek konkrétan miféle következményei lennének, azt nem tudom, de hogy semmi jó, az biztos! Lehet hogy egykettőre megbuktatnának téged, kivégeznének, de ha nem, akkor is egetverő stressz lenne az uralkodásod minden egyes napja, egy szemhunyaszt se tudnál nyugodtan aludni éjszakánként, mert vagy félnél merénylőktől, cselszövőktől, vagy lelkipurdalás kínozna hogy helyesen döntöttél-e valamilyen ügyben, vagy aggódnál hogy amit megparancsoltál azt tényleg végrehajtják-e, s úgy ahogy mondtad, stb! S mondom, akkor nem lenne melletted Idzsídzsi, de én sem!

—Hm...

—Látod bébi, én nem „zsarolni” akarlak, hanem tanítani! Felhívni a figyelmedet a... egy másfajta nézőpontra! De még folytatom is: valójában kifejezetten hálás lehetsz a sorsnak azért, hogy minden úgy esett meg veled, ahogy, mert az „Amor Fati” elv körébe tartozik az az okoskodás is, hogy akármennyire rossz is ami történt velünk, igenis örvidenünk kell neki, egyszerűen amiatt, mert nem lett a sorsunk annál is rosszabb mint ami végülis megtörtént!

—Hát hogyan lehetett volna ez rosszabb?!

—Például úgy, hogy minden pontosan így történik, de nekem teli van a fémopalackom vízzel, emiatt nem sétálok be abba az épületbe hanem csak úgy simán továbbállok, s akkor nem találkozol velem! Szerintem el kell ismerned, hogy kifejezetten kolosszális mázlid volt amiért igenis kifogyott akkor a vizem, és találkozhattunk!

—Ebben nem kételkedhetek!

—Tehát, látod, igenis lehetett volna rosszabb is a sorsod! De az is megtörténhetett volna, hogy Idzsídzsi nem nézi meg a rólad készült videót és nem szeret beléd. Ez rossz lett volna, mert én kifejezetten kedvelem őt, még ha pofátlan is, nekem az a véleményem hogy ő egy hatalmas ajándék neked, bébi, nagyon örülök a felbukkanásának, de szerintem te is!

—Így van... bár állandóan zavarba hoz és pirulnom kell... de tényleg van benne valami olyan izé vagy hogy is mondjam, amitől muszáj szeretnem őt...

—De hogy folytassam - beszélt tovább Murri - akár az is megtörténhetett volna, hogy egészen egyszerűen megölnek téged! Hát csak jobb akkor neked már ha most élsz, velem együtt, igaz?!

—Igaz, igaz! Ó, olyan jó a te erős karjaidba bújni!

—Na akkor azonnal bújj is ide a karjaimba, bébi, mert tudom én hogy ez egy valóban nagyon kemény lecke, téma, ez amiről beszélünk, nagy stressz neked mindezen dolgokkal szembenézni, s könnyebb neked ha dédelgetlek közben... Így ni, ez az, ülj ide az ölembe, én meg erősen magamhoz szorítalak... de azért folytatom közben a szövegelést, tehát figyelj!

—Persze hogy figyelek rád, nagyon figyelek!

—Szóval, az is megtörténhetett volna veled, hogy nemcsak ennyi ideig kínoznak téged, ezekkel a módszerekkel, de tényleg meg is erőszakolnak téged, sokszor! Ne tagadd le, bébi, hogy akkor még sokkal jobban szégyenkeznél mint most, pláne ha azt is filmre veszik, amint pedig biztosak lehetünk benne hogy fel is vették volna! Így meg, te nekem adhattad a lányságodat, nekem, akit szeretsz, azt mondd, ugye...

—Igen, persze hogy azt mondom, mert úgy van!

—Na látod! Micsoda jó érzés neked, hogy engem ajándékozhattál meg ezzel, amit a nők „legnagyobb kincsének” neveznek... Megtehették volna azt is, hogy megnyomorítanak téged, mondjuk megvakítanak, vagy levágják a karodat, netán elcsúfítanak úgy, hogy lemetélik az orrod, füledet, ajkaidat... Vagy elkaphattál volna tőlük netán valami gyógyíthatatlan betegséget, akár nemibetegséget is... Szóval, igenis alakulhatott volna MESSZE SOKKAL DE SOKKAL ROSSZABBUL IS a sorsod! Elismered?!

—Igen... - hajtotta le a fejét Csiela.

—Na, akkor nem úgy van-e, hogy minden okod megvan az öröme, egyszerűen azért, mert MEGÚSZTÁL egy rakás sokkal de sokkal szörnyűbb eseményt is, mint amin átestél?!

—De másoknak ennyi szenvedést se kell kiállniuk!

—Csiela, a sztoikus nézőpont szerint az úgy van, hogy az Életben a jó és rossz események nagyjából kiegyenlítik egymást. Tehát nagy jó esemény együtt jár valami nagy rosszal is, vagy ha nem is egyetlen nagy rossz eseménnyel, de sok-sok kisebb rosszal. Tény hogy iszonyatosan rossz az ami veled történt, de ne feledd hogy igenis van hatalmas jó is az életedben: például soha semmit se kell dolgoznod! Mert most képzeld el, hogy neked is minden nap fel kell kelned korán, bevonszolni magadat a nemszeretem munkahelyre, s ott ledolgozni legalább nyolc órát, de talán tizet is, miközben gyűlölöd azt a munkát! S közben még a főnök is ott valószínűleg egy utolsó tahó, akivel nehéz kijönnöd! Közben esetleg annak is ki vagy téve, hogy a főnök szexuálisan is zaklasson téged. Talán nemcsak ő, de a nála alacsonyabb rangú munkatársaid is. S mindezért annyi pénzt kapsz, ami ugyan túl sok az éhenhaláshoz, de túl kevés ahhoz, hogy kicsit is örülhess az életnek! Nos, ettől te megmenekültél már rögvest akkor amikor királylánynak születted! Igen, akadnak rossz dolgok a te életedben is, de EZ, ez bizony nem! Neked nemcsak dolgoznod nem kell, de annyi pénzed van, hogy szinte belefulladász, tényleg annyi a pénzed mint a szemét, lámcsak, egyszerűen odalökted Idzsídzi kezébe a bankkártyát, rajta a kétmilliárddal, s nem úgy nézel ki mintha ebbe kicsit is tönkrementél volna, hiszen mondtad Idzsídzsinek, hogy nyugodtan kérhet majd még tőled pénzt, ha ez elfogy! Holott ha igaz amit ő mondott, hogy itt nálatok havi háromezerből már egész tisztességesen meg lehet élni, akkor ez a kétmilliárd, ez több mint hatszázhatvanhatezer hónap fizetésével egyenlő, ami több mint ötvenötezer év fizetése! Szédületes gazdagság! És ez neked csak úgy VAN, semmit nem kell tenned érte! Én igenis azt hiszem, ez már önmagában véve is felér azzal a szenvedéssel amin keresztülmentél, az hogy

énrám is ráleltél, hogy vagyok neked, az már ehhez képest csak a hab a tortán, mert bár én mint minimalista, sőt extrém minimalista, igazán nem becsülöm sokra a pénzt, a kisujjamat se mozdítanám érte, de HA már mégis van az embernek pénze, mondjuk hogy a Sors kegyelméből, csak úgy „magától”, mint neked is, akkor azért a sok pénz egy dologra bizonyosan jó: arra, hogy sok jót lehet tenni vele! S a jótett nagy örömet tud okozni! És te igenis elkezdted jót tenni a pénzeddel, azt, hogy megalapítottad a Nimorát! Azaz, kultúrhős leszel, a nők védelmezője, megmentője! Ennek örömétől is elestél volna, ha nem úgy történik minden veled, ahogy megtörtént!

—Hm...

—Remélem most már kissé másképp látod a veled történeteket, most, hogy... ha szabad így mondanom, „újraakasztottam” az eseményeket, megmutattam neked egypár más aspektusát...

—Azzal semmi esetre se vitatkozhatom, hogy tényleg alakulhattak volna másképp is az események, sokkal rosszabbul is...

—Na látod! És ha öndicséret büdös is, de hidd el, az hogy velem találkoztál, nemcsak annyiból jó neked, hogy így van már valaki aki nagyon szeret téged, de amiatt is, mert rengeteg hasznos dolgot tanulhatsz tőlem. Például ugye, itt van ez a ragadozó-diéta, amit már pár napja követsz. Elárulom, pár hónap múlva, amikor már alaposan hozzászokott ehhez a táplálkozáshoz a szervezeted, még a szúnyogcsípéseknek se leszel annyira kitéve, mert a diétádnak hála megváltozik majd a verejtéked kémiai összetétele, s így kevésbé leszel vonzó a szúnyogok számára!

—Elképesztő!

—Így van pedig! E témakört még nem nagyon vizsgálta a tudomány, de rengeteg úgynevezett „anekdotikus beszámoló” kering az ügyről. Ezen „anekdotikus beszámolók” nagyjából 60–70%-a sokkal kevesebb szúnyogcsípésről számol be! Sokan írják, hogy szinte teljesen „láthatatlanná” váltak a szúnyogok számára, vagy legalábbis sokkal ritkábban csípi őket. A beszámolók kb. 20–30% számol be arról, hogy semmi különbséget nem tapasztalt a diéta előtt és után. Végül pedig elenyésző, kb. 5–10% említi, hogy úgy érzi, mintha több csípést kapna, de ezek ritkák és általában rövid, mellékes megjegyzések. Erős a gyanúm különben, hogy azok akik több szúnyogcsípésről számolnak be, azok a húst nem nyersen eszik, sőt nemcsak nem nyersen, de eleve FELDOLGOZOTT HÚSKÉSZÍTMÉNYEKET esznek, aminek nyilvánvalóan teljesen más a hatása a szervezetünkre.

—Hát, azt nem bánom ha nemcsak az emberek undorodnak tőlem ezentúl, de a szúnyogok is...

—Na végre már valami humorszerűsége is képes vagy, kedvesem!

—De csak mert mellettem vagy, sőt mert a karjaidban vagyok... Ugye nem lehetséges olyasmi, hogy elhagysz?!

—De igen, ám kizárólag akkor, ha te magad szólítasz fel erre.

—Az lehetetlen, hogy is mondhatnék olyasmit, képtelenség!

—Akkor ne félj ilyesmitől.

—De igenis félek ettől, mert te oly alaposan kihangsúlyoztad nemegyszer, hogy a te legnagyobb vágyad a lehető legtökéletesebb függetlenség... én meg, elismerem, meglehetősen agresszív módon rádakaszkodtam... S ez csorbítja a függetlenségedet... szóval én attól félek hogy inkább csak kötelességtudatból vagy mellettem...

—Ez eleinte igaz is volt, de közben egyre jobban megszerettelek, bébi.

—Pedig tudom, hogy ha szép nőnek számítok is, de akadnak azért bőven nálam csinosabb lányok is.

—Hogyne, persze, de azoknak nincs szükségük rám, vagy legalábbis nem ennyire, márpedig nekem jó érzés hogy hasznosnak érzem magamat melletted. Ráadásul többféleképp is, mert egyszerre vagyok a testöröd is és a tanítód is! Na és folytassuk is a tanításodat! Minthogy megtudtam az imént tőled, hogy jól ismered a buddhizmust - még ha nem is hiszel benne - ez alkalmat nyújt nekem arra, hogy tömören összehasonlítsam számodra a sztoicizmus és a buddhizmus etikai rendszerét, illetve alapkoncepcióit, így mindjárt láthatod a köztük levő nagyfokú hasonlóságot, de a különbségeket is! Tehát:

—A vágyakhoz való viszony:

- **Sztoicizmus:** a vágyakat két részre osztja: szükséges és felesleges. A feleslegeseket (vágy a luxusra, hírnévre, hatalomra) le kell győzni, mert szolgásgot szülnek. A szükségeseket (étel, egészség, biztonságra törekvés) mértékkel kell kezelni.
- **Buddhizmus:** minden vágy a szenvedés forrása. A végső cél a vágyak teljes megszüntetése (nirvána).

A sztoikus tehát azt mondaná: „Urald a vágyaidat”. A buddhista: „Oltsd ki a vágyaidat”. A gyakorlatban mindkettő egyszerűséghez vezet.

—A szenvedéshez és fájdalomhoz való viszony:

- **Sztoicizmus:** a fájdalom rossz, de nem a legrosszabb. Az, hogy hogyan viszonyulsz hozzá, a te erényed vagy gyengeséged mutatója. „A fájdalom elkerülhetetlen, de a szenvedés választás kérdése”.
- **Buddhizmus:** a fájdalom természetes, a szenvedés abból fakad, hogy ragaszkodsz vagy ellenállsz. Ha nem kapaszkodsz, a szenvedés megszűnik.

Mindkét filozófiai rendszer megtanítja, hogy a fájdalomhoz való belső viszony számít, nem maga a fájdalom.

—A halálhoz való viszony:

- **Sztoicizmus:** a halál természetes, része a kozmosz rendjének. Nem rossz dolog, csak az emberek félelme teszi azzá. Kedvenc mondása a sztoikusoknak, hogy „Nem a haláltól kell félni, hanem attól, hogy nem kezdte el élni”.
- **Buddhizmus:** a halál az újraszületés láncolatának része, amíg valaki meg nem szabadul a vágyaktól. A halál félelmét az okozza, hogy ragaszkodsz az „én”-hez, ami illúzió.

Mindkét filozófia segít békével nézni a halálra: a sztoikus a kozmosz rendjeként, a buddhista az „én”-hez való ragaszkodás feloldásával.

—Az „Én” mint fogalom illetve koncepció értelmezése:

- **Sztoicizmus:** az ember része a Logosznak (világrendnek), egyéni tudata ugyan van, de alárendelt a kozmosznak.
- **Buddhizmus:** nincs állandó „én” (anattá). Az „én” csak átmeneti összetevők halmaza (test, érzések, gondolatok, tudat).

Tehát mindkettő relativizálja az „én” fontosságát. A sztoikusnak az „én” kisebb része az Egésznek, a buddhistának pedig illúzió.

—Lényegi különbség:

- A **sztoicizmus**: racionális, a „mindennapokban” használható, etikai filozófia.
- A **buddhizmus**: gyakorlati életmód, de spirituális-ontológiai háttérrel (újjászületés, karma, nirvána).

Ha a misztikus részeket levesszük, a buddhizmus gyakorlatilag egy „kicifrázott”, művészileg cizellált, szinte a költészetbe átemelt sztoicizmus-variánsnak tekinthető.

—Ha ez így van ahogy mondod szerelmem, akkor ez azt jelenti hogy ha én sztoikusnak vallom magamat ezek után hogy megismertettél engem ezzel a tannal, akkor én eszerint tulajdonképpen buddhista leszek, de a „misztikus körítések” nélkül?

—Majdnem. Nem teljesen, de úgy nagyjából talán nyolcvan százalékig.

—Akkor mégiscsak teljesen, mert csak a mi bolygónkon is van legkevesebb két tucat olyan buddhista egyház illetve szekta, amiknek a tanításai egymástól messze jobban eltérnek mint húsz százalék...

—Hát akkor teljesen, nekem igazán mindegy, bébi, hogy buddhizmusnak nevezed-e ezt vagy másnak, a lényeg hogy e tanítások a véreddé váljanak, mert akkor hajtják neked a legtöbb hasznot, abban, hogy boldog legyél!

—Hogy én boldog legyek?

—Persze, hiszen az egésznek ez a célja!

—Én?

—Miért, ki más?

—De hiszen a buddhizmus szerint „én”, az nem létezik, tehát „én” boldog se lehetek!

—Nevetsz, Csiela, nem hiszel ebben!

—Naná hogy nem. Mert ÉN tudom, hogy ÉN igenis létezem! ÉN voltam az akit megkínóztak, az ÉN jó híremet tették tönkre, ÉN szeretnék bosszút állni rajtuk, és ÉN szeretlek téged, tehát ÉN igenis létezem, azaz ÉN vagyok! Sőt mintha az előbb te is olyasmit mondtál volna, hogy a sztoikusok szerint is létezik az „én”.

—Na ez nagyon érdekes téma. A helyzet az, bébi, hogy az „én”, az egyszerre létezik is meg nem is!

—Hogyhogy?!

—Ha azt mondom magamról személyes névmásként hogy „én”, az nyilván egészen mást jelent mint amikor te használod magadra az „én” szót. Az „én”, tehát létezik. Olyan értelemben azonban igaza van a buddhistáknak, hogy nincs valami önálló, változatlan „én” principium bennem illetve benned (ezt a kereszténység meg más monoteista vallások szerintem léleknek nevezik), mert az „én”, az szerintem nem más, mint legfőbb tulajdonságaink összessége, mondjuk úgy modern szóval hogy egy mémkomplex. Na de ez az idő múlásával változik! Kiskoromban például semmi csípőset nem tudtam megenni. Ma már egészen csípős, baromira csípős ételeket is megeszek, sőt szeretem is! (oké, nem „ma”, hanem mielőtt még a ragadozó diétára áttértem volna). Tehát az „én”-emet alkotó mémkomplex egyik tagja kicserélődött az ellenkezőjére! Az én-em megváltozott! NEM ÁLLANDÓ! Hasonlóképp, korábban amikor még nem a csavargó életet éltem, és volt számítógépem, akkoriban tehát iszonyatosan gyűlöltem a fórumtrollokat, komolyan mondom szerencsénk volt hogy anonimok és nem tudom hol laknak, mert talán konkrétan meggyilkoltam volna őket! Manapság azonban (hála a

sztoicizmusnak...) eszembe se jut ilyesmi, sőt még csak fel se háborodok a trollkodásaikon, hanem szerencsétlen nyomorultnak tartom mindet, s vagy nem törődöm velük vagy igyekszem kedvesnek lenni hozzájuk, és szánakozom rajtuk! Azaz ez a tulajdonságom is gyökeresen megváltozott az éneket alkotó mémkomplexben. Azaz „én”, az van ugyan, de nem állandó, hanem más mindenfélék egyfajta összessége, azt hiszem ezt mondanák a buddhisták úgy, hogy „dharmák kötege”. Mondjuk tehát úgy, hogy az „én”, az egy „funkcionális konstrukció”. Na most ennek felismerése remek és hasznos dolog, mert ha rájövünk ha az „én”, az változhat, akkor remélhetőleg módunk nyílik arra, hogy előnyös irányba változtassunk rajta!

—Hogyan?

—A kínzóid megváltoztatták az énedet, rossz irányba, mert „belédnevelték” a magánytól való félelmet. Nos, ezt „vissza kell csinálnunk”. Ennek remek kezdete az ha rádöbbenysz, nem „te” félsz, nem az „éned” fél, mert nincs neked olyasmid hogy „én”, csak egy tulajdonságköteg van amit az egyszerűség kedvéért én-nek nevezel. E tulajdonságköteg azonban nem tud „félni”. Mindössze benne van e tulajdonságkötegben a félelem szálja is. De minek van ott, ha semmi szükséged rá?! Egyszerűen úgy kell dönts, hogy kihajítod onnan mint nemkívánatosat!

—Hiába döntök így, attól hogy megkérem őt szépen, hogy „Távozz, félelem!”, attól még nem fog eltakarodni az elmémből!

—Ez igaz, de ezen segíthet a tanulás. A félelem ellensége ugyanis nem más, mint a sztoikus erények közül az, aminek „bátorság” a neve. A bátorság pedig nem olyasmi ami vele születik az emberrel, hanem egy olyan képesség vagy ha úgy tetszik erény, ami igenis megszerezhető tanulással! Mert négy fő sztoikus erény van: ezek pedig a mértékletesség, igazságosság, bátorság és bölcsesség. Na és felmerülhet a kérdés (fel is merült, többször is a Történelem folyamán!) hogy e 4 erény közül melyik a „legfontosabb”? És különböző válaszok születtek erre a kérdésre az idők során. Például olyan válasz, hogy az igazságosság a legfontosabb, mert mit ér az összes többi erény, ha nem valami igazságos cél érdekében használjuk őket?! Vagy, hogy a bátorság a legfontosabb, mert hiába van meg az összes többi erényünk, ha gyáva nyulak vagyunk akkor úgysem MERJÜK használni a többi erényt, nem merünk cselekedni adott esetben a jó ügy érdekében. Mások szerint a mértékletesség, mert mindegyik másik erényt lehet túlzásba is vinni, s akkor már rossz lesz belőle: például a túlzásba vitt bátorságból lesz a botor vakmerőség és kivagyfi hősködés, amire ráfizethetünk; ha az igazságosságot visszük túlzásba akkor vaskalapos, rideg erénycsőszök leszünk minden empátia nélkül; vagy ha a bölcsességet visszük túlzásba akkor holmi elefántcsonttoronyban élő, elvont szobatudóssá válunk, akinek minden igazi kapcsolata megszakadt a való világgal.

Mostanára, úgy tűnik, kezd megszilárdulni az a nézet a sztoikusok közt (és én magam is egyetérték e nézettel) hogy mégiscsak a BÖLCSESSÉG a legislegfontosabb erény a négy közül! Ennek indoklása pedig úgy hangzik, hogy a bölcsesség, az lényegében valami olyasmi, ami a „tudás” fogalmához hasonlatos. Mindenképp rengeteg köze van hozzá, mert aki nem tud sokat, arra nem szokták azt mondani hogy bölcs lenne; valamint, ha el akarunk képzelni egy bölcsét, akkor legvalószínűbben valami meglehetősen öreg fickó tűnik fel „lelki szemeink” előtt. Valaki olyan, aki IDŐS! Amiatt, mert ösztönösen is úgy véljük, csak az lehet BÖLCSE, aki már ELEGET ÉLT ahhoz, hogy a hosszú élete során megtanulja mindazt ami kell a bölcsességhez, volt IDEJE megtanulni azt ami kell a bölcsé

váláshoz, azaz rendelkezik a bölcsességhez elengedhetetlen TUDÁSSAL!

A bölcsesség fogalma tehát analóg a tudással. Nyilván, van azért különbség a két fogalom közt, már amiatt is mert ha tényleg teljesen ugyanazt jelentenék, akkor nem is kéne két külön szó az egyetlen fogalomra, igaz? Szóval nem MINDENFAJTA tudás tartozik a bölcsesség kategóriájába, hanem inkább arról van szó, hogy BIZONYOS dolgok, ismeretek tudása az, amit összefoglalóan bölcsességnek nevezünk!

Meg is mondom itt és most, mindjárt, mely „tudásokról” van szó. A másik három fő erény - a mértékletesség, bátorság és igazságosság - gyakorlását lehetővé tevő ismeretek tudásáról...

Ugyanis – és most nagyon figyelj Csíela, mert igazán fontos dolgokat fogok mondani! – az említett három erény VÉGSŐSORON mind valami olyasmi, ami (ellentétben a közhiedelemmel...) igenis MEGSZEREZHETŐ TANULÁS ÁLTAL!

Mert mi is végsősoron a „bátorság”? Sokan azt hiszik, az valami olyan misztikus izé, ami „vele születik” az emberrel, ami az ember „karakterének”, „vérmérsékletének”, „jellemének” része, s emiatt változtathatatlan. Holott ez NEM ÍGY VAN, Legalábbis a sztoikusok szerint. Szerintük (legalábbis manapság már így gondolják a modern sztoikusok, köztük, mondom, én is) a „bátorság” egyszerűen csak annak tudása, hogy mitől és/vagy kitől mennyire kell vagy nem kell félni, kell-e egyáltalán félni tőle(attól), kell-e félni valamitől/bármitől is egyáltalán!

Az „igazságosság”, az pedig annak tudása, hogy kit milyen bánásmód illet vagy nem illet meg, ki mit érdemel (vagy nem érdemel) meg: milyen javadalmazást, milyen bánásmódot, milyen büntetést (vagy épp megbocsátást), kinek mi „jár” vagy nem jár; mikor, milyen módon vagyunk méltányosak valakivel szemben, stb!

A „mértékletesség” pedig annak tudása, hogy miből (élelmiszerekből, pénzből, szexből, szórakozásból, vagyonból, társasági életből, hírnévből, munkából, felelősségvállalásból, stb) mennyi az, ami KELL, amire SZÜKSÉGÜNK VAN, mennyi az amire már nincs okvetlenül szükségünk de még „elfogadható”, megengedhető, és mennyi az, amennyi már nemcsak nem hasznos de káros, rossz, egészségtelen, kerülendő, helytelen és elítélendő.

Azaz, e három erény mind visszavezethető valaminek a TUDÁSÁRA. Bölcsnek pedig azt nevezzük, tehát arra mondjuk hogy rendelkezik azzal az eddig titokzatosnak tűnő fogalommal hogy „bölcsesség”, aki rendelkezik ezzel a tudással, tehát tudja mindazt, ami kell annak a három erénynek a gyakorlásához! Ez ilyen egyszerű.

Elmondhatjuk tehát a fentiek fényében, hogy minden erény megszerezhető egyszerűen TANULÁS ÁLTAL, még a bölcsesség is, mert ha mindazt megtanultad ami kell a másik három erényhez, akkor már rendelkezzel magával a bölcsességgel is, csak úgy „magától”, automatikusan, hiszen a bölcsesség egyszerűen az, hogy képes vagy a három másik erényt gyakorolni!

Oké, elismerem, ennek alapján azt is állíthatjuk, hogy nincs is 4 erény, csak 3, mert a bölcsesség az egyszerűen a másik három erény összessége. Végülis a lényegen ez a szempont se változtatna, számomra mégis úgy tűnik, hogy logikai értelemben érdemesebb igenis külön erénynek tartani a bölcsességet, amiatt, mert mi van ha valaki nagyonis tud mindent ami kell a másik három erény műveléséhez, de MÉGSEM úgy él, hogy azokat kövesse?! Például - tegyük fel - tökéletesen tisztában van azzal, hogy a rengeteg édes étel fogyasztása káros, egészségtelen, mégsem hagy fel ezek zabálásával, azaz nem követi a

mértékletesség elvét?! Ekkor az van, hogy ő „bölc”, hiszen TUDJA mindazt ami kell a többi erényhez, köztük a mértékletességhez, ugyanakkor azonban mégsem él erényes életet - legalábbis a mértékletesség erényét bizonyosan nélkülözi, ezt illetően „kihívásokkal küszködik”, hogy polkorrektül fogalmazunk. Ekkor tehát ő rendelkezik a bölcsesség erényével, de nem rendelkezik a mértékletesség erényével. Ugyanezt lehetne elmondani arról is, aki tudja hogy a pornó nézése nem hasznos sőt káros, de mégsem tud kitörni annak rabságából. Számtalan egyéb példát is lehetne még felsorolni erre. Na efféle esetek miatt gondolom úgy, hogy a bölcsességet mégis helyesebb külön erénynek tartani, de olyannak, ami a legfontosabb a négy közül.

—Milyen érdekes dolgokat mondasz nekem, szerelmem!

—Nem tartod tehát unalmasnak ezt a filozofálást?

—Egészen biztos hogy rémségesen unalmasnak tartottam volna a... az elszenvedett merénylet előtt, de most cseppet sem, mert reménykedem benne hogy hozzásegít a gyógyulásomhoz.

—En is azt remélem. Szóval, bébi, a bátorság az az, amikor tudod, mitől vagy kitől mennyire kell vagy nem kell félni. Ez vonatkozik az egyedüllétre is. Tudnod kell, és észben kell tartsd állandóan, hogy az egyedüllét ÖNMAGÁBAN VÉVE semminemű veszélyt nem jelent a számodra! Téged elvégre senki és semmi nem bántathat ha egyedül vagy. Ekkor csak önmagadat bántathatná. Amit nyilván nem teszel meg, hiszen nem vagy bolond! Az egyedülléttől tehát nem kell félni. Az persze más helyzet, ha attól félsz hogy ha úgy vagy egyedül hogy nincs a közeledben egyetlen barátod sem, de esetleg igenis vannak a közeledben mások akik nagyonis nem a barátaid, na akkor igen, akkor esetleg jogos lehet a félelem. Csakhogy akkor meg már te tulajdonképpen nem az egyedülléttől félsz, hanem attól, hogy azok a rossz emberek megtámadnak téged! Tehát akkor az ellenségeidről félsz, nem pusztán az egyedülléttől! Így van?

—Persze hogy így van, ez kristálytiszt logika, nem lehet belekötni!

—Megegyezhetünk akkor tehát abban, hogy többé nem mondasz olyasmiket hogy te az egyedülléttől félsz, hanem azt mondd hogy attól félsz hogy megint megtámadnak illetve elrabolnak téged?

—Végülis, igen, azt hiszem, miért is ne? De miként lesz ebből gyógyulás?

—Mert most tegyük fel, kimegyek innen a szobából. Te egyedül maradsz. Jogos-e ekkor hogy félj?

—Nem jogos, de igenis félni fogok.

—Na de várj csak, akkor félhetnél, ha volna esélye annak hogy megint elkapnak téged a gazemberek. Itt azonban, a palotában ennek esélye egyszerűen nulla! Mert gondold csak bele, nem is jöhet be ide bárki, csak nagyon kevesen. Különben is tele van minden errefelé Idzsídzi ügynökeivel, és mérget vehetsz rá, hogy alaposan kiválogatta, ki férkőzhet a közeledbe! És ha ki is megyek, úgysem megyek messzire, az biztos hogy nem megyek olyan messze hogy meg ne halljam a sikolyodat! És remélem biztos vagy benne, hogy akkor azonnal lélekszakadva hozzád rohanok!

—Hát persze, ebben nem kételkedem...

—Kész vagy akkor egy próbára, bébi?

—De ez akkor se ilyen egyszerű, az hogy félek egyedül, nem egy tudatos döntés a részemről, hanem egy testi reakció amit belémneveltek amikor...

—Várj csak! Belédnevelték az igaz, de te is tudod nevelni önmagadat! Az agy elvégre nem más mint egy tanuló gép, nem is tud mást tenni mint hogy életünk

minden pillanatában tanul, bár sajnos nem mindig pont azt amit szeretnénk hogy tanuljon. Szóval ha én most kimegyek innen a szobából, akkor persze hogy félni kezdesz majd! De ekkor kell elkezdened nevelni az agyadat, úgy, hogy ezen kezdesz el gondolkodni amit mondtam neked, hogy az egyedülletben a világon semmi veszélyes nincs, veszélyt csak más emberek jelenthetnek rád, de azok az emberek nem tudnak most hozzádférni, mert ez egy abszolút biztonságos hely!

—Hm... Akkor se menne ez nekem örökké...

—Most az elején persze hogy nem. De ha elkezdjük gyakorolni, hamarosan meglepően sokáig bírod majd! Na, kezdhetjük?

—Ne most azonnal! Kész vagyok rá, de csak akkor, ha előbb beszerzünk valami olyan speciális kütyüt, hogy ha azon megnyomok egy gombot, a nálad levő párja azonnal őrült módon kezdjen visítani, s akkor te visszaszaladsz hozzám...

—Szerintem erre akármelyik, a gyermekek számára készült kézi adóvevő-készülék megfelelő, ha a „hívás” gombot megnyomod rajta.

—Akkor szóljunk Idzsídzsinek, hogy kerítsen nekem egy olyat, s ha itt lesz, nem bánom, kész leszek tenni egy próbát!

—Remek, ezt nagyon szeretem benned Csiela, ezt hogy ilyen rendkívül bátor kislány vagy!

—Bátor, én?! Hiszen egymerő félelem minden porcikám, mindig mindentől és mindenkitől félek amióta... amióta az megtörtént velem! Tulajdonképpen még akkor is félek amikor szorosan átölelsz, mert ekkor amiatt félek hogy hátha kiszereksz belőlem és elhagysz egyszer...

—Ez nem történhet meg. A kiszeretés talán, bár annak se nagy az esélye, az elhagyás azonban abszolút kizárt, mert ha tudom hogy szükséged van rám és elhagynálak, az kötelességzegés, azaz erkölcstelen tett volna a sztoikus elveim szerint! Na de most nem ez a lényeg, hanem az, hogy igenis bátor vagy, mert nem az a bátor aki sosem fél, hanem az aki fél ugyan, de képes leküzdeni a félelmét! Mert gondold csak bele: mondanád-e egy asztalra vagy székre, hogy bátor? Biztos hogy nem. S amiatt nem, mert hiába nem félnek, ettől még nem lesznek bátrak! A félelem hiánya tehát önmagában véve még nem elég a bátorsághoz! A bátorsághoz tulajdonképpen épp hogy nagyonis szükséges a félelem megléte, mert a bátorság, az a félelem leküzdése!

—Hm...

—Na de most akkor térjünk rá arra, hogy addigis míg megmondhatjuk Idzsídzsinek hogy szerezzen be nekünk efféle kommunikációs vész hívó-kütyüt, jó lenne ha megtanulnál valamit, bébi! Egy olyan valamit, amit aztán állandóan gyakorolhatsz, akkor is ha magadban vagy, mindaddig gyakorolhatod amíg mesteri szinten nem megy majd neked... Ez pedig nem más, mint az úgynevezett torokéneklés! Tudod hogy ez mi?

—Igen, van nálunk számos olyan szerzetes, aki így énekel, állítólag némelyek még gyógyítanak is vele... Bár én nem hiszek benne.

—Pedig mostantól jobb ha hiszel benne, mert tudományosan bizonyított tény, hogy bizonyos frekvenciák, vibrációk igenis gyógyító hatásúak, konkrétan például megfigyelték ennek hasznát csonttörések gyógyulásában is... de a macskadorombolásnak is számtalanszor bebizonyosodott már az egészségügyi haszna, még akkor is ha nem is volt jelen igazi macska, hanem csak felvételtől hallgatták a macskadorombolást! Na de mennyire sokkal hatékonyabb lehet ez, ha te magad „dorombolsz” önmagadnak! A tervem az, bébi, hogy amíg majd gyakorolod hogy elviseld a távollétemet ideiglenesen, de egyre hosszabb időkre,

azalatt te nem csupán ülni fogsz a fenekeden békében, mert akkor garantált a sikertelenség. Akkor a gondolataid állandóan akörül járnak majd, hogy „Jaj nekem, nincs itt Murri! Mi lesz most velem?! Jaj csak ne essek pánikba... nem szabad pánikba esnem... muszáj kibírnom még egy kis ideig... jaj, hány perc telt már el?! Meg kell néznem az órát... Nem lehet igaz hogy még csak harmincöt másodperce ment el mellőlem, én úgy érzem legalább egy órája nem volt már itt! Biztos rosszul jár ez a nyamvadt óra! Jaj, jaj, jaj, érzem hogy jön a roham! Jaj de félek! Pedig nem kéne félnem! De félek! Egyre jobban félek! Jaj mit tegyek...!”

—Érted, Csiela? El kell foglalnod magadat valamivel! S erre a legjobb dolog az, ha tanulsz valamit. Lehetőleg valami fizikai képességet! A torokéneklés pedig erre kiválóan alkalmas. Én magam is képes vagyok rá. Merem állítani, egészen kiválóan megy!

—Bemutatnád?

—Nagyon szívesen, de nem most. Előbb próbálkozz vele te! Ha ugyanis bemutatam mielőtt belekezdnél, esetleg azonnal kishitűség uralkodna el rajtad, hogy „hát nekem ez úgyse megy majd ilyen jól, sosem”! Tehát előbb igenis kezdj bele!

—Hogyan?

—A legfontosabb, hogy NE ERŐLKÖDJ! Gyakorlatilag mindenki ott rontja el a kezdők közül, hogy azt hiszi, valami iszonyatos erőfeszítés kell e mély hangok kiénekléséhez, csak amiatt mert annyira más hangok ezek mint amin szokásosan beszélni szokott. Holott épp ellenkezőképp kell hozzáállni. Mert minél jobban erőlködöl, annál jobban összeszorulnak a hangszálaid, tehát kevesebb rés marad köztük, következésképp magasabban fogsz énekelni! De te mélyebben akarsz. Tehát el kell lazulni. Ennek érdekében lélegezz néhányszor jó mélyet, majd nyisd ki a szádat viszonylag nagyra, és fújd ki a levegőt, jó szélesen, mintha csak lehelni akarnál. És miközben épp „lehelsz”, csináld ugyanazt a torkoddal, mintha gargarizálnál. Biztos tudod mi az, voltál már beteg amikor fájt a torkod... ekkor ugye olyan hörgés-szerű hang tör ki belőle. Na ugyanazt kell csinálnod most is. És miközben e hangot produkálod, próbálj „játszani” a torokizmaiddal, úgy, hogy a hang minél mélyebb legyen! És ennyi az egész.

—Ebből még nem lesz fűtyülés... úgy értem, hallottam papokat így énekelni, de a mély hanggal egyszerre megszólaltattak füttyszót is!

—Amire te gondolsz, az már nem közönséges torokéneklés, hanem annak az a neve, hogy „polifonikus felhangéneklés”. Az már egy fejlettebb technika, egy kezdőnek nem azzal kell foglalkoznia a legelején. Ez amit az előbb elmondtam, a mély hangokat illetően, ez az alap. A füttyszó emellé úgy keletkezik, hogy miközben e mély hangok jönnek ki belőled, mozgatod az ajkaidat mintha „á” vagy „ú” vagy más magánhangzót akarnál mondani, közben meg a nyelvedet is mozgathatod, a legjobb ha úgy, hogy a szápadlásodhoz közelítéd mintha az „l” mássalhangzót akarnád kiejteni. De most az elején még ne próbálkozz ezzel, előbb csak azt csináld amit legelsőként mondtam, mert a mély hangok az alapjai az egésznek! Kezdj csak neki!

Hát Csiela belekezdett, s kiderült, hogy egész tehetséges! Sikerült neki a torokéneklés már alig két-három perc próbálkozás után! Erre azt követelte, hogy Murri is mutassa be a maga tudományát; Murri meg is tette, s persze hogy kiderült hogy neki sokkal jobban megy mint Csiélának...

—De ne feledd hogy én legalább öt éve gyakorolom ezt már! - vigasztalta a leányt.

—Legelső alkalommal nekem se ment ilyen jól, sőt, sokkal rosszabbul ment mint most neked, ráadásul még az a siker se ilyen hamar jött meg mint neked most, hanem jó egy heti kísérletezés után csak! Mert ez úgy volt, hogy állandóan csak gyakorolgattam, végül valami már mintha majdnem sikerült is volna, de rém gyengén ment. Na aztán mondom hogy vagy egy hét után az történt hogy lefeküdtem aludni, s felébredés után emlékeztem arra, mit álmodtam! S az az volt, hogy álomban torokénekeltem... de olyan gyönyörűszépen, ahogy azt mindigis szerettem volna! Nagyon örültem neki, hogy legalább álomban megy már, nagyon jókedvem kerekedett ettől. És persze azonnal megpróbáltam újra, ébren is... és ha hiszed ha nem, de sikerült ébren is, ugyanolyan szépen, mint álomban ment! Az más kérdés, hogy hamarosan berekedtem... a berekedés teljesen természetes és általános jelenség a kezdő torokénekeseknél, de nem kell tőle megijedni, hamar elmúlik, hiszen nem vírus vagy baktérium okozza, csak a túlerőltetés. Na de a lényeg az, hogy látod, Csiela, ez a példám is a torokénekléssel azt igazolja, hogy ha igazán elszántan gyakorolunk valamit, akkor az agyunk azt komolyan veszi, annyira komolyan hogy még álmunkban is azon dolgozik és igyekszik hogy amit akarunk az sikerüljön, új idegi kapcsolatokat hoz létre, stb... Na és épp így lesz ez a te gyógyulásoddal is! Gyakorolj csak!

És Csiela valóban torokénekel még jódarabig, de mintegy fertályóra múlva valóban berekedt. Nem nagyon, a beszédén nem igazán volt észlelhető a rekedtség, de amikor torokénekelni próbált, annál inkább.

—Semmi baj, Csiela, szerintem holnapra elmúlik! Addig mást gyakorolsz, jó?

—Persze hogy jó, nem tudom ugyan hogy mi lesz az, de egészen biztos hogy jó, mert ami tőled jön szerelmem az kizárólag jó lehet! Én azt teszem amit te mondasz nekem!

—Remek, akkor most a rabszolgám leszel! Most kiszolgálász engem, azaz, te dolgozol helyettem: az a dolgod, hogy látod, kinyitom a hátizsákomat, kiszedem belőle ezt a kést és ezt a néhány fenőkövet meg ezt a köteg csiszolópapírt, és tessék megélezni a késemet!

—Ööö... izé...

—Mi az, nem tetszik talán hogy a rabszolgám vagy?

—Ugyan már, ne bolondozz, úgysem hiszem el hogy annak tartasz, akkor nem bújkálna az a huncut ránc a szájad sarkában, mintha alig bírnád visszatartani a vigyorgásodat... de meg aztán ilyesmivel úgyse tudsz engem cukkolni, én boldogan leszek a rabszolgád, egyrészt mert hálás vagyok hogy megvédelmezel, másrészt meg mert különben is annyira szeretlek! Ezzel tehát nincs nekem semmi bajom, azzal azonban annál inkább, hogy fogalmam sincs, miként kell egy kést megélezni ilyen primitív eszközökkel! De amúgy fejlett eszközökkel se éleztem kést még sosem. Nem volt rá szükségem. Szóval ha ezt parancsolod én kész vagyok belekezdeni, de aztán ne engem szídj ha a szeretett késed a szorgalmas igyekezetemtől nemcsak élesebb nem lesz, de inkább még sokkal tompább!

—Persze hogy tréfáltam a rabszolgasággal, Csiela bébi, de annyiból igazat mondtam, hogy igenis ezentúl te fogod élezni a késeimet! A magad késeit is. Sőt, amint legközelebb összefutok Idzsídzsivel, szólok majd neki hogy vásároljon a használtcikk-kereskedőknél jónéhányszáz kést! Használt késeket, amik emiatt remélhetőleg olyan tompák hogy a vaját is alig vágnák el. Aztán mind be lesz hajigálva ide a szobánkba, és neked bizony naponta sok órán át az lesz a dolgod, hogy mintha csak igazi rabszolga lennél, e késeket csodálatosan élesre fend!

—Ez komoly?! - vált Csiela arca szenvedőre.

—A lehető legkomolyabb. És mi a baj, hiszen az imént mondtad, hogy azt teszed amit mondok!

—Nem is szívom vissza a szavamat, de ez rém unalmas munka lesz, szóval ha esetleg szabadna kérnem, hogy megmagyarázd, mi ennek az értelme... Mert ez tényleg szörnyű unalmasnak néz ki, még akkor is ha esetleg zenét hallgathatok közben...

—Tégy le róla, szó sem lehet semmi zenehallgatásról! Akkor ugyanis kevésbé lenne unalmas. Holott ennek ÉPP AZ A CÉLJA, Csíela, hogy baromimód unatkozzál közben! Hogy komolyan, még az életedet is elund a késélezés közben!

—Megharagudtál rám valamiért?!

—Jaj, dehogyis! Ez természetesen a gyógyulásod érdekében történik! Ugyanis, ez is olyasmi mint a torokéneklés. Ha énekelsz, az éneklés jár majd a fejedben, nem az, hogy „jaj már megint egyedül vagyok, úgy félek”! Na de énekelni se lehet bármikor, bárhol, s főleg nem akármennyit, hiszen berekedel. Kell tehát más tevékenység is, ami eltereli a figyelmedet az egyedüllétről, pontosabban a félelemről, s ez csakis olyan tevékenység lehet, ami jelentős koncentrációt igényel. Na a fenőköves késélezés az PONT ILYEN! Hatalmas koncentrációt igényel, hosszú időn át, mert ha hibázol, oda az élszalag, s kezdheted újra! Ugyanakkor viszont ez egy nagyon monoton, ritmikus fizikai munka, az ilyesmi pedig remek hatással van a depresszióra, idegességre, pánikrohamok ellen, vagyis pont azon neurológiai problémákon segít, amikben te épp szenvedsz! A késélezést különben egyes buddhista szerzetesek egyenesen meditációként fogják fel, s neked is így kell tenni! Az már emellé szóra se érdemes, hogy ez konkrétan hasznos tevékenység is, hiszen milyen jó is az ha képes vagy megélezni a késedet, ez remek dolog, ami segíthet téged adott esetben a túlélésben! De ha zenét hallgatsz közben, az zavarja téged a koncentrációban. Az tehát tilos. Az egésznek a célja ugyanis az, hogy megtanuld megfigyelmezni a gondolataidat, megtanuld uralni az elmédet, hogy az csak és egyedül csupán azzal törődjön amivel te akarod hogy törődjön, s ha ezt eléred, akkor más élethelyzetekben is képes leszel uralni az elmédet, azaz például megtiltod neki hogy féljen, hogy bepánikoljon ha egyedül vagy, stb. Ennek első lépése az, hogy egy iszonyatosan unalmas, ingerszegény környezetet teremtsünk neked, ahol már maga a késélezés is felüdülés lesz neked, valóságos szórakozás! Emiatt hamarosan megszereted, mert milyen jó is hogy élezheted a késeket, azalatt legalább nem unatkozol! Később esetleg olyan módon élezhetsz késeket, hogy közben már van valami külső inger is, ekkor megtanulod hogy azzal az ingerrel ne törődjél, mert csak azzal szabad törődnöd amit épp végzel, azaz az élezéssel. S mert a késeket mindig egyedül élezed majd, illetve most az elején még nem, mert itt leszek veled, de csendben maradok, később azonban valóban nem leszek a szobában, szóval így megtanulod, hogy ha egyedül vagy, akkor nem a félelmen jár az eszed, hanem akkor azon kell „agyalnod” amit épp csinálsz, például a késélezésen! Vagy a torokéneklésen. De számtalan más efféle tevékenység is elképzelhető. A lényeg hogy azt kell megtanítsd az agyadnak, hogy ha egyedül vagy, az a körülmény nem a félelmet kell triggerelje benned, hanem az elmélyült koncentrációt! Ez akkor lesz tökéletes, ha majd rájössz, hogy te az egyedülléttől már nemcsak nem félsz, de egyenesen vágysz rá, mert örömforrásnak tartod!

—Azt hiszem értem a szándékodat szerelmem...

—Kezdhetem akkor hogy megtanítsalak a késélezés elméletére, amit aztán majd kipróbálsz a gyakorlatban is?

—Igen, csak félek hogy elrontom a szépséges késedet!

—Én is abszolút biztos vagyok benne hogy azt fogod tenni. Na és akkor mi van, legrosszabb esetben majd megélezem én magam, visszacsinálva az élet, de különben is, ugye nem hiszed hogy a késemet fontosabbnak tartom mint téged, mint az egészségedet?!

—Jaj mennyire kedves vagy te hozzám, meg se érdemellek...

—Ezt itt és most rögvest hagyd abba, mert nem szeretek ilyesmit hallani! Te egy csodálatos kislány vagy, persze hogy megérdemelsz engem, és én nagyon örülök hogy rád találtam! Na akkor figyelj csak, elmondom neked, hogy mire kell ügyelned a késélezésnél, hogy miként is megy ez...

S ettől kezdve Csiela heteken sőt hónapokon át alig csinált mást, mint hogy késeket élezett! És persze a torokéneklést is gyakorolta. Mert amikor már nagyon elege volt a késélezésből, akkor torokénekelte. Amikor meg berekedt a torokénekléstől, akkor a torkát pihentetendő, visszatért a késélezéshez... S természetesen időnként azt is kipróbálták, meddig képes elviselni Murri hiányát, azaz az egyedüllétet. Ennek érdekében megkapta azt a bizonyos adó-vevőt, nem volt nehéz beszerezni egy effélét, sőt még drága se volt, nemhogy ő, de egy minimálbérből tengődő majdnem-koldus is vehetett volna magának effélét, ha talán nem is azonnal de egy heti spórolás után. És kiderült, hogy alig mintegy négy hónapnyi „kezelés”, azaz késélezés után már mondhatni majdnem meggyógyult! Mert eddigre bizony elérte, hogy akár három teljes órán át is elviselje Murri hiányát, általánosabban fogalmazva: a tökéletes egyedüllétet!

Ez pedig bámulatos haladás volt az egészségi állapotát illetően! És mondta, hogy tulajdonképpen talán még ennél is tovább képes lenne elviselni a magányt, de az már tényleg nagyon unalmas, s főleg kényelmetlen érzés... arról azonban nincs szó, hogy bepánikolna, ha tovább tart a „Murri nélkülség”! Vagy az „Idzsídzsi nélkülség”. Mert az is megfelelő volt a számára, ha Idzsídzsivel van. Akkor is kellőképp biztonságban érezte magát.

Pontosabban, volt ennek azért egy feltétele. Az, hogy ott legyen nála, a keze ügyében az adó-vevő készülék... Anélkül messze sokkal kevesebb ideig viselte el a magányt Csiela. De még anélkül is képes volt rá legalábbis egy teljes óra hosszát egymagában tölteni, társaság nélkül, ami még mindig óriási haladásnak számított nála.

A király kiváltképpen örvendett emiatt.

—Ez így remek dolog akkor, ez a Murri igazán kiváló „magányossági szakértő” úgy látom! És nem is kellett ehhez öt-hat év, ahogy először jósolta! Csodálatos gyógyító! Bár nem tudok hova lenni még most sem az ámulattól, hogy késélezés is számíthat gyógyszernek az idegbajokra...

—Nem, én nem gyógyítottam meg Csielát! - utasította vissza a dicséretet Murri. — Mert először is, Csiela még nem teljesen egészséges. Majdnem, de azért akkor se teljesen. Ennél is fontosabb, hogy ezt a haladást sem én értem el, hanem ő maga! Hiszen megmondtam a legelső napon, hogy én nem tudom őt „megmenteni”, erre csak ő maga képes! Én utat mutattam neki, aztán kész, ennyi, övé az érdem hogy nem vitatkozott hanem merészelt végigmenni a mutatott úton, márpedig semmi kételyem afelől, hogy ehhez a részéről óriási bátorság kellett, elvégre az az életforma amit követeltem tőle, a nyershúsevés, meg hogy lemondjon szinte minden vagyonáról, extrém minimalista legyen, kemény felületen aludjon, sőt még tévét se nézzen mert az elvesztegetett idő - ugyanis a tévét is kidobattam a

szobájából - s legfőképpen hogy ő, az elkényeztetett királylány órák hosszát olyan unalmas munkát végezzen mint a késélezés, nos, ez tényleg merőben ellentétes lehetett a korábbi életmódjával és életfelfogásával! Teljes korábbi önmagát meg kellett tagadja, hátat kellett fordítson mindennek amiben korábban hitt, s amit természetesnek tartott! Nem sok ember képes ám erre, szóval minden tiszteletem Csíeláé! De ő tényleg egy csodálatos és remek kislány, hihetetlenül bátor és szorgalmas, és nyitott is az új dolgok és szemléletek befogadására, le a kalappal előtte tényleg, szóval ami gyógyulás itt történt, az a leghatározottabban az ő érdeme! Ő mentette meg saját magát! És igen, a javulás messze gyorsabban következett be, mint azt eleinte saccoltam, ezt elismerem! Bevallom, alaposan lebecsültem még én is Csíelát! Holott ha lett volna egy csepp eszem, előre tudhattam volna hogy a gyógyulása igenis gyors lesz, legalábbis ha hajlandó a tanácsaimat megfogadni, elvégre fél évig képes volt elviselni a kínzásokat, akkor pedig nyilvánvalóan elképesztően erős az önuralma, de a koncentrálókéessége is! Emberfelettien erős, igen! Ez nyilvánvalóan nagyon felgyorsítja a gyógyulást is, ha komolyan veszi az ennek érdekében végzendő gyakorlatokat.

A király bólogatott.

—A lényeg nekem ebből az, hogy végülis azt hiszem mondhatjuk, hogy rendbehozott téged annyira, kedves leányom, hogy...

—Mondtam már hogy nem én hoztam őt rendbe, hanem ő hozta rendbe önmagát, az övé az érdem!

—Jó-jó, a lényeg akkor is az, hogy elméletileg alkalmas ismét a trónörökösi... mondjuk hogy „feladatkörre”!

—Igen - bólogatott Csíela - de valóban csak elméletileg! Mert az én csodálatos és forrón szeretett Murrinak nemcsak abban lett igaza hogy képes engem meggyógyítani, vagy legalábbis „utat mutatni” a gyógyulásom felé, de abban is, hogy ennek az az ára, hogy teljesen elvesztettem az érdeklődésemet az olyasféle dolgok iránt mint hatalom, királykodás, cicomázkodás, reprezentálás, ünnepek, ceremóniák, nemesi rangok, meg még soká sorolhatnám az ilyesmiket, mert minden ide tartozik amit Murri úgy nevez, hogy „látszatértékek”!

—Nem értelek, hát talán kést akarsz élezni egész hátralevő életedben?!

Csíela elnevette magát.

—Dehogyan, felesleges is volna, merem állítani, úgy megtanultam azt hogy nem sokan lehetnek jobb késélezők a bolygónkon mint én... legalábbis ha a pusztá kézzel, segédeszközök nélküli késélezésről van szó! Na de hát nem csupán azt tanultam az elmúlt több mint negyed évben! Igen, ezt tanultam a leghuzamosabban, a legtöbb óraszámban, de volt azért példa másra is...

—Halljuk!

—Hát, tudd meg apám hogy már én is képes vagyok arra, amit Murri úgy nevez, hogy „Tummo”! Vagyis arra, amit neked is bemutatott az ismerkedésünk kezdetén: hogy hosszú-hosszú időt ott töltsön a hidegben, úgy értem a fagyban, egy szál ingben! Na, ezt már én is tudom!

—Akkor mondd el, mi a titka, hadd tudjam én is!

—Nincs benne semmi különösebb titok! Ez is csak olyasmi mint a torokéneklés: van néhány szabálya, de nagyon kevés szabálya, ezeket talán egy perc alatt el lehet mondani, utána meg már csak gyakorlás kérdése az egész...

—Jó, szóval mi ez a néhány szabály?

—Te is meg akarod tanulni ezt, jóapám?

—Miért is ne!

—Halld hát: le kell ülnöd nyugodtan, de ellentétben azzal amit hiszel nem muszáj hogy lótuszülésben ülj. Aztán néhányszor jó mélyeket kell lélegezned, de gyorsan. Azért, hogy feldúsítsd oxigénnel a véredet. Hanem ezután át kell térted arra, hogy visszatartod a levegőt, majd amikor már úgy érzed nem igazán tudod tovább visszatartani azt, akkor kifújod az elhasznált levegőt, de LASSAN! Nagyon lassan! És ezután lassan is lélegzed be! S megint lassan fújod ki! A „lassan” alatt azt értem, hogy igyekezned kell, hogy percenként csak egyszer-kétszer lélegezz! Ennek az az értelme, hogy így hogy lassan lélegzel, kevesebb levegőt kell felmelegítenie a szervezetednek, azaz kisebb lesz a hőveszteség, s ennél is fontosabb, hogy így széndioxiddal dúsul fel a véred, ami nagyon hasznos, mert ha sok benned a széndioxid, az aktiválja a paraszimpatikus idegrendszert, azt tehát ami a misztikus nyelvezetben a „női energiának” van nevezve! A Tummo kezdetekor épp amiatt kell oxigénnel dúsítani a vérünket a gyors légzésekkel, hogy azután e sok oxigén sok széndioxiddá váljék, s így előbb dúsul fel a vérünk a kellő mennyiségű széndioxiddal. Aki gyakorlott a Tummóban, annak azonban sikerül a kezdeti gyors légzések nélkül is. Mindez kiegészül megfelelő vizualizációs technikákkal, hogy azt képzeljük hogy a köldökünk táján ott van a Nap, vagy hogy ott nagy máglya ég forró tűzzel, stb, rengetegféle ilyen vizualizációs technika létezik, de ez már mind kiegészítő technika, aki gyakorlott annak erre sincs szüksége, a légzőgyakorlatok sokkal fontosabbak, legalábbis Murri szerint, mert a mindenféle egyházak és szekták szörnyű nagy fontosságot tulajdonítanak a vizualizációnak. Holott az már amiatt se a legfontosabb, mert bár igaz hogy a kezdők csak a Tummo meditáció ideje alatt képesek a fokozott belső hő termelésére, de az igazán gyakorlottak már a meditáció UTÁN is, a testük megtanulja hogy ezt automatikusan bekapcsolja amint hideg van, mindenféle vizualizáció nélkül, sőt, nekik már a „bemelegítő” légzőgyakorlatra sincs szükségük ehhez általában! Nyilván, ez persze csak sok éves elszánt gyakorlással érhető el...

—Hát nekem nincs kedvem évekig ezzel foglalkozni...

—Lehet hogy előbb is összejönne neked, apuci, mert elárulom, úgy tűnik nekem máris sikerült eljutnom e szintre!

—Három hónap alatt?!

—Bizony ám! Szóval hátha neked is...

—Nem hiszem. - vágott Csíela szavába Murri. —Én azon a nézeten vagyok, bébi, neked amiatt sikerült ilyen hamar, mert amikor nem a Tummót gyakoroltad, akkor is a koncentrációt gyakoroltad, csak másképpen: tudniillik a késélezéssel! Sőt bizonyos mértékig talán a torokéneklés is ennek tekinthető, ha csekély mértékben is. A Tummo lényege végülis a koncentráció, s ha más módokon tanulsz a koncentrációt, az is segít a Tummóban, valamennyire legalábbis!

—És ennek mi köze ahhoz, hogy nem akarsz királynő lenni? - kérdezte a király a leányától.

—Az a köze hozzá, hogy mostanára, hogy mindezt sikeresen megtanultam, rájöttem, hogy nekem három nagy célom van az életben, és hogy ez, hogy „három”, ez sok-e vagy kevés, azon lehet vitatkozni, de az teljesen biztos, hogy e három célom egyike se a királynővé levés! Az egyik célom természetesen a bosszú, a bosszú azokon akik úgy megkínóztak engem, és mélyen hiszek benne, hogy e céloommal te is egyetértesz, édesapám!

—Naná, még szép! És örvendek neki hogy ezt hallom tőled, mert bevallom, Murri annyit beszélt a sztoicizmusról, akarommondani mindenféle nemesnek mondható

elvekről, eszmékről és erényekről a sztoicizmussal kapcsolatban, hogy komolyan kezdtem attól félni, a végén még olyasmi sül majd ki ebből, hogy hagyjuk a csudába a bosszút mert az megvetendő eszme, szeretnünk kell az ellenségeinket is, stb...

Ezt hallva Murri mosolygott.

—Csak amiatt hiszed ezt, királyapuka, mert csupán felületesen ismered a sztoicizmust! Igen, abban persze igazad van, hogy egy igazi sztoikus valaki szinte sosem vetemedik bosszúállásra. Mert például valaki mondjuk kitúrja őt egy jól fizető munkahelyről, hát mi van akkor, a bosszúállás felesleges, mert majd talál magának más munkahelyet, vagy él majd pénz nélkül mint én, szóval tanul valami újat! Ha ellopják a pénzét, azt mondja ez az ő hibája mert miért nem vigyázott rá jobban. Ha ellopják valami vagyontárgyát, vállat von, mert nem ragaszkodik nagyon a „cuccokhoz”. Szóval ilyesmikért nem áll bosszút. Ebben igazad van! Na de ami Csielával történt, az egészen más kategória, sok nagyságrendi különbség van aközt, meg az előbbi példáim közt! Persze, pusztán elméletileg vizsgálva a kérdést, még ilyenkor se volna lehetetlen a megbocsátás ELVILEG, azaz az hogy ne álljunk bosszút, gyakorlatilag azonban kizártnak tartom hogy ilyen véget érjen az ügy. Sztoikus szempontból ugyanis a bosszúállás bár valóban majdnem mindig helytelen és elítélendő, igenis van azonban olyan eset amikor nemcsak megengedhető, de jószerivel egyenesen kötelező: s ez az az eset, amikor a bosszúállás csak a külső szemlélő szemszögéből, az ő hibás perspektívájából minősül bosszúállásnak, a sztoikus illető számára azonban az igazából nem bosszú, hanem a „premeditatio malorum” elv alapján nem más, mint „felkészülés a jövőre”! Vagyis arra célzok, hogy – nagyon leegyszerűsítve a dolgokat – sztoikus szempontból a „bosszú”, az akkor indokolt, ha nem a múltbeli gazemberség megtorlásául, azaz nem „büntetésből” hajtjuk végre, hanem azért, hogy ezzel megakadályozzuk a gazfickót abban, hogy a jövőben hasonló vagy akár még gonoszabb rossztetteket hajtson végre, ellenünk vagy mások ellen! Amikor tehát a mindenféle vallásos „jótét lelkek” azt mondják hogy a bosszúnak semmi értelme mert „a bosszú semmit nem old meg”, akkor nekik ebben természetesen tökéletesen igazuk van, abból a szempontból hogy a múltat nem lehet megváltoztatni és meg nem történtté tenni akkor se ha sikeresen bosszút állunk, ilyen értelemben tehát a bosszú valóban felesleges és semmit nem old meg! Ebben igazuk van! Csakhogy ez az igazságuk csupán féligazság, mert egy sztoikus illető nem is a múlt valamiféle „helyrehozására”, „kiigazítására” törekszik a bosszú által, hanem a jövőbeli hasonló esetek megelőzésére! Sztoikus szempontból tehát a bosszú valóban nem old meg semmit, *de nem is az a célja hogy megoldjon bármit is*, hanem hogy MEGELŐZZÖN későbbi rossz történéseket és cselekedeteket! Na és azt hiszem egyetértesz abban velem, király, hogy ha majd sikerül kiderítenünk, kik tették azokat a mocokságokat Csiela ellen, akkor igenis jogos hogy ezekben az illetőkben többé nem bízunk meg, akkor sem, ha könnyek közt kérnek majd bocsánatot! Mert persze hogy miután elfogtuk őket, esküdöznek majd azok mindenre hogy jó fiúk lesznek a jövőben, hogy megbánták amit tettek, stb... És ha csak annyit tettek volna hogy elkapják Csielát, s egyetlen alkalommal mittudomén jól megverik, vagy ha akár le is kakilják de csak EGYETLEN ALKALOMMAL, akkor talán még fontolgathatnánk hogy megbocsássunk nekik. Na de ez, ez amit igazából megtettek Csielával, ez nem egy egyszeri alkalom volt, itt nem lehet olyasmire hivatkozni hogy „hirtelen felindulás”, vagy hogy „egy pillanatra elvesztettem az eszemet”, stb... Ez elvégre FÉL ÉVEN ÁT tartott,

folyamatosan, folytatólagosan! Bőségesen volt tehát idejük rá, hogy felmérjék a tettük erkölcsi súlyát! Látták Csiela szenvedését is nap nap után, azt amit ők okoztak a lányodnak! Mégsem szólalt meg bennük a lelkiismeret! Teljesen jogos, hogy ezek után őket javíthatatlanoknak tekintsük, azaz ne legyen kétséged róla, király, hogy teljes mértékben helyeslem a gazfickók halálbüntetését! Habozás nélkül kész lennék kitekerni a nyakukat a két kezemmel, ha elém kerülnek! Ugyanis ha életben maradnának, óriási lenne a veszélye annak, hogy megint valami gazemberséget művelnek, akár Csielával megint, akár valaki mással, hiszen ha fél éven át nem szólalt meg a lelkiismeretük, akkor miért is tenné azt épp azután hogy elkaptuk őket?! Arról nem is beszélve hogy ha életben maradnak, akkor Csiela egész életén át félne, mert rettegne attól hogy megint elkapják őt ezek a rohadékok, ez stresszt okozna a leányodban, krónikus stresszt még ha talán enyhe mértékben is, de akkor is stresszelve lenne, a tartós stressz pedig mindenféle betegségek okozója ezt rég tudjuk, azaz a gazemberek életben hagyása rombolná Csiela egészségét, és miért is kéne neki ezt bevállalnia?! Tehát a bosszúállás nem méltatlan egy sztoikushoz minden esetben, épp csak nagyon ritka az az eset amikor helyeselhető, ám igenis VAN ilyen eset, bár azon lehet vitatkozni hogy ilyenkor a „bosszú”-e a helyes elnevezés, mert ekkor nem a múltbeli események megtorlásáért teszi azt a sztoikus valaki, hanem a jövőbeli bajok elkerüléséért vagy mérsékléséért! Valójában nagyonis számos esetet ismer a történelem, amikor egy sztoikus megölt egy zsarnokot, vagy legalábbis megpróbálta azt megtenni! A sztoicizmus teljes félreértése tehát azt feltételezni, hogy egy sztoikus valaki ne akarhatná a neki vagy másnak óriási kárt, szenvedést okozó valakinek a pusztulását, s ne igyekezhetne ezt elérni! Annyi igaz, hogy aki már igazi gyakorlott, „keményvonalas”, mondhatni „feketeöves” sztoikus, akinek már óriási tapasztalata van a sztoicizmusban, az nem holmi hirtelen felindulásból áll bosszút, nem is heves érzelmektől, mondjuk gyűlölettől vezettetve, de attól még megteszi ha módjában áll és ha előnyösnek tartja azt a jövő érdekében, szóval itt a különbség a sztoikus és a közönséges ember közt nem az hogy a sztoikus sosem állna bosszút, hanem hogy ő azt a kérdést hogy álljon-e bosszút, azt nem érzelmi alapról kiindulva vizsgálja, hanem hideg logikai megfontolások szerint!

—Ezt igazán megkönnyebbülten hallom!

—Örülök hogy megnyugtattalak, királyapuka! Amúgy, a leányod is ettől félt, muszáj voltam ezt neki is alaposan elmagyarázni pár napja.

—És mi a másik két célod, édes kislányom?

—Természetesen az öntökéletesítés! A mindenféle... mondjuk hogy „különleges képességek” megszerzése... Mint a Tummo meg a torokéneklés is. Irtómód élvezem ám, hogy én ezeket már tudom! Megtanultam azt is, hogyan kell szépen dallamokat fütyülni, sőt jódlizni is! Azt például nagyon élvezem és szépnek tartom, amikor a mély torokéneklés közben hirtelen átváltok rövid időre a jódlizás hangmagasságába, majd vissza torokéneklésre... Ez egészen egyéni énektechnika szerintem, amit én találtam ki, mert soha sehol és senkitől se hallottam még! Még sokkal több efféléket szeretnék tanulni a jövőben... Ezek közé tartozik az, amit Murri úgy nevez, hogy „túlélés extrém körülmények közt”. A vadonban való túlélés például. Ebben is értem már el eredményeket, de messze vagyok még Murri mesteri tökélyétől. Tanulom szorgalmasan a tűzgyújtást, menedéképítést, csapdák állítását, meg rengeteg sok minden mást is... még köeszközök pattintását is! Na és a királykodás elvenné ettől az időmet! Plusz még stresszelne is, mert

nyugtalanzkodnék a felelősség miatt, hogy jaj jól döntöttem-e...

—És a harmadik célod?

—Az természetesen nem más, mint hogy vegyen már végre engem feleségül Murri... Elvégre azt ígérte hogy megteszi, amint meggyógyultam! És én úgy érzem, ha talán nem is vagyok még százszázalékosan gyógyult, de legalábbis nyolcvan százalékig igen! Talán kilencven százalékig is! - és hirtelen Murri felé fordult.

—Meg ne szólalj! - emelte fel a mutatóujját figyelmeztetően. —Nem akarok vitát nyitni róla, hány százalékig vagyok gyógyult szerinted! Mert SZERINTEM igenis ennyire! És mindegy hogy te hány százalékot mondanál, mert nem az a lényeg, hanem az, hogy én is tudom hogy a gyógyuláom még nem fejeződött be teljesen, de az is biztos hogy már nagyon előrehaladt, az meg annál is biztosabb, hogy soha nem is fog befejeződni, amíg feleségül nem veszel!

—Miért nem?

—Mert hát nemde épp te voltál az, aki valamikor azt tanította nekem, hogy nem biztos hogy elérünk mindent amiért teljes szívvel küzdünk, de az biztos hogy ha *nem* küzdünk érte teljes szívvel, akkor sosem érjük el?!

—Csak nem arra célzol tán, hogy igazából nem is akarsz meggyógyulni?!

—Majdnem. Az eszemmel akarnék, de a szívemmel nem igazán... Pontosabban, a szívemmel is meg akartam gyógyulni, és épp ennyire, mint ahogy most vagyok! Ennél jobban azonban nem akarja a szívem... **és miattad nem!** Ugyanis, én bevallom neked, attól félek, igenis attól, minden fogadkozásod ellenére is, hogy amint igazán teljesen meggyógyulok, te mégiscsak ott hagysz engem! Lelécelsz! Elhagysz! Sőt, nemcsak úgy „simán” hagysz el, de váratlanul lépsz majd le, csúnya szóval élve úgy elhagysz mint eb a szarát már bocsáss meg hogy így beszélek de te biztattál mindig a teljes őszinteségre is engem, szóval ettől félek, hogy egy nap majd arra ébredek hogy nem is vagy már velem, mert nem fogsz te elköszönni tőlem, tudod jól hogy akkor sírnék, hisztiznék és könyörögnék, és ezt a kényelmetlenséget nem fogod te felvállalni! Ettől félek, igen, és teljesen mindegy miként fogadkozol hogy ez nem igaz, ettől nem kell félnem, de igenis ettől félek! Sőt, RETTEGEK! Mert annyit mondogatod hogy a te vágyad a legnagyobbfokú függetlenség! S ha meggyógyulok, már nem fog téged a mellettemmaradásra ösztökélni a kötelességérzeted sem! Tehát a lehető legokosabb amit tehetek a megtartásod érdekében, ha soha nem gyógyulok meg teljesen! Na de ezen szerintem lehetne segíteni, azzal, hogy igenis feleségül veszel engem! Most, rögtön! Vagy legalábbis a lehető leggyorsabban, napokon belül! Azután már talán nem félnék attól, hogy elhagysz, s akkor jobban gyógyulnék!

—Hm... - mormogta Murri.

—Na látod, ugye hogy jogos a félelmem hogy a teljes gyógyulásom után elhagynál, hiszen most is mennyire habozol!

—Pedig nem hagynálak el, kivéve persze ha te magad kifejezetten ezt akarnád!

—Ebben igenis nem hiszek neked! Úgy értem, nem mondom azt hogy hazudsz, elhiszem hogy most komolyan így gondolod, de akkor is úgy vélem, annak hogy elhagyj engem, jelentősen csökkenne a kockázata, ha feleségül vennél!

—Ne viccelj bébi, igazán ismerhetnél már annyira hogy tudd, engem aztán abszolút nem érdekel semmi olyasmi hogy hivatalos papír, házassági szerződés, netán valamiféle vallási szentség... ha el akarlak hagyni, el is hagylak, és eszembe se fog jutni olyasmi, hogy amiatt ne tegyem ezt meg, mert volt köztünk hónapokkal vagy évekkel korábban valamiféle „házasság” nevű ünnepélyes ceremónia! Az hogy elhagylak-e, egyedül a te viselkedésedtől függ majd, leginkább

természetesen attól, hogy akarsz-e még a feleségem lenni!

—Fogd már fel végre kérlek, hogy nem érdekel hogy mit beszélsz erről! Nekem ez igenis rengeteget jelentene, megnőne a biztonságérzetem! Különbösen meg szerintem valóságosan is nagyobb biztonságban lennék, mert ha neked nem is jelentene sokat a házassági ceremónia, a mi bolygónk lakosainak annál inkább, megnőne a tekintélyem mindenki előtt hogy egy óriás a férjem, sőt, hogy egyáltalán VAN férjem azok után ami történt velem, és ha netán valaki ártani akarna nekem, az is jobban megfontolná belevágjon-e ilyesmibe, mert akkor már nemcsak a lovagom lennél de a férjem is, így sokkal inkább számíthatna arra, hogy bosszút állsz! Vagy talán nem szeretsz?!

—De, nagyonis! Épp emiatt nem igaz az hogy elhagynálak. Mert persze valóban a függetlenség a célom, de amióta együtt vagyunk, úgy érzem, melletted is épp eléggé független lehetek. Hiszen ugyanúgy azt csinálom amit csak óhajtok, ráadásul te minden erőddel alkalmazkodni igyekszel hozzám, szóval nem nekem kell hozzád alkalmazkodnom, és bár rém önző dolognak tűnik, de bevallom hogy ez nekem kiváltképpen megfelel! Nem hiszem hogy bárki más nőt találhatnék aki ennyire megfelelne nekem! Ráadásul tényleg nagyon tetszel, az is jó érzés hogy van kivel szexelni amikor csak megkívánom, a legislegjobb azonban nekem ebből az egészből az, hogy nagyszerű érzésnek tartom hogy a hasznodra lehetek, hogy van egy figyelmes tanítványom, szinte mintha nemcsak a nejem lennél de ugyanakkor a gyermekem is, szóval hidd már el kérlek hogy szó sincs róla hogy a „lelécelésemet” tervezném, ez meg se fordult a fejemben...

—Akkor miért habozol még mindig, a csudába is?!

—Tulajdonképpen nem habozom, azaz, fogalmazunk úgy, hogy legyen ahogy akarod, bébi, feleségül veszek, csak azt fontolgatom, mi lenne erre a legmegfelelőbb pillanat!

—A lehető leghamarabbi!

Murri csak mosolygott.

—Tudtam előre hogy valami ilyesmit válaszolsz majd, de nekem más a véleményem. Mert nekem olyasmi jár a fejemben, hogy várjuk meg ezzel, amíg elkapjuk a merényletet.

—Na de miért?! Mi köze annak a...

—Az, hogy ha most vennék feleségül, akkor olybá tünne, hogy csak amiatt lettél a feleségem hogy legyen aki védelmez téged. Azaz félelemből. Le se tagadhatod ezt, hiszen az imént vallottad be te magad, hogy a feleségemként nagyobb biztonságban éreznéd magadat. Továbbá, rólam azt hihetnék, kihasználtam a félelmeidet, mert ha nem lennél beteg, ha nem félnél annyira, nem jöttél volna hozzám.

—De mit törödsz ennyire más emberek véleményével, hiszen sztoikus vagy!

—Az hogy mit gondolnak rólam, tényleg nem nagyon érdekel, csak elmondtam hogy tisztában légy ezzel is, hogy ilyen vélemények is felbukkanhatnak. Az ellenben annál inkább érdekel engem, mit gondolhatnak *rólad*, mert kötelességem a te jó híred őrzése is, na nem mindenáron, de a lehetőségekhez képest!

—Tojok a híremre, nekem olyanom hogy „jó hírnév” már nincs is, én téged akarlak!

—De hiszen te is olyasmit mondtál az imént jóapádnak, hogy neked is a legnagyobb függetlenség a vágyad! Ezt mondtad vagy nem ezt mondtad?!

—Ezt mondtam, és valóban ez a vágyam, csak hogy nem a függetlenség TŐLED, hanem a függetlenség mindenki MASTÓL! Eszem ágában sincs függetlenedni

tőled, veled kapcsolatban igenis nem a függetlenség a vágyam hanem az, hogy levakarhatatlanul rád akaszkodjam, sőt szinte hozzád nőjek! És mit csodálkozol ezen, ennek még csak nem is biztos hogy bármi köze is volna a betegségemhez, ez egyszerűen abból fakad hogy nő vagyok, az a véleményem ugyanis hogy ha egy nő IGAZI nő és nem valami „fiús” nő, akkor lehetetlen hogy más vágya legyen, nyilván persze ehhez megfelelő férfit kell találnia! De ha végre pokoli mázslival rálel a neki való férfira, mondjuk költőien úgy, hogy az „igazira”, akkor persze hogy nem akar attól független lenni, hanem épp ellenkezőleg, minél jobban magához akarja azt kötni! Ez egyszerűen egy alapvető női jellemvonás! Szerintem legalábbis. Na és most nézz meg engem jól: szerinted én nő vagyok, vagy férfi, vagy egy lélektelen bútordarab, vagy egy állat, vagy úrlény, vagy mi?! Na?! Mert ugye hogy nő vagyok! Szóval mit kell ezen csodálkoznod?!

A király mosolyogva hallgatta a vitát de most megszólalt.

—Leányom, ne vitatkozz vele, mert felesleges. Ugyanis...

—De igenis vitatkozom vele, mert...

—Hagyd már abba! Nem vitatkozni kell ezzel a makacs számmal, hanem a szaván fogni!

—Hogyan?!

—Ha jól értettem amit mondott, kész lenne feleségül venni téged, miután elkaptuk a merénylőidet. Nos, ő még nem tudja mert friss fejlemény, de alig egy órája járt nálam Idzsídzsi, és meglepő dologról számolt be...

—De hiszen még le se szállították azt a szoftvert, ami...

—Csitt, nem arról van szó! Bár már az is majdnem megtörtént, két órája érkezett meg a szoftverkészítő cég stábja, szóval igenis minden itt van már, persze a szűrés még nem kezdődött el, az valóban időbe telik... de biztos vagyok benne hogy Idzsídzsi ezt is hamar megszervezi. Na de most nem erről akartam beszélni, hanem arról, hogy... De tudod mit, hívom inkább őt magát, s majd elmesél mindent nektek!

Pár perc múlva meg is érkezett körükbe Idzsídzsi.

—Miért nem nekem szóltál először arról, hogy itt van már a szoftver?! - vonta kérdőre Csiela Idzsídzsit.

—Csitt, ne vádaskodj, ma délelőtt érkeztek meg, s volt nekem fontosabb dolgom is annál hogy neked szóljak, vagy akár Murrinak is, hiszen ti nem vagytok szakemberek... Nyilvánvaló, hogy a legfontosabb értesítendő személy ez ügyben nem ti vagytok, hanem Zsirici, a hacker! Ő a felelős az akcióért. Természetesen! Hiszen ugyan ki más! Megmondtam neki, habár biztos tudta anélkül is, hogy ha elbaltázza a dolgot, ha valami például kitudódik az ügyről, akkor egyszerűen ki lesz végezve, de kínhalállal ám... Mert bármi *későbbi* ügyet és akciót elronthat, nem számít, azért meg lehet bocsátani, de EZT, ezt az egyet nem ronthatja el, ennek muszáj sikerülnie bármi áron, mert ez Csielával tehát a szerelmemmel kapcsolatos! De nem hiszem hogy bármi is kiszivároghat. Ő igazi profi az ilyen számítógépes ügyekben, ezt már alaposan be is bizonyította... és most ne is csak azokra a sötét ügyekre gondolj amik a lesittelése előtt történtek, hanem... na, kapaszkodjatok meg, sőt jobb ha leültök mert el se hiszitek mit derített ki! Ma reggel kaptam a hírt tőle, alig fél órával azelőtt, hogy az „óriások” megérkeztek volna a szoftverrel. Szóval most nem arról van szó... de, ennek ellenére, úgy képzeljétek hogy kiderítette, ki volt a főbűnös!

—Elkaptad a kinczóimat?! - kapta el Idzsídzsi karját izgatottan Csiela.

—Ha ezalatt azokra gondolsz akik árammal sokkoltak téged, és megalázó dolgokra kényszerítettek, akkor azokat még nem. Azokhoz tényleg kell ez a péniszfelismerő program vagy minek nevezzem... Illetve, ez se igaz, mert anélkül is tudom már, kikről van szó! Szóval ők olyan értelemben nincsenek meg, hogy perpillanat még szabadlábban vannak, és nem tudják hogy lelepleződtek. De az igenis megvan már, aki az egészet szervezte, elrendelte!

—Na hadd halljam, ki az! Remélem elkaptad már és börtönben ül, de ha nem, akkor én is ott akarok lenni, amikor letartóztatod!

—Nem lesz letartóztatva. Soha. Ugyanis már halott.

—Nem érdemelt volna ilyen gyors halált! S ha mégis lelövöd, legalább azt látni szerettem volna!

—Nem lőttem le. És nagyonis láttad a halálát! Murri ölte meg őt. Ugyanis akiről szó van, az nem más, mint Zsormi herceg. Ő, akiből alaposan be is falatoztál, akit tehát nem is szabadna emiatt rossz embernek tartanod, hanem azt illene mondanod róla, hogy nagyon JÓ ember volt, igazi ennivaló férfi... Na, ne nézz így, nehogy nekem megsértődj, ez humor akart lenni, remélem érted a viccet...

—MICSODA?!

—Tudtam hogy meg fogsz lepődni.

—Naná, még szép, biztos te is meglepődtél amikor kiderült, hogy...

—Nem, én ezen cseppet se lepődtem meg. Annyira nem, hogy egyenesen épp én voltam az, akinek az eszébe ötlött, hogy ugyan már nézzünk csak utána ennek a Zsorminak... Mert tudod, én azt hiszem, hogy bár egészen kiváló újságíró meg riporter vagyok, de valójában rossz helyre születtem, mert már a legelső munkahelyem is a titkosszolgálatnál kellett volna hogy legyen! Én pont ilyesmire való vagyok! Na de most a Nimora élén szerencsére pont nekem való pozícióba kerültem, s neked hála pénzem is van annyi mint a szemét, szóval a lehetőségeim kvázi korlátlanok! És hát ezt biztos is hogy nem hagytam kihasználatlanul... Szóval, hogy megértsd mi történt, elmondom neked, hogy az én legfőbb célom természetesen valóban az volt a közeledbe kerüljek, sőt az ágyadba... bár ágyad nincs is, hiszen a padlón alszol. Na mindegy, tudod te jól hogy mire gondolok. Na de szóval, miután e célomat elértem, nem feledkeztem bele az örömbe és a semmittevés jóleső érzésébe, hanem a felszabaduló agykapacitásaim azonnal új célt találtak maguknak! Ez pedig az, amit soha nem is titkoltam, a bosszúállás mindenkin, aki bántott téged. Először azokkal a doktorokkal kezdtem, akikről azt mesélted hogy slaggal nyomatták le rólad a szart amikor megtaláltak téged, azután meg belöktek téged a fürdőszobába hogy fejezd be a tisztálkodást te magad, csak úgy, segítség nélkül! Ez rém érzéketlen lélekre vall. Ez bosszúért kiáltott! Elsősorban különben nem amiatt mert a kosz nagyját slaggal mosták le rólad, ezt még úgy-ahogy meg lehetne indokolni talán mindenféle hatékonysági meg mikrobiológiai érvekkel, na de hogy azután senki nem segített neked a tisztálkodás további folyamatában, az... Na de nem is részletezem, tudom hogy te is így gondold hiszen ezt te magad mesélted nekem, sőt Murri is ugyanezen a nézeten van! De kegyes voltam hozzájuk: egyik doki se lett megölve, egyszerűen ki lettek csapva az orvosi kamarából, örök időkre be lett vonva a praktizálási engedélyük, nemhogy orvosok de ápolók se lehetnek, soha többé, az egészségügynek többé a közelébe se mehetnek, sőt a diplomájuk is érvénytelenítve lett! És az Etikai Bizottság pert akasztott a nyakukba, amit persze hogy elvesztettek, mármint nem a Bizottság vesztette el hanem ezek a doktorok, és büntetésből annyit kell fizetniük neked, kártérítésként, hogy nyilvánvalóan

rámegy a teljes vagyonuk, bár hivatalosan nem kaptak vagyonelkobzást büntetésként. Gyakorlatilag azonban ez azzal egyenértékű. És örülhetnek neki hogy jószívű vagyok, és megmaradt az életük... A következő munkám az volt, hogy utánajártam kissé egykori udvarhölgyeidnek, akik épp akkor hagytak cserben téged amikor a legnagyobb szükséged lett volna rájuk! Őket se végeztettem ki, szelíd voltam tényleg mint egy kis nyuszi... Velük az történt, hogy minden bank azonnal felmondott minden hitelügyletet amit kötöttek velük, nem hajlandóak a folyószámláikat se kezelni, a biztosítócégek se szerződnek velük... A pénzük megmaradt olyan értelemben hogy a bankok visszaadták mindőjüknek a náluk levő összes pénzt, készpénzben. De többé nincs érvényes hitelkártyájuk, tényleg muszáj mindent készpénzzel megvenniük, ami azonban nem lehetséges bizonyos esetekben, bizonyos szolgáltatásoknál. Emellett pedig, semmi olyan cég nem óhajtja alkalmazni őket semmi olyan feladatra, ami akár kicsit is méltó lenne hozzájuk, egykori udvarhölgyekhez, azaz nemeskisasszonyokhoz, nem is beszélve arról, hogy a munkáért jó fizetést kapjanak! Még középvezetőnek se akarja senki se alkalmazni őket! Tudnak munkát találni maguknak ha akarnak, de az a munka olyan is lesz, valami unalmas, lélekölő meló, nem beszélve arról hogy a fizetésük holtbiztos hogy a százazred része se lesz annak amit tőled kaptak! Egykettőre visszasírják majd a te szolgálatodat azt hiszem, de persze semmi reményük arra hogy újra belépjenek ide a palotába akár ezer év múlva is, erre én Idzsídzsi vagyok a garancia! És tudják jól hogy miért történik ez velük, mert mindig amikor megkérdik, a bank vagy más szervezet, intézmény, vállalat miért nem akar velük szerződni vagy őket alkalmazni, azt a választ kapják ami igaz is: egyszer már cserbenhagyták az alkalmazójukat, téged, emiatt megbízhatatlan munkaerőnek számítanak, s az ígéreteikben, vállalásaikban se lehet megbízni! Feketelistára kerültek, mint a nemfizető adósok, csalók, szerződésszegők! A bank meg amiatt nem szerződik velük, mert épp amiatt hogy megbízhatatlan munkaerők, kérdéses hogy tudnák-e fizetni a kölcsön részleteit vagy akármit, azaz túl nagy lenne a bank kockázata! De a biztosítótársaságok se szerződnek velük, mert azt mondják, hátha valami baleset éri őket mert most haragszol rájuk, vagy ha nem te akkor én, a Nimora vezetője, s ez horribilis kockázat lenne egy biztosítócégnek. Na most ha nem köthetnek biztosítást, akkor pedig még autójuk se lehet, hehehe, hiszen ahhoz kötelező biztosítást kell kötni, de ők nem köthetnek olyat... sőt, autót még csak nem is bérelhetnek! Házat és lakást se! De még arra is alig van esélyük hogy férjhez menjenek, mert hiszen semmi reményük jólfizető állásra, nem számítanak majd gazdag mátkának, ráadásul nem hiszem hogy sok férfi vállalná annak kockázatát hogy valamelyiküket feleségül vegye, mert abban a pillanatban úgy lenne tekintve hogy ő, a férj szövetséget kötött valakivel akire te Csíela haragszol... Vagy nem te hanem én, de ez még messze rosszabb is a számára! Szóval, a régi udvarhölgyeid is alaposan megkapták amit megérdemeltek. Na aztán hogy ezzel megvoltam, ideje volt már annak de nagyon, hogy a lényeggel foglalkozzam. Természetesen azzal, hogy elkapjuk a merénylődet. És semmi kedvem nem volt hónapokig várni tétlenül, míg megérkezik a szoftver. Végülis én szeretem a kihívásokat, s ha a szoftverrel kapjuk el őket, az nem az én érdemem lesz! Ráadásul megvan az a baromi rossz tulajdonságom is, hogy nem nagyon hiszek a véletlenekben. Szóval, veled ezt a dolgot kábé három évvel ezelőtt tették ugyebár. És nekem szöveget ütött a fejembe, hogy milyen érdekes, eltelt három év, és ezalatt SEMMI SE TÖRTÉNT! Holott ha azért készítettek volna ki téged idegileg hogy alkalmatlan légy trónörökösnek, akkor az lett volna a logikus

lépés a merénylőid részéről, hogy miután kiderül a százalmas és beszámíthatatlan állapotod, az tehát hogy teljesen alkalmatlan vagy uralkodói feladatok ellátására, azután valamiképp megölik édesapádat, a királyt, s aztán lesz valami királyválasztó gyűlés vagy akármilyen, ahogy az illendő és megszokott ugyebár... s ekkor esélye van a merénylőknek arra, hogy ő legyen az új koronás fő! Ez lenne a logikus! Szóval, úgy kellett volna - már bocsánat hogy ezt mondom! - hogy nem sokkal azután hogy kidobtak téged az autóból, azaz elengedtek, s bejárta az egész bolygót a rólad készült videó, azután kinyírják felséges apádat! Azaz legfeljebb két-három hónappal a te megtalálásod után megölik őt! Ezzel szemben már három év eltelt, s ő még nemcsak hogy él, de még csak sikertelen merényletkísérlet se történt ellene! Nem gondoljátok-e, hogy ez igazán nagyon furcsa?!

—Hm, most hogy mondod, hát valóban az! - mormogta Murri.

—Na erre pedig csak egy magyarázat lehetséges: az, hogy a merénylőknek soha nem is volt céljuk a király megölése! Na de ha nem az volt a céljuk, akkor mégis, mi?! És nekem eszembe jutott!

—Halljuk akkor! - követelte Csiela.

—Hát természetesen az volt a merénylet megszervezőjének a célja, hogy feleségül vehessen téged. Mert gondold csak bele, ez a Zsormi bár herceg, azaz az volt, és névleg jogosult arra is hogy megkérje a kezdet, de ugye te még nálam is jobban kell tudnod, hogy a hercegek közt ő igazán nem számított valami jaj de tekintélyesnek! De még csak igazán gazdagnak se! Jó, persze, sok millió polgár jaj de boldog lett volna Zsormi vagyonával, de a hercegek közt inkább csak az alsó tíz százalékba tartozott. És bár nem volt csúnya, de különösebben csinos sem. És igazságszerint majdnem túl idős is hozzád. Normális esetben egyszerűen fel se merült volna senki épeszű emberben, hogy egyáltalán merészeli is majd megkérni a kezdet, mert minek, előre borítékolható lett volna hogy visszautasítod őt. Ha mégsem, akkor csak amiatt nem, mert már a leánykérésig se jut el a dolog, mert amint apukád meghallja hogy mire készül a herceg, hát izé... szóval, feltételezem hogy úgy nemhivatalosan megüzente volna neki, hogy ne fárasssa magát ilyesmivel, mert minek is vállalja a visszautasítás szégyenét... Egyáltalán, a veled történt szomorú események előtt egészen biztos hogy több tucatnyi olyan udvarlód is volt, akik bármelyike is ezerszer esélyesebb volt a kezdetre mint Zsormi! Ugye?!

—Hát igen, igen, ezt nem tagadhatom... bár őket is visszautasítottam volna azt hiszem, mert tulajdonképpen én akkoriban még nem is akartam férjhez menni. De az igaz, hogy volt udvarlóm bőven, dögivel, naná, még szép...

—Egészen természetes hogy rengeteg udvarlód volt, hiszen királylány vagy, trónörökös is vagy, szép is vagy, eszméletlenül gazdag is vagy... és Zsormi tudta, hogy neki bolhafingnyi esélye sincs nálad. Na erre megszervezte a merényletet ellened, de direkt olyat hogy ne hogy valamiképp is belehalj! Hiszen neki élni kellettél. Tudta, hogy amint az a videó elterjed rólad a bolygón, azonnal lecsökken a kérőid száma, talán egyenesen nullára is, de az biztos hogy sokkal nagyobbak lesznek az esélyei nálad. És így is történt, majdnem sikerrel járt, csak Murri megérkezése kavart be a terveibe! Most már érthető az is biztos, ami mindig nagyon fúrta az oldalamat, hogy miért is nem erőszakoltak meg téged... Az a vélekedés hogy amiatt nem, mert az ondómaradványok genetikai elemzéséből talán kideríthető a tettes, nevetséges. Hiszen más se kellett volna, mint hogy az erőszak után csináljanak neked egy erőszakos hüvelyöblítést is, persze azt is

filmreveszik, az is jó a te megalázásodra, aztán a biztonság kedvéért még várnak is egy hetet mielőtt elengednek téged. Soha ki nem tudta volna deríteni a legügyesebb doki sem, hogy ki erőszakolt meg téged... Vagy ha még ettől is félnek, akkor megerőszakolhattak volna téged úgy is, hogy óvszert húznak a farkukra. És mégsem művelték ezt! Hát amiatt nem, mert Zsormi magának akarta a szüzességét a házassági terve miatt...

—De miért várt Zsormi is három évet a leánykéréssel?

—Valószínűleg amiatt, mert sokkal jobban tönkrementél mint ahogy azt ő eredetileg szándékolta. Neki nyilván csak az volt a terve, hogy addig kínoztat téged amíg bele nem egyezel „önként” a kakiszexbe, ezt filmreveszi, ezzel mindenkit elundorít téled, aztán ő feleségül vesz téged, s így lényegében ő lesz a király, jogilag ugyan nem, de gyakorlatilag. Gondolom a házasság után pár hónappal valami sajnálatos baleset érte volna apukádat... ez volt a terve! De te nagyon sokáig ellenálltál, azaz igaza van Murrinak, valóban hős voltál, Csiela... Ám e hősiességnek az lett a következménye, hogy amikor megtörtél mégis, akkor már annyira totál tönkrementél ami még Zsorminak se volt jó! Ő azt szerette volna, ha a személyedben egy olyan nőt vesz feleségül aki bár méltatlanná vált a koronára, de azért többé-kevésbé még normálisnak tekinthető. De te nem voltál az. Nyilván, semmi kedve nem volt Zsorminak ahhoz, hogy minden alkalommal melletted álljon amikor pisilsz vagy kakilsz a vécén... Szóval, várt hogy valamennyire rendbejőjj. És egy kicsikét tényleg rendbe is jöttél, idővel, még mielőtt találkoztál volna Murrival. Akárhogyis, de végül elfogyott Zsormi türelme, és úgy gondolta, jó leszel neki így is, mert mást úgysem tehet. Csakhogy akkor már ott volt neked Murri is...

—Na tehát - folytatta Idzsídzsi - nekem ez jutott az eszembe. És utánanéztem, van-e bizonyíték az elméletemre! VOLT. A bizonyítékokat természetesen Zsirici szolgáltatta.

—Miféle bizonyítékokról lehet szó, három évvel később?!

—Oh, nagyonis sokról! Ez a Zsirici igazi zseni! Mindenekelőtt, Zsormi telefonját természetesen könnyű volt megszerezni, hiszen ott volt a hullájánál, a ruhájában. Természetesen a telefon titkosítását Zsirici könnyedén feloldotta, hiszen mi az neki... amikor megkérdeztem képes-e rá, egyenesen vérig sértődött, és visszakérdezett, hogy mi a ráknak szedtem ki őt a börtönből, ha még ennyit se tételezek fel róla! Mondta, hogy ez neki annyira rutinmunka, hogy szinte már méltatlannak tartja önmagához... Na de hiába lett a titkosítás feloldva, persze hogy semmi kompromittáló infót nem találtunk a telefonján. Ez azonban nem csüggesztett el engem, mert nem is számítottam másra. Na de ekkor jött a nyomozás tulajdonképpeni lényegi része! Ha nem telt volna el több idő a merényleted óta mint két év, a telefonszolgáltatóknál vissza lehetett volna követni, mikor kinek telefonált Zsormi. A beszélgetést magát nem, azt sokkal előbb törlik, de azt hogy ki kit hívott, azt igen. Na de sajnos több idő eltelt már... Viszont legalább azok az információk igenis megmaradtak még, hogy mikor merre járt a telefon, azaz mikor melyik átjátszótoronyhoz kapcsolódott! Ezzel persze nem lehet a telefon mozgását méterre pontosan belőni, de nagyjából azért igen. Az időpontot azonban halálpontosan, de tényleg percre pontosan ám! Igaz hogy ezek az infók se elérhetőek már hivatalosan, mert a hivatalos adatmegőrzési idő rég lejárt, csakhogy szerencsére én, mint egy „ra” vezetője, simán hozzáférhetek a szolgáltatók belső archivált statisztikai adataihoz is! Amikor megkerestem őket ezzel az igényemmel, egyetlen szó ellenkezést se hallottam, de nem ám! Egyetlen

telefonszolgáltató se szeretné ugyebár, ha hirtelen kiderülne, hogy az a hullámsáv amit bérelnék, hirtelen más célra kell a kormánynak... vagy hogy belekössek abba, hol vannak az adótornyaik... netán hogy túl erősen sugároznak, s ezzel veszélyeztetik az emberek egészségét vagy akármi... Szóval azt mondtam nekik, hogy ami adatot Zsirci kér tőlük, azt adják ki, és habozás nélkül megtették. Na és kiderült, hogy azon a napon amikor Csielát elrabolták, akkor Csiela telefonja és a herceg telefonja épp ugyanazon átjátszótorony körzetében volt! Azon a napon meg amikor Csiela öntudatlan testét kidobták az autóból, a herceg telefonja szintén a kidobási hely közelében volt. Ekkor Zsirci megnézte, ezen két alkalommal milyen más telefonok voltak a herceg telefonjához közel. Nyilván, egy többeszes listát kapott mindegyik alkalomra. Igenám, de ezen listák közt csinált egy keresztszűrést, hogy mely telefonok voltak mindkét alkalommal a herceg telefonjának közelében... így már csak egy nyolc fős listát kaptunk! Ez persze nem feltétlenül jelenti, hogy mind a nyolc fő a herceg embere, azt sem hogy ne lehetnének olyan emberei akik máshol voltak épp. De azért egy eléggé komoly nyomozati fejlemény ez már, amin el lehet indulni! Továbbá, a herceg telefonjával beléptem a világhálókra, s megnéztem a keresési előzményeit. Ha ugyanis egy keresés nem anoním, akkor lényegében örökké megmaradnak a szolgáltatónál. Igaz hogy titkosítva, de a titkosítás feltörhető, ráadásul most ezzel se kellett foglalkoznia Zsircinek, mert hiszen ott volt a kezünkben a herceg telefonja, ami ismerte a jelszót, kódot, mindent! És milyen érdekes, kiderült, hogy fél évvel a Csiela ellen elkövetett merénylet előtt a herceg arra keresett rá, hogy „rozsdamentes acél véce ülőke”! Meg arra is, hogy „katonai minőségű hangszigetelés”. Ez gondolom arra kellett neki, hogy ki ne hallatszódjanak a sikolyaid a pincéből.

—Húha! - sápadt el Csiela.

—Na ezek után meg kellett néznünk, a többi telefon ami felbukkant a hercegével együtt mindkét fontos időpontban, az kihez tartozik. Kiderült, hogy az egyik telefon a herceg unokatestvéréé, a többi pedig érdekes módon mind egyetlen ember nevére lett véve, aki ráadásul hajléktalan. Na ekkor megnéztük, e titokzatos telefonok hova-merre mászkálnak általában. Azaz mozgásmintázatokat kerestünk. Ezt a szakmában „pattern analízisnek” nevezik. És csodák csodája, kiderült, hogy e telefonok feltűnően nagy gyakorisággal fordulnak meg a felső király titkosszolgálatának bizonyos objektumaiban... Azaz, Murri lovagnak nagyon is igaza volt abban, hogy áruló van ott, a titkosszolgálatnál, épp csak nem csupán egy, de több is!

Ezek után persze nem volt nehéz kideríteni hogy kik is ezek. Hiszen csak meg kellett figyelni, ezen épületekből mikor ki jön ki, s hogy ugyanekkor merre mennek ezek a telefonok. Ha a telefon ugyanarra megy mint a megfigyelt ember, akkor tudjuk hogy ki a telefon gazdája! Szóval örömmel közölhetem, megvan már mindegyikük neve és pontos lakcíme is. Sőt azt is tudom, hol tartották fogva Csielát. Könnyű volt kideríteni, hiszen csak azt kellett figyelni a cellaadatokból, hogy azon fél év alatt míg Csiela rab volt, ezek a telefonok merrefelé mászkálnak nagy gyakorisággal, együtt! Nyilván persze nem mindig volt mindegyik telefon ugyanott, de a lényeg hogy sok belőlük mindig ugyanott legyen! Amikor ez megvolt, megnéztem, Csiela előkerülése után is jártak-e arrafelé e telefonok. Nem jártak.

—Szerintem ezek baromi erős bizonyítékok! - szolt a király.

—Szerintem is. Ezek után már talán nincs is szükségünk a péniszfelismerő

szoftverre. De ha már megvan nekünk, hát használjuk fel, ne legyen feleslegesen megvett, aztán meg miért is ne legyen egy újabb bizonyíték ellenük!

—Ez érthetővé teszi azt is, amin amúgy nagyon csodálkoztam - mondta Murri - azt, hogy miként merészelt a herceg úgy gúnyolódni Csielával a visszautasítás után! Mert persze értettem én hogy csalódott meg minden, na de azért így beszélni magával a trónörökössel, ráadásul a király jelenlétében, és nagy nyilvánosság előtt, tehát úgy hogy a modorát le se tagadhatja... De most már értem. Hiszen évekig tervezhette ezt az akciót, aztán kiderült hogy hiába, mert feleslegesen vállalta a kockázatot!

—Igen - bólogatott Csiela - én is teljesen ledöbbsentem a herceg modorán, a mi arisztokratikus társadalmunkban ilyesmi még négy szemközt se nagyon megengedhető, hát még ekkora nyilvánosság előtt!

—Sőt - folytatta Idzsídzsi - ebből az is kiderül kristálytiszta, hogy te szerelmem igenis hős vagy, mert megmentetted édesapád életét!

—Hogyan?!

—Azzal mentetted meg, hogy olyan irgalmatlanul hosszú ideig nem törtél meg! Mert amikor aztán mégis, akkor nagyon tönkrementél. Murri mondta hogy ez így szokott lenni: minél tovább tart ki valaki, annál jobban összeroppan a végén! Szóval ha nem tartasz ki annyi ideig hősiesen, akkor kevésbé leszel... mondjuk hogy „idegbajos”, s akkor előbb igyekszik a herceg feleségül venni téged, te minden bizonnyal hozzá is mész mert akkor még nincs neked Murri, aztán pár hónap múlva valami balesetben meghal a király, azaz az édesapád... A kitartásoddal tehát megmentetted az életét! Igenis cáfolhatatlan bizonyítéka van tehát a hősiességednek!

—Jaj de örülök neki hogy ezt mondd! Te is így gondolod, lovagom?! - kérdezte Murritól.

—Naná, hiszen rengetegszer elmondtam korábban is, hogy hős vagy a szememben!

—Úgy értem, szerinted is megmentettem ezzel apám életét?!

—Ehhez a kétely legkisebb árnya se férhet, Idzsídzsi elemzése kristálytisza és teljesen logikus! Remek kislány ő, és vág az esze mint a beretva!

—Nagyon kedveled ezt az Idzsídzsit, ha nem volna leszbikus, talán még őt is feleségül vennéd! - vigyorgott a király, de cseppet se mérgesen.

—De apa, nem lehet több felesége mint egy, úgysem!

—A jelenlegi törvények szerint biztos hogy nem, de a törvények változhatnak, és ha Idzsídzsi nagyon akarná, amilyen zseni is és akaratos meg erőszakos is, amekkora hihetetlen viperafajzat mindenkivel szemben aki ellenkezik vele, hát nem lehetetlen hogy el tudná intézni...

—De ő tényleg leszbikus.

—Azért nem teljesen mégse... Na jó-jó, nem cukkollak tovább, leányom...

—Nem tudsz cukkolni ilyesmivel apuci, vedd tudomásul ugyanis hogy nem lennék féltékeny! Mindenki másra igen, nagyonis, hajaj de még mennyire, de őrá a legkevésbé se! Még akkor se, ha az orrom előtt szeretkeznének egymással! Mert én nagyon de nagyon szeretem mindegyiküket, mindkettőt, igen, és különben is, mi jogom lenne ellenkezni ilyenkor, hiszen rengeteget köszönhetek mindkettejüknek, leginkább természetesen Murrinak, de azért Idzsídzsinek is, igazán a legutolsó hálátlan disznó lennék, ha...

—Jó-jó, na, állítsd le magadat, ne veszekedj, nem gondoltam komolyan... Szóval akkor most mi lesz ebben az ügyben? Mármint, a gazfickók leleplezésére

gondolok! - kérdezte Idzsídzsától.

—Két fő út kínálkozik erre. Egyrészt megtehetjük, hogy lecsapunk rájuk, és egészen egyszerűen likvidáljuk mindegyiket, tehát az áruló titkosszolgálati ügynököket, a herceg unokatestvérét, de még annak a cégnek is minden vezetőjét és alkalmazottját, ahonnan az acél véceülőkét illetve a hangszigetelést rendelte a herceg! Ugyanis miután nyilvánosságra került Csíeláról a videó, illetet volna hogy gyanús legyen nekik hogy az tőlük lett rendelve, elvégre igazán nem mindennapos dolog egy véceülőkét olyan anyagból készíteni, hiszen arra ráülünk, de a fém, az hideg... és mégsem jelentették az esetet a rendőrségnek! Másnak se! Ez a szememben bűnpártolás, ami halált érdemel! De ki lesz végezve még az a hajléktalan is, akinek a telefonok a nevének vannak...

—Öt miért? - kérdezte közbe Murri.

—Sajnálod talán?

—Azt talán túlzás mondani hogy „sajnálom”, hiszen az égvilágon semmi közöm sincs hozzá, de hajlamos vagyok úgy vélekedni, hogy halvány fogalma se volt a Csíela elleni akcióról. Minden bizonnyal csak egy kis pénzt akart keresni azzal, hogy beleegyezett hogy a nevére telefonokat vegyenek. És még ez se az ő ötlete volt, több mint biztos vagyok benne, hogy úgy keresték meg ebben az ügyben a titkosszolgák, ők ajánlották neki az üzletet. Azaz az én szememben legfeljebb annyira bűnös, mintha mittudomén ellopott volna valamit egy boltból vagy ilyesmi.

—Márpedig itt ellened szegülök, Murri, nem fogod tudni őt kidumálni a halállistámról! Annak ellenére nem, hogy igazából osztom a véleményedet, mert én is majdnem biztos vagyok benne, hogy minden így volt ahogy elmondtad most. De akkor is ki fogom őt nyírni, egyszerűen amiatt mert az a nézetem, hogy mindenkinek bűnhődnie kell akinek akár a legkisebb köze is volt Csíela szenvedéseéhez! Megfogadtam hogy minden egyes ilyen személyt mindhalálig üldözni fogok: vagy az ő haláláig, vagy az én halálomig! Ez a részemről tehát egyrészt becsületbeli ügy, mert bántották a szerelmemet, másrészt, mi van ha tévedek és igenis több köze volt a fickónak az ügyhöz mint amit feltételezel?! Az esély erre icipici az igaz, de akkor se nulla! És cseppet sincs emiatt lelkiismeretfurdalásom, mert ez olyan dolog tudod, hogy gondold bele, mi történik ha alaposan megfricskázod egy oroszán orrát! Nem ütöd meg ököllel, csak egy kis fricskát adsz neki. Nem fáj nagyon az oroszlának, csak egy kicsit. Mégis az lesz a következmény, hogy meghalsz, mert széttep téged az oroszán, igaz?! Na, ebben az ügyben én vagyok az oroszán, és kész, ennyi... Pláne, mert amit Csíelával tettek, az nem egy kis fricska volt, hanem inkább ahhoz hasonló mint amikor tökön rúgják az oroszánt, sőt, annál is olyanabb! Egészen egyszerűen én emiatt mindenkit halálra ítélték akinek köze volt vagy van az ügyhöz! Mindenkit, kivétel nélkül! Itt a király úr előtt jelentem ki, hogy nemhogy te Murri, de ő a felséges úr se tudná megakadályozni a halálukat! Reménytelen! Hiába parancsolná meg nekem, nem engedelmeskednék neki! Minden másban igen, természetesen, de ebben az egyben nem! Még akkor se tudná megmenteni őket, ha most azonnal leváltana a Nimora éléről, mert mire sikerülne engem onnan leváltani, rég kiadnám a megfelelő parancsokat, és meghalnának! Amikor volt az a Nagyesemény ahol bejelentetted hogy Csíela lovagja vagy, s ahol én kiválasztattam a Nimora élére, ott én előre megmondtam teljesen nyíltan, hogy szerelmes vagyok Csíelába, és bosszút akarok állni a sérelmeiért! Előre megmondtam! Jóelőre! Tudta tehát a király is, Csíela is és te is Murri, hogy mi a

céлом, hogy mi a helyzet velem, hogy mi várható tőlem! Ennek ellenére bizalmat szavaztatok nekem. Te, Murri, még különösképp is támogattál engem, amit most köszönök is, bár már korábban is megköszöntem. A lényeg tehát hogy én előre megmondtam hogy mi a céloom, s ami beszédet ott elmondtam abból az az egy kristálytiszta leszűrődhetett mindenkinek, hogy nem vagyok egy szívbajos és habozós, sopánkodó és vacilláló leányka! Hogy nem riadok vissza a rém aljas és kegyetlen megoldásoktól se! Miért is lennék különben kevésbé kegyetlen mint ők voltak Csíelával szemben?!

—De nem a hajléktalan volt kegyetlen Csíelával szemben!

—Nem érdekel. Leszarom, hogy nyersen fogalmazzak! Ők Csíelát szarták le, én meg ezt szarom le! A hajléktalan még ha hihetetlenül ostoba is esetleg, de ANNYI esze egészen bizonyosan kell legyen még neki is hogy tudja: ha ennyi telefont akarnak venni a nevére, egyáltalán, ha valakinek egy olyan telefon kell ami nem a saját nevére van bejegyezve, akkor az kizárólag azzal magyarázható, hogy a telefonok valamiféle illegális dologhoz, valami gazemberséghez kellenek! Ne mondd nekem Murri hogy ez nem így van, mert ha ezt vitatod, magadat röhögtetted ki...

—Persze hogy ezt nem vitatom!

—Akkor meg nem értelek, mit aggályoskodol?! A pasi tudta hogy ha elfogadja az „üzletet”, akkor tulajdonképpen azért kapja a pénzt, mert segíti a fickókat valami bűnügyben! Igen, az több mint bizonyos hogy nem kötötték az orrára hogy milyen bűnügyről van szó. Ezt elhiszem. De azt akkor is tudta hogy bűnügyről van szó, s azt is hogy komoly ügyről, elvégre nem egyetlen telefont vettek a nevére, de hatot is. Akarommondani, hetet. Különbözik meg tökmind egy mennyit, mert a kettő is sok lenne. Szóval ennyi telefon, az azért már eléggé szép mennyiség, nem gondolod?! Mégis beleegyezett. Na már most ha valaki bűnözőkkel közösködik, velük társul, akkor ezzel vállalja a lebukás kockázatát is, és azt, hogy akkor meg lesz büntetve!

—Ezzel nekem nincs is bajom, de a hozzájárulása arányában kéne megbüntetni, nem gondolod?

—Nem, nem gondolom. Mondtam már neked az oroszlanos példát: ha megfricskázod a „nagy cicus” orrát, ő nem „arányosan” fog cselekedni, azaz nem az lesz hogy ő is megfricskázza a te orrodát, hanem egyszerűen leharapja a fejedet!

—De te nem vagy állat.

—De igen, ebben az ügyben az vagyok, mert ők is állati módon bántak a szerelmemmel, Csíelával! De meg aztán, Murri lovag, gondold csak bele, te magad őszintén bevallottad a felséges királynak is, Csíelának is, nekem is, egyáltalán, sosem titkoltad a tényt, hogy te a te bolygódon tulajdonképpen csak egy csavargó vagy! Lényegében tehát szintén hajléktalan, mint az a fickó akit most védeni próbálsz. Igenám, de kettőtök közt óriási különbség van: az, hogy te nem vagy és nem is voltál bűnöző! Legrosszabb esetben is csak némi orvvadászatot tudok elképzelni rólad, sőt, eléggé biztos is vagyok benne hogy azt már többször elkövetted, ami persze valóban mondható bűnnek, de azért csináltad hogy legyen mit enned, olyat viszont biztos nem műveltél hogy segítettél volna egy bűnbandának mások megkínzásában, tönkretételében! Egyáltalán, az orvvadászat nem olyasmi, amit PÉNZÉRT tesz meg valaki! Te sosem adtad el tehát a becsületedet bűnözőknek PÉNZÉRT, az a hajléktalan azonban ezt tette, holott a te életed is, Murri, azt bizonyítja hogy ha hajléktalan is valaki, attól még

nem muszáj bűnbandákkal szövetkeznie, mert anélkül is megélhet boldogan!

—Szerintem lépjünk tovább - szólt a király - mert engem igazán nem érdekel hogy mi lesz azzal a hajléktalannal, sőt hajlamos vagyok úgy vélekedni hogy jobb ha meghal, egyszerűen hogy példát statuáljunk mindenkinek aki rosszat fontolgat magában a lányom ellen, vagy akár épp énellenem, s így megmutassuk, hogy bárki aki akár kicsit is segíti őket, szintén a halál fia lesz!

Murri nagyot sóhajtott, de nem érvelt tovább. Láta hogy felesleges erőfeszítés volna. Még ha talán Csiela is ugyanazon a véleményen lenne mint ő, akkor volna esélye, de Csiela egy árva szót se szól ez ügyben, látványosan csendben van, ami kizárólag azt jelentheti hogy ő is Idzsídzsi véleményét osztja, bizonyára mert annyira aggódik a saját biztonsága miatt, s egyedül azért nem szólal meg és nem pártolja hangosan is Idzsídzsit, mert nem akar konfrontálódni vele, Murrival! Na már most ha ő Murri semmit se tehet azon kívül hogy kifejtette tiszteletteljes egyetnemértését, akkor ez azt jelenti, hogy a hajléktalan illető sorsa a dolgok azon halmazába tartozik, ami nem tőle, Murritól függ. Ebben az esetben pedig egy sztoikus személy ezt tudomásul kell vegye, s meg kell békéljen a helyzettel!

—Ha példát akarsz statuálni, felség - szólt Idzsídzsi a királyhoz - akkor nem nyírhatjuk ki őket csak úgy suttyomban! Bőven van elegendő ügynököm a kinyírásukhoz, tehát nem „kapacitáshiány” miatt mondom ezt, de ha titokban tesszük el őket láb alól, akkor annak nem lesz semmi visszatartó ereje, az nem „példát statuálás”!

—Ebben igazad van - bólintott a király - de bevallom, nem óhajtanék egy nyilvános bírósági tárgyalást sem! De amúgy zárt tárgyalást sem. Az olyasmi mindig elhúzódik, hónapokig, mindenféle fellebbezésekkel, védőbeszédekkel, vizsgálgatnák hogy épelméjűek-e, jogi meg eljárásügyi formaságokba kötnének bele, satöbbi, és mindezt teljesen feleslegesen, hiszen előre tudható hogy úgyse lennének felmentve, sőt ha netántán mégis, te akkor is kinyírnád őket később!

—Sőt, nemcsak őket, de még a védőiket is, mert úgy megharagudnék rájuk! - vigyorgott kegyetlenül Idzsídzsi.

—Na már most - folytatta a király - a hosszas pereskedés, tárgyalások, ilyesmik, azok esetleg megakasztanák Csiela gyógyulását, mert jobban felidéződnének benne az átélt szörnyűségek... Egyáltalán, egy ilyen bírósági ügy esetén, ha ragaszkodunk a jogi formaságokhoz, akkor neki Csielának is meg kéne ott jelenni, tanúskodni, és ez feleslegesen exponálná őt megint a nyilvánosság előtt, megint minden azzal lenne tele hogy mit tettek vele, ezen csámcsogna megint mindenki...

—Úgy van, nekem ehhez semmi kedvem, nagyon szépen köszönöm neked apuci hogy ennyire gondolsz rám!

—Nekem semmi bajom azzal hogy ne legyen tárgyalás, csak egy szavatokba kerül és még ma vége lesz mindegyiknek, megígérem, épp csak akkor az nem példastatuálás, holott te felség ezt szeretnéd! - mondta Idzsídzsi.

—Pedig nagyonis meg lehet oldani ezt úgy is! - bólintott a király. —El kell kapni őket, aztán sajtótájékoztatót tartani, ahol te Idzsídzsi bejelentetted hogy te a Nimora vezetője kiderítetted, kik a felelősek azért ami Csielával történt, aztán ott a nagy nyilvánosság előtt, élő közvetítés keretén belül kivégzed mindet! Vagy nem te végzed ki hanem valamelyik ügynököd, beosztottad, tökmindenki, szóval ahogy akarod. Sőt, a legjobb az lenne talán, ha maga Csiela ölné meg őket, mit szóltok hozzá?! Igaz hogy ekkor is újra a figyelem középpontjába kerülne ő, de azért ez mégis nagyon más volna, mert akkor ennek olyan „hangulata” lenne, hogy ő, a

sértett fél sikeresen bosszút állt, és győzött!

—És be kéne mutatnunk a bizonyítékokat ellenük? - kérdezte Idzsídzsi fanyalgó arccal.

—Nem szeretnéd? Nem tartod kellően meggyőzőnek a...

—Jaj dehogyisnem, van itt annyi bizonyíték hogy egy gyengeelméjűt is meggyőznének, de pláne ha még a péniszazonosítást is hozzácsapjuk... Csakhogy nem szeretném ha ez így lenne, mert akkor kiokosodnának a potenciális egyéb „rosszfiúk” is, tudnák hogy legközelebb ha a jövőben ők akarnának csúnyáskodni, akkor mire ügyelnének!

—Semmi baj, akkor ne mutasd be a bizonyítékokat! Mondd azt, hogy a teljes nyomozati anyag szigorúan titkos, államérdekből! És kész, ennyi! Egy „ra”-tól elvégre nem is vár senki semmi mást, ezt mindenki egészen természetesnek tartja majd!

—És akkor Csiela fogja megölni őket? - kérdezte Murri.

—Nem teszem, ha helytelenítenéd! Nem szeretném, ha ez teherként nehezedne majd a kapcsolatunkra, a legapróbb esélyét is szeretném elkerülni annak, hogy megneheztesd rám!

—Ettől nem kell félned, bébi. Mondtam már neked, én magam is kész lennék megölni őket. Miért lenne elítélendőbb ennél az, ha nem én, de te ööld őket meg? Hát nem mindegy-e nekik, ki öli őket meg? Szóval ez csak azon múlik, te magad akarod-e. Hallgass a benned élő Ragadozóra!

—Ha az ő sugallatait követem, akkor az fog történni hogy nem én ölöm őket meg személyesen, de ennek nem örülhetnek, mert kínhalál lesz a sorsuk... kivéve a hajléktalannak. Kegyelemből annak legyen valami gyors, könnyű halála! - mondta Idzsídzsinek.

—Boldogan teljesítem e kívánságodat, ha cserébe a többiekkel igazán példát statuálhatunk!

—Úgy lesz, naná de még mennyire hogy úgy lesz! És ez nem öncélú, kegyetlen bosszú lesz, hanem sztoikus „bosszú”, azaz értelmes cél érdekében történő, ugyanis nekem nem hiányzik hogy esetleg megint elkapjanak a jövőben és megkínózzanak... ezt meg akarom előzni, bármi áron! Szóval figyelj csak Idzsídzsi, azt találtam ki, hogy...

És Csiela szavait hallgatva Idzsídzsi arca felragyogott.

—Ez az! Teljesen igazad van, ennek így kell lenni! Már loholok is, hogy megszervezzem!

—Várj még kérlek: valami mást is meg kell szervezz!

—Mi lenne az?

—Az esküvőm Murrival.

—Na végre!

—Nehéz volt rádumálni őt, de percekkel az érkezésed előtt beleegyezett, hogy feleségül vesz engem, amint elkapjuk a merénylőimet. Ezek után nem tiltakozhat azellen, hogy azon a napon amelyen őket kivégezzük, megüljük a lakodalmunkat is! Szóval, mikorra szervezed meg az esküvőmet, Idzsídzsi?!

—Holnaputánra! Mert még ma beüzemeljük a szoftvert, holnap elkapjuk a gazfickókat, sőt, talán még ma este, aztán biztos ami biztos, lefényképezzük az ágyékukat, hogy a szoftver beazonosítsa őket, szerepelnek-e a filmen... de nem áruljuk majd el az újságíróknak, hogy ez az azonosítás megtörtént. Felesleges. Igaza van felséges apádnak, egy „ra” vezetőjének nincs szüksége bizonyítékokra! Illetve ha van is, de nem publikálja őket... És akkor holnapután megtörténhet a

lakodalom! Jaj de örülök ennek én is!

—Nem vagy féltékeny Murrira? - kérdezte a király.

—Talán egy icipicit igen, mert biztos jobban esne ha az egyedüli személy lennék Csiela életében, akit ő szeret. Ám ezen érzelmem mértéke nem jelentős, nem erős, egyrészt mert ha Murri eltűnne a „képből”, akkor se én lennék az egyetlen ilyen személy Csiela életében, hiszen ott vagy te is, az apukája, meg az édesanyja... Egyáltalán, az én szememben Murri nem is annyira a férje Csielának, inkább a „pótapukája”, mert ahogy viselkedik vele, az ehhez mutat jelentős hasonlóságokat! Továbbá, igenis úgy vélem hogy Murri jelenlétének jelentős előnyei vannak, egyszerűen az, hogy szinte állandóan Csiela mellett van, s így lényegében a testőre is. Márpedig én tényleg szerelmes vagyok Csielába, így nekem elsődlegesen fontos az ő biztonsága! Szóval az hogy ott van Murri is Csielának, az olyasmi amit inkább tartok előnynek mint hátránynak, az biztos, hogy ez még bőven belefér a toleranciaküszöbömbe! Ráadásul én tényleg kedvelem Murrit! Annyira kedvelem, hogy itt és most bejelentem, ha majd valamikor esetleg és netán gyermeket akarok, akkor annak Murri lesz az apja, a nemzője, úgy bizony! Miért is ne, Csiela az előbb mondta hogy nem lenne féltékeny ha összefeküdnék Murrival... Persze, ez csak egy hipotetikus lehetőség, egészen minimális csak az esélye annak hogy valósággá válik, egyrészt mert tényleg a nőket preferálom az intim dolgok terén, nem a férfiakat, másrészt mert a legcsekélyebb vágyat se érzem rá, hogy gyermeket szüljek, szóval nem emiatt mondtam, nincsnek ilyen terveim, de HA és amennyiben ESETLEG olyan vágyam lenne hogy szüljek egy gyermeket, akkor biztos hogy Murrihoz fordulnék ez ügyben! Az is egészen biztos azonban, hogy ha ebből lesz is valami, az semmi esetre se a közeljövőben következik be, hanem csak sok év múltán!

S így történt, hogy két nappal későbbre újabb „Nyilvános Nagyesemény” jelentetett be. És persze hogy erre is elment lényegében az összes sajtóorgánium, riporter, híradósok, mindenki... Mert bármit is akarjon bejelenteni a király, az biztos hogy komoly dolog!

A helyszín ugyanúgy volt berendezve, mint korábban, amikor Murri először jelent meg a nyilvánosság előtt, Csiela oldalán. Az egyetlen különbség csak az volt, hogy a nagy terem mennyezetébe egy óriási képernyő volt felerősítve, vízszintesen, gyakorlatilag tehát a tető maga volt „átcsinálva” képernyővé. E képernyő mérete megvolt legkevesebb hat méter átmérőjű! Egyelőre még sötét volt, szóval a fogadásra beszállingózók még semmit se láthattak rajta.

Amikor azonban mindenki megjelent akinek itt volt a helye, vagy legalábbis várható volt a megérkezése, utoljára bejött ide a király is, Csiela is, és persze Murri is. Velük érkezett meg továbbá Idzsídzsi is, de olyan alaposan „velük”, hogy Csiela jobb kezét fogta Murri, a balját pedig Idzsídzsi, így vonultak be hármasan, a király és annak felesége mögött. Nyilvánvaló volt ebből mindenki számára, hogy komoly köztük a barátság, és mindenki meg van elégedve Idzsídzsi munkájával a Nimoránál!

Aztán a király szólásra emelkedett.

—Ezt a Nagyeseményt amiatt rendeltem el, mert igencsak örvend a szívem, hogy nagy-nagy jó hírt jelenthetek be! Ez pedig az, hogy bár mostanára már biztos senki nem hitt benne hogy ez megtörténhet, de igenis sikerült végre elkapnunk a leányom merényletét, azokat akik tönkretették őt... de, bár igen alaposan tönkretették, ez csak ideiglenesen sikerült nekik, ugyanis azt is bejelentem, hogy

mostanára már majdnem teljesen felgyógyult az én szeretett kislányom! E gyógyulásban az érdem oroszlánrésze pedig nem másé, mint Murri lovagé, aki...

—Nem az én érdemem. Mondtam már hogy az érdem Csieláé! - vágott közbe Murri, holott iszonyatos modortalanság volt a király szavába vágni, s az ilyesmi nem is szokott következmények nélkül maradni. A király is meghökkent emiatt egy kicsit, de aztán csak legyintett egyet, s így folytatta:

—Murri lovag úgy érti, hogy ő, Murri találta ki, milyen gyakorlatokat kell végezzen a leányom a gyógyulása érdekében, és amiatt gondolja hogy az érdem a gyógyulást illetően Csieláé, mert a leányom hajlandó is volt nagy szorgalommal végezni a mondott pszichológiai gyakorlatokat, melyek talán nem nevezhetők nehéznek, de unalmasnak annál inkább. Én azonban bátorkodom kételkedni abban, hogy jó ötlet volna-e, sőt jogos-e egyáltalán, emiatt minden érdemet a leányomnak tudni be, mert hiszen ha Murri lovag nem találja ki e gyakorlatokat, akkor hiába a lányom bármi szorgalma is, a gyógyulás soha be nem következik, hiszen nem lett volna mit gyakorolnia! Az hogy Murri lovag visszautasítja a dicséretet, elismerést, mert minden effélét Csielának akar átadni, egyedül csak arra bizonyíték, hogy ő, leányom hű lovagja, nemcsak zseniális gyógyító, de egyben végtelenül szerény is, ez azonban csak egy újabb érdeme öneki!

Na tehát ez az egyik jó hír, az, hogy leányom már majdnem teljesen egészségesnek tekinthető! A másik pedig az, amit már említettem is fél szóval, hogy elkaptuk a leányom merényletét! Részben ez is Murri lovag érdeme, de csak kisebb részben, nagyjából ugyanis e hatalmas szolgálatot államunknak nem más, mint Idzsídzsi hajtotta végre, igen, ő, akit itt láthattok a közelemben, ő, a Nimora vezetője! Légy oly kedves Idzsídzsi ó-Csiela, és számolj be kérlek a publikussá tehető részletekről!

Azt hogy a király kiváltképpen kedveli Idzsídzsit, hűen jelezte a szóhasználat. Cseppet se volt szokás hogy bárkit, akár egy mégoly magas rangú illetőt is úgy szólítson fel valamire a király, igen, *maga a király*, hogy „légy oly kedves”, de pláne nem úgy, hogy emellé még azt is hozzáteszi hogy „kérlek”! Valójában erősen kérdéses, hogy ekkora udvariasság akár a saját gyermekével szemben is indokolt lenne-e! El is kerekedett ezt hallva a teremben levő nemesek és újságírók szeme, de alaposan ám! Arról már nem is beszélve, hogy a király úgy szólította meg Idzsídzsit, hogy „Idzsídzsi ó-Csiela”, azaz teljesen hivatalosan elismerte ezzel, hogy Idzsídzsi nem más mint Csiela lovagja!

Erre előrelépett Idzsídzsi, és így szólt:

—Kiderítettem, természetesen nem egyedül hanem jó szakembereim segítségével, ugyanakkor azonban az alapötlet lényegében egyedül az enyém, hogy a felséges Csiela elleni felháborító merénylet kitervelője, tehát a tulajdonképpeni „főgonosz”, az akinek az agyából e szörnyűség előpattant, s akinek az érdekében történt az egész, az nem más, mint a már meghalt Zsormi herceg! Igen, ő, akit Murri már megölt pár hónappal ezelőtt, habár akkor még nem tudtuk róla, hogy mekkora címeres gazember! Ha tudtuk volna róla, nem kétséges hogy sokkal kínosabb halállal lakol... Ő amiatt szervezte ezt az egészet, mert amíg Csiela egészséges volt, semmi reménye nem lett volna hogy feleségül veheti a királylányt. Emiatt döntött úgy, hogy ha már önmaga értékét – úgy erényeit, szeretetre méltóságát mint gazdagságát – nem képes fokozni, akkor megpróbálja Csiela értékét csökkenteni azzal, hogy tönkreteszi a jó hírét! Emiatt szervezte meg azt a merényletet. De íme, így se ért célt, mert a zseniális Csielának még olyan összetört lelkiállapotban is volt annyi éleslátása, megérzése, hogy tudja: a herceg

nem neki való partner, és visszautasította őt!

Na most, a hercegnek természetesen voltak ezügyben segítői is. Őket mind elfogták az ügynökeim az elmúlt napokban. Némelyikük nem adta meg magát, és emiatt különböző sérüléseket szenvedett el, de végülis mindet elkaptuk. Be is mutatom őket! Kérem a jelenlevőket, méltóztassanak felemelni a fejüket, s a mennyezetre épített képernyőre nézni!

A képernyő most kivilágosodott. Egy nagy, de teljesen üres szobát mutatott, amiben néhány pucér férfi volt látható. A „néhány” alatt azt kell érteni, hogy bő két-három tucat... Mindegyikük meg volt kötözve, a lábukat kivéve. De nem mehettek sehova, mert a mennyezetről egy-egy fém pózna nyúlt le a csípőjükig, s ehhez szorosan hozzá volt kötve a derekuk is, karjuk is.

—Ez élő közvetítés! - szólott most Idzsídzsi. —Az egyik ügynököm odabent van a szobában, s hallja amit mondok neki, de a szobából ide nem közvetítünk hangot. Na most, a kikötözött fickók közül a baloldali legszélső egy hajléktalan, annak a nevére vettek a többiek több telefont is, remélve hogy így titokban tarthatják a kommunikációjukat. Mint látható, e reményük megghiúsult! A férfi aki a nevét adta a vásárláshoz, bűnös, anyagi haszonszerzés céljából bünszövetkezetben való folytatólagos részvétel a vád ellene, de mert ő a legkevésbé bűnös, könnyű halála lesz. Ez nem azért van mintha én ilyen jószívű lennék, én simán kínhalálra ítélném őt is, de a felséges Csiela ezt kérte, s engedelmeskedem neki, még ha nem is szívesen. Az ítélet azonnal végrehajtandó! Lőjétek őt le!

Az illető férfi homlokán azonnal vörös lyuk jelent meg, s elernyedtt a kötelékeiben. Azt nem lehetett látni, ki lőtt, a közvetítés nem mutatta, ki is Idzsídzsi ügynöke a szobában.

—A többieket is bemutatom nektek! - beszélt tovább Idzsídzsi. —A jobboldali legszélső nem más, mint Zsormi herceg unokatestvére. Bizonyított tény, hogy ő is részt vett a merényletben. Volt neki egy fia is, akiről nem tudjuk hogy bűnrészes volt-e, de mindegy is, mert amikor az apját el akartuk fogni, fegyveresen a védelmére kelt, így az ügynökeim lelőtték őt, emiatt nincs most itt. A többiek akik oda vannak kötözve a póznákhoz, egyrészt annak a cégnek a vezetői és egyéb alkalmazottjai, akiktől a herceg a fém vécésészét és vécéülőkét rendelte, meg akik elvégezték a kínzószoba felszerelését, amiről lehet hogy nem tudták előre, mire szükséges, de miután a Csieláról készített videó körbejárta a bolygót, már rá kellett jöjjenek, mi volt ennek a célja, s mégsem értesítették a hatóságokat utólag legalább! Ezzel cinkosokká váltak. Másrészt, a többiek a felséges király titkosszolgálatának bizonyos ügynökei, akik árulókká lettek! Köztük van továbbá maga a titkosszolgálatért felelős miniszter, meg amúgy mindenki más is, aki a titkosszolgálaton belül ezen árulók főnöke volt, mert vagy áruló ő is csak nincs rá bizonyítékom még nekem se, vagy bár nem áruló, de akkor is megérdemli a halált, egyszerűen mert hagyta hogy áruló szivárogon be a beosztottai közé, tehát nem végzett jó munkát, mert mindenki felelős a saját alkalmazottjaiért, de pláne ez a törvény a titkosszolgálatnál! Különbén is, én Csielaóni Idzsídzsi csak egy amatőr vagyok az ilyen titkosszolgálatos dolgokban, hiszen sosem tanultam ezt, nem jártam ilyen iskolába, kiképzésre. Mégis elkaptam, lelepleztem a gonosztevőket, még három évvel később is! Nyilván, ez a leleplezés messze-messze sokkal könnyebb lett volna közvetlenül az események után, főleg ha nem egy hozzám hasonló amatőr nyomoz, hanem valaki igazi profi. Ennek ellenére, a titkosszolgálatnak, az igazi profioknak nem sikerült kideríteni! Tehát, vagy igenis árulók mind és ki se AKARTÁK deríteni, vagy ha esetleg és netán mégse árulók,

akkor annyira hülyék a szakmájukhoz hogy megérdemlik a halálbüntetést, mert micsoda dolog hogy én, az amatőr sokkal sikeresebb vagyok és többet értek a dolgokhoz mint ők, az állítólagos profik! Ha ilyen hülyék, akkor eddig se ért semmit se a munkájuk, és a semmiért kapták a hatalmas fizetésüket a mai napig, azaz csalók, mert csak elhitették jóapámmal hogy értenek a dolgukhoz, közben meg cseppet se! Szóval, ők is mind meghalnak most! Megérdemlik, nem érzek emiatt lelkipurdalást! Különbem meg, a titkosszolgálatnál amúgy is eléggé általános hogy komoly kudarc esetén az illetőt valami sajnálatos és nagyon halálos szerencsétlenség éri, azaz ezen még csak csodálkoziuk se kell! Jelenleg tehát a királyság titkosszolgálatja jókora „ritkítást” szenvedett el, közönséges ügynökből ugyan nem lett sok letartóztatva, ellenben itt van majdnem a teljes vezetőség, és mondom, nem fognak már sokáig élni... de nem kell aggódni, a szolgálat nem maradt vezető nélkül, mert a felséges király úgy rendelkezett, hogy az egész titkosszolgálat lényegében megszűnik, olyan értelemben hogy nem lesz külön titkosszolgálat, ellenben akik megmaradtak, s ez mégiscsak a többség, azok mind a Nimora tagjainak számítanak ezentúl, tehát én leszek nekik is a legfőbb vezetőjük! Illetve nemcsak leszek, de az vagyok máris! Ígérem hogy majd jól a körmükre nézek, előre készülhetnek erre... Nagyon fogom élvezni... ők persze annál kevésbé.

Na és akkor hogy mi lesz a büntetésük ezeknek a jómadaraknak... Nos, természetesen kínhalál! A módszer pedig az, hogy mint látható, egy fémrúdhoz vannak bilincselve. A meztelen talpuk pedig fémpadlón áll. Azaz a szituáció nagyon hasonló ahhoz, amiben Csiela is volt, ahogy őt kínozták! Most tehát azt parancsolom az ügynökömnek ott a szobában, hogy zárja a kapcsolót, s ez áramot vezet a padlóba és a fémrudakba. Erős, de nem halálos áramütést kapnak így. Ezt egyedül csak úgy kerülhetik el, ha felrántják a lábukat. A lábuk, az nincs megbilincselve. Igenám, de úgyseem képesek örökké felhúzza tartani a lábukat! Egyrészt elfáradnak, másrészt aludniuk is kéne valamikor, de ha alszanak, az izmaik elernyednek, a lábuk leereszkedik... s ekkor újra áramütés éri őket, amitől persze nem tudnak aludni... S mindez egészen addig folytatódik majd, amíg meg nem halnak! Pontosan abba halnak majd bele tehát, az áramütésbe és az alváshiányba, amivel Csielát is kínozták! És nagyon lassan lesz végük. Csodálnám, ha legalább néhány napig ki ne tartana a szenvedésük. Kezdődjék tehát a móka!

S valóban, azonnal minden fogoly felrántotta a lábát... biztos kiabáltak is, de hát hang, az nem lett közvetítve.

—A gazemberek kínhalála folyamatosan streamelve van az Interneten! Bárki megnézheti, figyelemmel követheti! A stream elérési címe ott látható most a képernyő alján. Akit érdekel, jegyezze fel, aztán odahaza folytathatja a gyönyörködést bennük! Akár fel is veheti magának hogy később, offline is gyönyörködhessék benne, ez nem tilos, csak a Csieláról készült videók tilosak, de ez, a gazfickók kínhaláláról készült videó, ez egyáltalán nem tilos, nyugodtan rögzíteni lehet tehát, és nézegetni, tárolni, megosztani, akármi! - mondta Idzsídzsi. —Remélem ez kellő visszatartó erővel bír majd mindenki számára, aki hasonló gazemberségeket fontolgatna! A büntetés teljesen jogos, mert azt az ősi bölcsességet követi, hogy „Szemet szemért, fogat fogért”! Azt viszont senki ne kérdezze, hogyan lepleztük le őket. Az államtitok!

—Azt hiszem Idzsídzsi befejezte amit mondani óhajtott - szólalt meg a király - így most megint enyém a szó, mert akad még bejelentésem, bőven! Vagy ha nem is

„bőven”, de az annál megdöbbenőbb lesz! Ugyanis - és elvigyorodott - leányom, Csiela biztos hogy egészen eddig a pillanatig azt hitte, most azt fogom bejelenteni, hogy ő összeházasodik Murri lovaggal! Na hát, ez nem egészen így lesz!

Csiela erre elsápadt és mérhetetlenül meg is döbbsent, s már majdnem hangosan és hevesen tiltakozni is kezdett, de ekkor érezte hogy Murri megszorítja a kezét.

—Nyugi! Amor Fati! - suttogta neki a férfi. Erre Csiela mélyet lélegzett, s igyekezett az említett sztoikus elvre koncentrálni, miszerint bármi ami történik, alapvetően JÓ, még ha talán nem is rövidtávon, de hosszú távon! De azért az arckifejezése továbbra is döbbsent maradt, úgy nézett édesapjára, bár legalább nem kezdett kiabálni, jelenetezni. S ekkor látta, hogy a király rákacsint. Ez megnyugtatta.

—Ugyanis én most a házasság helyett azt fogom bejelenteni - folytatta a király - hogy törvényt hozok arról - és e törvény már mostantól, e másodperctől érvényes - hogy ezentúl egy nőnek nem egyetlen házastársa lehet csak, hanem akár kettő is. Hasonlóképp, egy férfinak is lehet ezentúl maximum két házastársa. S hogy e házastársak férfiak-e vagy nők, az teljesen mindegy! Tudom hogy ez rém szokatlanul hangzik, de senki ne tiltakozzék, mert ez összhangban van az Alkotmányunk azon elvével, hogy a férfiak és a nők egyenjogúak. Az igaz, jól tudom, ez csak szavak szintjén működik, sőt még úgy se nagyon, a gyakorlatban meg alig van példa e törvény betartására. De elvben nekünk tisztelni kéne e törvényt, aszerint kéne élnünk, hát akkor pedig miért is ne lehetne egy házastárs akár azonos nemű is?! Nyilván, ez nem kötelező. Ez csak egy lehetőség annak, aki élni kíván vele! Az meg hogy két házastárs is lehetséges, azért van, mert gondoltam a biszexuálisokra: miért kéne beérniük az egyik nem szeretetével, miért ne lehetne az egyik házastársuk férfi, a másik pedig nő?! Kinek ártanak ezzel, elvégre?! Mert ugye hogy senkinek se!

Szóval, e törvényt hoztam meg, ez mostantól érvényes, azonnaltól, igen, de ismétlem senki ne riadozzék, ez csak egy lehetőség, amivel nem muszáj élni! És az eddig kötött minden házasság tökéletesen érvényes marad!

Na és most, ezek után, azt hiszem leányom aki oly eszes hogy 230 fölött van az IQ értéke, máris sejti, miként folytatódik a bejelentésem! Hát persze hogy úgy, hogy amennyiben leányom is és Murri lovag is óhajtja, áldásomat adom egybekelésükre... Ugyanakkor azonban ki kell jelentsem, örömöm akkor volna teljes, ha ugyanekkor Csiela nemcsak Murrival, de Idzsídzsivel is összeházasodna! Sőt - és e „sőt”, ez nagyon fontos! - Idzsídzsi is összeházasodna Murrival! Azt tudom hogy Idzsídzsi majdnem teljesen leszbi, emiatt eléggé valószínűtlen hogy köztük bármi intim dolog történne, a közeljövőben legalábbis, de engem ez a legkevésbé sem érdekel. Amiatt óhajtanám hogy Idzsídzsi is és Murri is házasságot kössön, hogy ezzel minden lehetőségét elvegyem annak, hogy Idzsídzsi mással kössön házasságot! Ugyanis, amennyiben ti, drága gyermekeim beleegyeztek ebbe a javaslatomba, akkor az fog történni, hogy igenis kinevezem megint trónörökössé leányomat, Csielát, sőt, át is adom neki a hatalmat azonnal, gyakorlatilag máris királynő lesz trónörökös helyett... elvileg legalábbis. Vagyis inkább úgy kell mondani, hogy névleg. Mert azért én akkor is király maradok, de visszavonulok az uralkodástól, mert rájöttem én is, hogy az én célom az önfejlesztés... Rengeteg tanulnivalóm van Murri lovagtól, azt hiszem! Mert ő igazán nem mond hülyeséget, de nem ám, például amióta úgy étkezem ahogy ő javasolja, rengeteget fogytam, ez talán látszik is az alakomon... Szóval, majd ha

valami nem tetszik Csiela uralkodásában, közbeszólok, de nem hinném hogy erre sor kerülne. Ennek tényleg infinitezimálisan kicsi a valószínűsége, mert a házasságuk után kinevezem Idzsídzsit nádorrá, ez a cím mint köztudott azt jelenti hogy a király utáni legfontosabb ember, gyakorlatilag a király helyettesítője! S mert tudom hogy se Csiela, se Murri nem érez semmi vágyat az uralkodásra, így nyilvánvaló, az hogy átadom a hatalmat Csiela lányomnak, az csak egy „technikai jellegű intézkedés”, mert gyakorlatilag a nádor, azaz Idzsídzsi fog uralkodni! Szerintem ő nagyon élvezi is majd ezt... naná, persze hogy élvezi, hé, riporterek közelítsetek csak rá Idzsídzsi arcára a kamerával, hehehe, le se tagadhatja hogy élvezi, úgy mosolyog hogy majd' szétreped a szája... de meg is érdemli hogy legyen amit élvezzen, ez a lány erre született, a hatalomra, a parancsolásra, és még most se tudok magamhoz térni a döbbenettől, milyen egykettőre kiderített mindent e több mint három éve történt merényletről! Nagy ám tehát az ő zsenialitása! Na tehát, szóval mostantól akkor Csiela leányom az uralkodó, a királynő, hivatalosan legalábbis... azaz nem mostantól, hanem miután megkötötték a szükséges házasságokat. De az mindjárt megtörténik. És úgy rendelkezem, hogy Csiela után az ő valamelyik gyermeke legyen az uralkodó! Előre tudható azonban, az a gyermek úgyis úgy lesz nevelve Csiela és Murri által, hogy ő se fog az uralomra vágyani, azaz e gyermek élete során is végig Idzsídzsi kezében lesz az igazi hatalom, mondható hát hogy eképp Idzsídzsi fog uralkodni amíg csak él! Mert vagy Csiela helyett uralkodik majd, vagy Csiela gyermeke nevében! De így van ez jól, ez tényleg nagyon rendben van, elvégre a lányom merényleti azt akarták hogy alkalmatlanná tegyék Csielát az uralkodásra... Nos, e céljukat elérték, mert ha Csiela már fel is gyógyult, de azon az áron hogy elvesztette a kedvét az uralkodásra! Na de ha a merényletnek nem kellett az én szelíd leánykám királynőnek, akkor úgy illik hogy helyette egy könyörtelen, ugyanakkor zseniális viperafajzatot kapjanak a nyakukba – természetesen Idzsídzsit! És bár a merénylet már meghaltak vagy meghalnak nemsokára, ez amit mondtam érvényes a bolygó minden lakójára, hiszen mindenki azon csámcsogott és élvezkedett hogy a töreténtek után Csiela nem lehet királynő, nem méltó rá, stb... Hát jól van, tessék, legyen ahogy kívánjátok, ő „szeretett” népem, ha nem akarjátok Csiela uralmát akkor nem kell elviselnetek, majd meglátjuk, hogyan tetszik nektek ehelyett Idzsídzsi uralma... visszasírnátok majd ti még Csielát, az biztos is, én úgy élek! De magatoknak köszönhetitek, ez olyan karma amit ti teremtetetek önmagatoknak az áldozathibáztatással... Tehát akkor, halljuk, gyermekeim, hajlandóak vagytok így hármásban összeházasodni? Halljunk téged, Murri lovag, feleségül kívánod-e venni a melletted álló Csiela hercegisasszonyt, és a melletted álló Idzsídzsit is?

—Igen. - felelte Murri egyszerűen.

—Csiela, kívánod-e férjedül a melletted álló Murri lovagot, s házastársadul - mindegy nekem hogy férjnek vagy feleségnek nevezed-e - a másik oldaladon álló Idzsídzsit is?

—Igen, igen, kívánom, igen, nagyon! És nyilvánvaló hogy Idzsídzsit is a férjemnek kell tekintsem, nem lehet feleség, mert ő olyan „fiús”, olyan határozott és akaratos! Tulajdonképpen még Murrival szemben is, nekem meg aztán végképp fikarcnyi esélyem sincs hogy ne feleség de holmi férj legyek e kapcsolatban! De nem is bánom, jól van ez nekem így! Nagyon szépen köszönöm neked ezt az ötletet, kedves édesapám, ez a legislegislegjobb ötleted és törvényed amióta csak megszülettem, az biztos is! De mondom, én Idzsídzsit a férjemnek tekintem.

—Ehhez már nekem semmi közöm, leánykám, intézzétek ezt ahogy akarjátok... Na és akkor te, Idzsídzsi, kívánod-e... mondjuk hogy házastársadul a melletted álló Murrit és Csíelát?

—Igen! És minden erőmmel igyekszem megszolgálni majd a bizalmukat... s a te bizalmadat is, felség!

—Ezt el is várom tőled, de nem is kételkedem benne hogy így lesz ahogy mondod! Veled tényleg egyetlen bajom van csak, nagyon nagy bajom, de az nem az hogy leszbi vagy, hanem az hogy nem vagy a vér szerinti leányom! Pedig jaj de örültem volna neked, ha úgy adódik! Milyen büszke lettem volna, hogy ilyen remek leányom van mint te! Na de legalább így is a család része lettél! Ezennel megengedem neked azt is, hogy többé nem kell királynak szólítanod, felségnek se, semmi hajbókolás nem szükséges, nyugodtan mondhatod te is azt nekem amit Csíela: hogy apa, apus, apuci, meg más efféléket!

—Hálás köszönetem, apuci! - válaszolta Idzsídzsi mosolyogva, és meghajolt. — Lehet azonban egy kérdésem?

—Lehet, persze, nemcsak egy, akármennyi is!

—Hát akkor kérlek áruld el nekem, papus, már persze ha olyan jellegű a válasz hogy szabad itt és most a nagy nyilvánosság elé kitergetni: honnan jött e váratlan ötleted, hogy befogadsz a családba engem, sőt, hogy még a legfőbb hatalmat is lényegében a kezembe adod?!

—Nem az én ötletem volt.

—Hát kié?!

—Tudod, amióta én is nyers húson élek, egyre közelebbi ismeretségbe kerültem én is a... Szóval, fogalmazzunk úgy, hogy amiatt döntöttem így, mert ezt üzente nekem a bennem élő, s az igazi, uralkodói tápláléktól, a nyers hústól végre felébredt Ősi Ragadozó!

Vége

2025.07.22; 23:02:37 — 2025.09.15; 21:51:00